BLYTHE BRADLEY

Să iubești un străin

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Trevor Sinclair își ridică mâinile, întinzându-și mușchii încordați; se aplecă apoi de câteva ori pe scaunul aflat în fața biroului. Briza de după– amiază îi aduse mirosul florilor tropicale prin ferestra deschisă și auzi chiar frunzele palmierilor foșnind. Oftă, privind frustrat spre maldărul de acte aflat în fața sa pe birou.

Nu mai voia să se gândească la ce avea de făcut. Munca la compania sa îi trezea amintiri dureroase; în mintea sa, firma și Amanda erau legate pentru totdeauna.

Trevor își frecă bărbia acoperită de o barbă aspră, pe care o lăsase să crească de la sosirea pe Bellington Cay. Numai dacă ar fi putut să șteargă toate amintirile și... Și ce? Ce i-ar mai rămâne?

Venise pe această insulă din Caraibe să scape de tot ce-i amintea de soția sa, ca să-și vindece rănile lăsate de moartea

Amandei. Dar cum să șteargă amintirile lăsate de cincisprezece ani de căsătorie? Împărțiseră totul, de la munca împreună la ATS Industries, până la bucuria pe care le-o dădea succesul. Amanda își pusese amprenta pe fiecare aspect al vieții lui.

Resimți și mai puternic durerea pierderii ei. Trecuse aproape un an de la moartea Amandei, dar el nu putea să se scuture de singurătate. Indiferent unde se ducea, sau ce făcea, viața nu mai avea sens fără Amanda.

– Cine spunea că viața merită trăită oricum? i se adresă unei păsări mărunte galben cu negru care țopăia pe marginea balconului. Aceasta se opri să ia o înghițitură de apă, apoi ajunse în fața grămăjoarei de zahăr pe care i-o pusese Trevor de dimineață.

Trevor se ridică, iar pasărea îl urmări cu ochii ei rotunzi.

– Te-ai obișnuit cu mine, nu?

Se afla de șase luni la Bellington Cay, unde sosise în miezul verii. Acum era luna noiembrie. Trăia ca un pustnic, vedea doar câțiva oameni care-i erau indispensabili, printre care și Louise, menajera. Nu era de mirare că începuse să vorbească singur.

Își trecu degetele prin părul negru, împingându-l spre ceafă. Trebuia să se tundă sau să și-l lege la spate. Dacă nu s-ar tunde ar arăta ca un pirat, în ochii turiștilor. Amanda ar fi râs de el. Din nou Amanda. Clătinând din cap, coborî scara și o luă spre plaja unde valurile loveau alene țărmul. Picioarele i se afundară în nisipul fin; mergea cu pași mari, lucru cam greu din cauza nisipului pe care-l stârnea.

Începu să alerge până simți o durere cumplită în genunchiul stâng. În cele din urmă, trebui să admită că avea treizeci și opt de ani, nu mai era vreun licean care nu-și cunoștea limitele.

Văzu lumini în fața sa și zâmbi. Va mânca un sandviș, și poate va bea o bere în acel mic restaurant de pe plajă.

***

Diana Foster stătea în fața biroului de la recepție, privind-o pe femeia cu ochii triști din fața ei. Ce naiba ar fi trebuit să facă?Era vina ei că avionul avusese întârziere, iar ea pierduse legătura cu unicul zbor spre Bellington Cay? Nici măcar nu avusese timp să sune, să ceară să i se păstreze rezervarea.

– Regret, miss Foster, dar nu avem nici un pat liber. N-am putut să vă păstrez camera, când așteptau alte patru persoane aici. Femeia chiar regreta, dar asta n-o ajuta cu nimic pe Diana.

– Nu puteți telefona la alt hotel? încercă Diana, făcând eforturi să-și păstreze calmul.

Femeia scutură din cap.

– Bellington are doar două hoteluri și amândouă sunt pline ochi, la acest sfârșit de săptămână.

– Dar n-am unde să mă duc.

– Ați mai putea apela la Jolly Roger Pub, la barmanul de acolo. Joe se înrudește cu jumătate din locuitorii acestei insule.

Poate are vreo mătușă care să vă închirieze o cameră pentru două sau trei zile. Asta dacă nu doriți să dormiți aici în hol.

– Jolly Roger? repetă Diana. Ideea de a găsi o camera la un bar botezat după steagul unui pirat n-o încânta defel, dar cei aflați la nevoie n-au de ales, așa că...

– Este tot pe strada asta, puțin mai jos, ați trecut pe lângă el. Femeia nu mai știa ce să facă să scape de ea, asta era evident.

Diana încuviință, amintindu-și vag că auzise muzică dată destul de tare. O durea capul și stomacul îi făcea probleme, iar vizita într-un bar zgomotos era ultimul lucru pe care și-l dorea. Strângând din dinți își luă valiza și porni spre ieșire. Nu începea sub auspicii bune ceea ce considera că va fi o sarcină delicată și dificilă.

Nu te mai gândi acum la Sinclair, își spuse. Se gândise destul la diferite moduri în care putea să-l abordeze, în timpul zborului prelungit din Iowa până la Nassau; acum, trebuia să se concentreze pe găsirea unui pat. După aceea, va vedea cum să-l abordeze pe cel care uitase că are o fiică și niște obligații.

Briza care o făcuse să se simtă mai bine când coborâse de pe vaporașul care o adusese pe această insulă părea mai rece acum și pe strada principală se aflau mai puțini trecători. Întrucât Jolly Roger era unul din puținele locuri care dădea semne de viață pe această insulă nu avu probleme în a-l găsi. Cu toate acestea, când deschise ușa și muzica dată la maxim o lovi chiar în față, împreună cu mirosul de mâncare și cel de alcool, se gândi să se întoarcă la hotel să-și petreacă acolo în hol măcar o noapte.

Locul era aglomerat, mesele pline de grupuri care vorbeau și râdeau zgomotos. Se uită în jur să găsească un colț mai retras, înainte de a discuta cu barmanul. Din nefericire, singurul loc gol era chiar la bar, dar după cum o favorizase norocul în ultimul timp, nici nu era de mirare. Înăbușindu-și un oftat, alese scaunul cel mai îndepărtat.

Lăsă lângă scaun valiza care cântărea destul de mult și peste ea își așeză poșeta. Faptul că se eliberase brusc de greutate, dar și fumul dens o făcură să amețească, așa că se ridică repede de pe scaun.

Deodată, se simți prinsă cu putere de umeri, în timp ce totul se învârtea cu ea.

– Ei, nu te simți bine? auzi o voce masculină profundă, dar era prea concentrată să-și țină capul drept, pentru ca să se uite la el sau să-i răspundă.

Ea nu putea să leșine. Nu era acel gen de femeie. Închise doar ochii, strânse maxilarele.

– Vrei apă sau altceva?

Reuși să încline din cap, cu ochii în continuare închiși. Nu mai suporta luminile și muzica, îi sporeau starea de rău. Simți că bărbatul îi duce un pahar cu apă în dreptul gurii. Apa rece o ajută; acum cel puțin nu-și mai simțea gura uscată. Deschise ochii cu atenție. Privi spre figura îngrijorată a bărbatului.

– Te simți mai bine, miss? Sper că nu vei leșina.

– N-am leșinat în viața mea, încercă să-i răspundă, dar deveni brusc foarte conștientă de căldura mâinii așezate pe brațul ei.

Sunt doar un pic ameţită.

– Nu vrei să mănânci ceva? o întrebă cel care o sprijinise şi-i oferise apa. Nişte fructe? Puţin zahăr?

Diana descoperi că nu-i mai era rău, aşa cum îi fusese pe vaporaşul care o adusese aici.

– Un ceai, poate. Şi un sandviş.

Bărbatul îi arătă o tablă unde erau scrise meniurile pe care le putea oferi barul.

Alese o supă şi o salată de pui, apoi vru să-l evite pe bărbatul care o sprijinise. Acum că se simţea mai bine, nu voia să-i lase o impresie greşită, numai pentru că o surprinsese într-un moment de slăbiciune.

– Încep să-mi revin, începu ea. Apreciez ajutorul tău, dar nu mai este nevoie acum. Privindu-l, simţi ceva neobişnuit. Omul părea destul de ciudat; reuşise, oricum, să-i stârnească suspiciuni. Dar nu pentru asta venise aici.

Trevor îi dădu drumul imediat, luându-şi paharul de bere din care sorbi îndelung. Aşadar, tânăra era turistă. O mai privi o dată; avea un chip delicat, oval, înconjurat de păr castaniu cu reflexe blonde, natural, ochi albaştri, în care se citea nedumerirea. Nu era frumoasă în sensul clasic al cuvântului, dar oricum, nu era o femeie obişnuită.

– Ai venit în seara asta cu vaporul? o întrebă el. I se părea firesc să continue să discute cu ea, pentru că nu-şi terminase sandvişul. De fapt, venise aici pentru că nu avea chef să mănânce singur, iar Joe barmanul era prea ocupat ca să-i ţină companie.

Diana încuviință.

– Avionul cu care am venit până la Nassau a avut întârziere și am pierdut zborul de legătură până aici. Nu mi-a spus nimeni că vasul ăsta oprește la fiecare insulă.

– Ai venit singură în vacanță?

Joe sosi cu supa ei, înainte să-i poată răspunde. Diana îi fu recunoscătoare pentru întrerupere. Nu era genul de femeie care să lege conversații cu bărbații necunoscuți, în baruri. Trăise întotdeauna după învățăturile mamei; atentă, plină de solicitudine, o fiică grijulie, o tânără pe care se putea conta.

Avea douăzeci și nouă de ani. Poate era momentul să se schimbe. Dar își aminti de viitorul lui Crystal de care se ocupa și roși, realizând că bărbatul cu chip de pirat o privea atent, așteptând răspunsul.

De ce să nu profit de o clipă de răgaz? își spuse.

– De fapt, am venit aici cu treburi. Totuși, sper să am și puțin timp liber. Asta dacă voi găsi un loc în care să stau, adăugă.

– Ce ai făcut în acest scop până acum?

Trevor era intrigat că, pe chipul acelei femei se putea citi orice gând. Era interesant de urmărit.

– Recepționera de la Bellington Sands a sunat la celălalt hotel, dar nici acolo nu era niciun loc liber. Mi-a sugerat să vin aici să vorbesc cu barmanul. Spunea că poate, una din cunoștințele lui mi-ar putea închiria o cameră, măcar pentru seara asta.

Piratul încuviință.

– Joe ar putea cunoaște pe cineva. De fapt, dacă nu va găsi nici el, o voi suna pe menajera mea, s-o întreb. Aici, pe insulă, toți se cunosc între ei. Dar ce fel de treburi te aduc aici? Trevor îi zâmbi. Nu-mi imaginez că te-ar putea refuza cineva, miss... ?

– Diana Foster, răspunse ea realizând că nu se prezentaseră.

– Trevor Sinclair.

Fiind prea uimită de locul în care se afla, Diana nici nu-și dădu seama că scăpase lingura în farfurie. Acesta era chiar Trevor Sinclair? Mintea ei, întreaga ei ființă, se revoltă la gândul că avea în față chiar bărbatul pentru care străbătuse atâția kilometri până aici.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Trevor luându-i mâna în palmele sale mari, surprins că mâna ei era atât de rece. Te simți rău din nou?

Pentru o secundă, Diana se gândi să simuleze un leșin. Sau poate nici nu mai era nevoie să simuleze. Ziua aceasta îi provocase destule șocuri, care să ducă la un leșin real. Închise ochii, sperând că atunci când îi va deschide, se va trezi acasă la ea, în Pleasant Valley, Iowa.

– Vorbește, te rog... spune-mi, ce ți s-a întâmplat...

Diana trase aer în piept, conștientă că în noaptea asta nu avea cum să se mai odihnească în propriul ei pat. Ce putea face? Nu putea spune motivele pentru care venise aici pe insulă.

– Îmi cer scuze, dar a fost o zi teribil de lungă, iar când am ajuns aici și am găsit camera pe care o rezervasem închiriată de altcineva...

– De ce nu mă lași să te duc acasă la mine? Sunt sigur că după ce te vei odihni bine, te vei simți altfel... Trevor nu termină ce voise să spună, observând privirea ei speriată.

– Să stau la tine? Diana se simți jenată de tonul ei ciudat, dar nu se putuse abține. Îi aruncă o privire grăbită. Părea un bărbat de treabă, îngrijorat de soarta unei străine.

Și chiar așa era, realiză Diana cu un șoc. Desigur, el nu avea cum s-o recunoască, pentru că n-o văzuse până acum, nici numele Foster nu-l făcea să ajungă la vreo legătură. Se întrebă ce reacție ar fi avut bărbatul dacă s-ar fi prezentat ca Diana Johnson. Apoi renunță la idee pentru că poate nici acest nume nu-i era cunoscut.

– Te deranjează ceva la această ofertă? întrebă Trevor eliberându-i mâna, făcând un efort să-și ascundă iritarea la reacția ei ciudată.

Desigur, nu mă cunoști, dar parcă voiai să-i ceri lui Joe să-ți închirieze o cameră. Asta n-ar însemna același lucru, să stai cu o persoană necunoscută?

Diana se trezi forțată să admită că așa era.

– Iar dacă Joe ți-ar oferi o cameră în altă parte?

– N-aș vrea să crezi că... de fapt, recepționera de la celălalt hotel mi-a sugerat că acest Joe mi-ar putea fi de ajutor...

Trevor căpătă brusc un aer foarte serios. Îl chemă pe Joe.

– Dragul meu, miss Foster caută o cameră pentru noaptea asta. Știi pe cineva care ar putea s-o ajute?

Barmanul se încruntă apoi clătină din cap.

-Mă îndoiesc că pe insula asta se va găsi măcar un pat liber în noaptea asta; au sosit foarte mulți turiști de pe insula Pine. Mătușa mea, Louise, și vara mea, Carrie ,au primit și ele turiști.

Diana trase aer în piept, ușor disperată. Oricum, nu se așteptase să primească răspuns atât de repede la problema ei.

Joe, barmanul, se presupunea că i-ar fi găsit un pat pentru noaptea asta unde să-și găsească liniștea și să se poată gândi dacă acest Trevor Sinclair și bărbatul pentru care venise pe insulă erau una și aceeași persoană.

– Am o casă mare, miss Foster, și adesea vin la mine prieteni și tovarăși de afaceri. Te asigur că vei fi în siguranță acceptând invitația mea. După cum ai auzit de la Joe, sunt mulți turiști care se cazează în casele private. Când trăiești pe o insulă, trebuie să-i ajuți pe ceilalți.

Diana se strădui să-l privească în ochi, să-i cântărească invitația. Dar ar mai fi acceptat invitația acestui pirat plin de amabilitate dacă n-ar fi fost Trevor Sinclair?

Barmanul reveni cu sandvișul ei.

– I-am întrebat pe amicii mei și mi-au spus c-au închiriat tot. Nu știu ce să vă sfătuiesc, miss.

– Mulțumesc, oricum, pentru încercare.

Trevor așteptă să plece Joe.

– Se pare că sunt singura ta salvare, miss Foster. Asta dacă nu vrei să dormi în holul hotelului.

Trevor se simțea tot mai atras de femeia din fața sa.

– Nu-mi place să deranjez oamenii, domnule Sinclair.

– De ce nu-mi spui Trevor, dacă tot vei fi musafirul meu?

– Dacă îmi vei spune Diana. Apreciez bunătatea dumitale, Trevor. A fost o zi foarte lungă pentru mine.

– În acest caz, mănâncă-ți sandvișul, în timp ce eu îl voi chema pe Eban. El are stația de taxiuri de pe insulă. Eu am venit pe jos până în oraș în seara asta să fac mișcare

Diana nu era sigură că vrea să meargă în casa lui. De când hotărâse să facă acest drum foarte lung din Iowa până în această insulă din Caraibe numai ca să discute cu tatăl lui Crystal, nimic nu mersese bine. Oricum, nu se imaginase nici în cele mai avântate visuri stând în casa lui.

Peste douăzeci de minute, apăru un taxi și Trevor o invită să urce. Văzând acea mașină veche și prăfuită, Diana îl întrebă pe Trevor:

– Este taxi?

– Da, oricum este mai bine decât să străbatem tot drumul pe jos. Simt că se apropie furtuna.

– Unde se află casa ta, mai precis? îl întrebă Diana.

– În capătul de sud– est al insulei.

Probabil, Trevor se amuza simțindu-i tremurul vocii.

La un moment dat, în fața lor apăru o casă cu două etaje, pe fondul vântului care se întețea și al mării agitate.

Diana se înfioră, observând că nici o lumină nu era aprinsă în acea casă.

Doar nu se aștepta să stea doar cu el aici! Deschise gura vrând să obiecteze.

– Îmi pare rău că locul pare părăsit și întunecat, dar când am pornit să-mi fac alergarea zilnică era ziuă și nu mă așteptam să revin atât de târziu.

– Locuiești singur aici?

– Nu este prea departe de localitate. Menajera mea, Louise, vine pe jos.

Trevor descuie ușa.

– Intră și ia loc, Diana. Se vede că ești obosită. Eu voi aprinde focul, ca să se mai încălzească puțin atmosfera.

Diana se apropie de șemineul în care acum ardea un foc vesel și urmări cum Trevor dispare în bucătărie, apoi apare pe scara de fier forjat care ducea de la bucătărie la etajul doi. Pentru un bărbat atât de înalt, se mișca foarte agil. Picioarele musculoase care se vedeau din șort erau ale unui atlet, nicidecum ale unui funcționar de birou.

Așadar cine era acest Trevor Sinclair? Era aceeași persoană care frânsese inima surorii ei, cel pe care mama lor îl pomenea din când în când, și nu de bine? Diana se apropie de foc, dorindu-și să găsească un răspuns la întrebările ei.

Tresări când începu să bată vântul foarte tare și geamurile să se zgâlțâie. Trevor era un bărbat atrăgător, nu încăpea îndoială. Cu toate astea, Diana se afla în casa unui bărbat lipsit de sentimente, plin de cruzime, care nu voia să știe nimic despre propria sa fiică.

Cu toate acestea, nu-și neglijase obligațiile de părinte timp de cincisprezece ani.

Ezitând, Diana se așeză în cele din urmă pe sofaua aflată atât de aproape de șemineu. Catifeaua moale o învălui. Își scoase pantofii și-i strânse picioarele sub ea.

Era prea obosită ca să mai înțeleagă ceva. Numai o minte clară putea înțelege cine și cum era Sinclair Trevor în realitate, iar în acest moment o durea capul foarte tare. Abia mâine va transforma în realitate visurile lui Crystal. Acum, nu-și dorea decât să se întindă pe canapea și să închidă ochii pentru câteva minute.

Capitolul 2

Trevor se opri în capul scărilor, simțindu-se mult mai bine acum că se schimbase într-o pereche de pantaloni negri sport și un pulovăr galben-auriu. Se obișnuise cu îmbrăcămintea lejeră de pe insulă, dar faptul că Diana se simțea stânjenită să fie singură cu el în casă, îl făcu să creadă că s-ar simți mai bine cu o gazdă îmbrăcată foarte decent.

Dar unde dispăruse? Observă imediat părul castaniu– blond și-și spuse că, probabil, fiind atât de obosită se întinsese puțin. Își drese glasul, dorind s-o atenționeze astfel că se apropie, ca să n-o sperie, dar ea nu făcu nicio mișcare.

Trevor se apropie cu pași mari de canapea, amintindu-și că mai devreme ea leșinase. Veni aproape pe vârfuri și văzu că avea ochii închiși și figura destinsă, respira regulat, semn că adormise. Se relaxă.

Știa cât de obositoare sunt călătoriile cu avionul. De multe ori el și Amanda...

Trevor se crispă, realizând că nu se mai gândise la Amanda de câteva ore. Se simți brusc vinovat, dar mai apoi interveni logica și-și spuse că dacă tot voia să scape de aceste amintiri, era bine s-o facă acum, când Diana Foster îi distrăgea atenția de la durerea acută.

Nu putu să nu se bucure de liniștea, de pacea, de pe chipul femeii. Buzele ei pline erau ușor despărțite, genele groase, negre, ca niște umbre pe obrajii palizi. I se păru că sesizează ceva familiar în chipul ei, poate pomeții, nasul, dar nu putea spune dacă o mai văzuse înainte.

Poate în vreo revistă. Dacă i-ar fi fost prezentată, n-ar fi uitat-o. Diana Foster era o femeie care făcea o impresie puternică. Era și foarte tentantă; Trevor se strădui să nu întindă mâna să-i mângâie buclele.

Surprins de propria sa reacție, făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de canapea. Ce naiba era această reacție? Mai bine să bea o ceașcă de cafea, să nu se mai gândească la Diana Foster. Sau s-o trezească, ca ea să-și ocupe camera la etaj.

Trevor se întoarse la bucătărie unde-și turnă cafeaua, apoi începu să se gândească la ce făcuse. Adusese acasă o femeie străină, dar frumoasă.

***

Diana visa că se afla acasă, în Pleasant Valley. Mama pregătea prăjitura de sâmbătă, care umpluse casa cu aroma ei. Mai trăia tata încă; muncea mult, ca de obicei, și.... Diana deschise brusc ochii, tocmai la timp să vadă un bărbat cu o tavă aplecat asupra ei, zâmbindu-i.

– Ai ațipit puțin?

Ușor dezorientată, îi întoarse zâmbetul. Își aminti imediat că se afla în casa lui Trevor Sinclair, că ațipise pe canapea, iar acum el îi oferea cafea și prăjituri cu scorțișoară, una din slăbiciunile ei.

Jenată, vru să se ridice.

– Îmi cer scuze, Trevor, am vrut să închid ochii o clipă, dar...

– Nu trebuie să te scuzi, Diana. Mi-ai spus că ești epuizată. Este vina mea că nu te-am condus de la început să-ți arăt camera. Știu ce înseamnă să călătorești cu avionul. Te rog să te servești cu cafea și prăjitură cu scorțișoară.

– Arată grozav. Tocmai visam la prăjiturile făcute de mama.

Trevor simți că Diana se relaxase. Nu dormise mult, dar arăta mult mai bine acum. Decise că era momentul să-i pună unele întrebări.

– Îți vei petrece toată vacanța aici, sau doar o mică parte?

Diana păru să se înece cu cafeaua, dar reuși să-l privească fără să se jeneze.

– Nu mi-am făcut planuri concrete, am ajuns aici sub impulsul momentului. Și desigur, planurile mele depind dacă voi găsi sau nu un loc unde să stau.

Nu prea avea sens să-i spună, mai ales că păruse să aibă reticențe, pe cine venise să viziteze.

– Ești bine venită aici, cât vei dori să stai. După cum vezi, am multe încăperi.

Câtă generozitate! Ar fi fost poate mai impresionată dacă nu s-ar fi întrebat de ce este atât de generos. Auzise că nici un bărbat nu manifestă atâta amabilitate față de o femeie dacă nu se așteaptă să primească ceva de la ea.

– Ai o casă frumoasă. Ești de mult aici?

– De șase luni.

– Nu... te-ai pensionat cumva? Sau poate te ascunzi de creditori? Își dori brusc să-l fi întrebat pe contabilul mamei ei despre situația financiară a lui Trevor. Când aflase că nu mai primiseră banii pentru pensia alimentară a lui Crystal, lucru care se întâmplase în urmă cu doi ani, găsise câteva posibile explicații pentru motivul din cauza căruia Trevor își neglija fiica.

– Nu, sigur că nu. Mi se pare foarte simplu să țin legătura cu compania mea de aici.

– Mă gândeam că ești prea tânăr ca să... se opri brusc, realizând gafa făcută.

– Mai dorești cafea? Mai am la bucătărie.

Mai multă cafea și mai multe întrebări? Diana știa că nu poate face față acestei situații stresante în seara asta.

– Cred că voi renunța la cafea și mă voi culca mai devreme; mă simt foarte obosită.

– De unde spuneai c-ai sosit aici? De pe coasta de vest?

– Iowa. Mi se pare c-am plecat de o săptămână de acolo. Diana se ridică încet, așteptându-se să fie la fel de amețită, dar asta nu se întâmplă. Dacă-mi vei spune în ce direcție este camera mea, promit ca mâine să fiu mai coerentă.

Privind-o, Trevor înțelese că oricât ar insista, n-ar mai obține informații de la ea în această seară, pentru că era foarte obosită.

– Ai două variante, pentru că există două camere pentru oaspeți. Oricum, ți-o recomand pe cea cu vedere în spatele casei.

De la fereastră vei putea vedea oceanul.

– Perfect, zise Diana. Își luă poșeta și-l urmă pe scara de fier forjat, simțindu-se dintr-o dată foarte nesigură. Casa părea foarte goală și puțin cam ciudată. Nu se simți mai bine nici după ce aprinse lumina.

Simți frisoane când își puse bagajul pe pat și deschise apoi ușa băii.

– Baia face legătura cu cealaltă cameră de oaspeți. Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de știre. Voi mai sta jos o vreme. Dacă nu mai ai nevoie de nimic, ne vedem mâine dimineață.

– Mulțumesc, Trevor.

Diana nu făcu nici o mișcare, până nu-l auzi coborând scara. Ce căuta aici? Ce nebunie o făcuse să accepte invitația acestui bărbat?

Cu câteva zile în urmă, descoperise că în contul lui Crystal nu mai erau bani, iar fata trebuia înscrisă la o prestigioasă școală de muzică. Crystal suferise foarte mult că nu-și avusese tatăl

alături; oricum, n-o putea lipsi de educația pe care o merita datorită talentului ei.

Cu acest gând, Diana începu să despacheteze. Poate făcuse ce trebuia acceptând invitația lui Trevor. Acum, când se afla sub acoperișul lui, avea ocazia să-l studieze atent, să vadă ce fel de om este, înainte de a-i solicita banii.

Cu toate acestea, nu putu să nu se gândească ce misiune ușoară ar fi avut ea dacă Trevor ar fi fost genul clasic de om bogat arogant și răsfățat.

Iar faptul că inima îi bătea mai tare la perspectiva de a-l cunoaște mai bine nu însemna nimic.

Întrucât era șomeră și nici nu exista posibilitatea de a-și găsi o slujbă înainte de începutul anului, nu avea cum s-o ajute financiar pe Crystal, iar problemele de sănătate ale mamei o forțau să vândă magazinul din Pleasant Valley.

Diana ridică hotărâtă bărbia, încercând să-și alunge din minte problemele financiare ale familiei. Acum trebuia să se odihnească.

De mâine va începe să-i pună întrebări lui Trevor, întrebări care pe ea o chinuiseră ani de-a rândul. De pildă să-și lămurească de ce refuzase să se însoare cu Eileen, când aflase că este însărcinată cu copilul lui.

Își adorase întotdeauna sora cea mare, deși n-o înțelesese niciodată; nici în copilărie, nici când Eileen se întorsese la Pleasant Valley cu Crystal, pe care Diana o privea ca pe propriul ei copil.

***

Trevor măsura încăperea cu pași mari. Se așeză pe canapeaua pe care stătuse Diana, obsedat de gândul c-o mai văzuse undeva. Sau poate cineva semăna cu ea.

Poate Harlan avea dreptate. La fiecare telefon, insista că este momentul ca Trevor să renunțe la a se ascunde pe insulă. Până acum nu-i acordase prea mare atenție dar acum...pentru prima dată simțea dorul lumii de afaceri de la ATS Industries.

Urcând scara pentru a se duce în camera sa, Trevor era sigur de un singur lucru: avea inima mai ușoară în seara asta. Indiferent ce-i rezerva viața, aștepta să afle totul despre Diana și vacanța ei misterioasă.

***

Diana se răsucea pe patul tare, încercând să scape de coșmar. Trăsăturile familiare ale lui Ken o obsedau, dar nu erau acele trăsături senine, destinse, pe care le arăta lumii, ci un chip schimonosit de ură." O să regreți, Diana, nu te voi lăsa să mă batjocorești așa. Ești soția mea și nu te voi lăsa să distrugi totul.

Am muncit atât de mult ca să realizez toate astea pentru noi. Mă auzi, nu te las să strici totul!"

Diana se ridică în capul oaselor. Unde se afla? Pe moment nu recunoscu nimic, se simți cuprinsă de panică apoi brusc își aminti brusc seara trecută și realiză că se afla în casa lui Trevor Sinclair.

Oftă și se uită la ceas; era nouă și jumătate! Dimineața era pe jumătate pierdută și nici nu avea idee cum să înceapă discuția cu Trevor.

Cu aceste gânduri, se duse la baie, să facă duș. Își aminti ce speranțe își făcuse când se căsătorise, fusese atât de mândră ca mireasă a directorului școlii Clifton pentru fete. De fapt, Ken Foster fusese mentorul ei și-l cunoscuse la școala unde lucra ca bibliotecară.

Ken îi făcuse curte cu mult romantism, se purtase foarte curtenitor. Ea ascultase cu bucurie în suflet planurile și visurile lui despre viața pe care o vor duce împreună. Își pusese viața în mâinile lui, se lăsase condusă până când, cu câtva timp în urmă, realizase că nu mai avea propria ei viață, dar nici nu se încadra în viața lui Ken.

Dar asta ținea deja de domeniul trecutului. Diana ridică hotărâtă bărbia înainte, amintindu-și divorțul care nu-i făcuse nicio plăcere.

Trevor o auzi coborând scara, în timp ce-și turna a doua ceașcă de cafea. Așadar, Diana se trezise și i se va alătura imediat. Curiozitatea lui sporise la maximum; tot nu ajunsese la o

concluzie în privința motivului care o adusese pe această femeie pe insulă.

Nu se gândea s-o întrebe direct. Observase cum reacționase seara trecută, când încercase să-i pună unele întrebări. Tot nu înțelegea ce-o făcea să reacționeze ciudat uneori. Spera că nu era numele lui.

Scoase laptele din frigider, îi turnă și un pahar cu suc de portocale. Dacă Dianei îi era foame îi va fierbe câteva ouă, îi va oferi șuncă și gem. Louise îi cumpăra întotdeauna tot necesarul.

Trevor simți că nu mai poate respira când o văzu în capul scărilor; purta pantaloni albi, avea picioarele lungi și subțiri, cu coapsele frumos conturate. De pe chipul ei pierise încordarea de seara trecută, era acum plină de vitalitate.

– Bună dimineața, Trevor. Îmi pare rău c-am dormit așa de mult. Sper că nu te-am ținut de la...

– Bună dimineața și ție, și nu-ți face probleme, nici eu nu m-am trezit prea devreme. Poate pentru că stătuse toată noaptea treaz gândindu-se la ea, ca un adolescent îndrăgostit. Dorești cafea? Sau poate chifle cu unt?

– O singură chiflă, te rog, și cafea.

– Te simți mai bine astăzi? Nu putea să nu vadă asta cu ochiul liber.

– Mult mai bine, mulțumesc. Mi-a plăcut camera pe care mi-ai oferit-o. Nu știu cum m-aș fi descurcat altfel. Diana simți, fără să știe de ce, dorința subită de a flirta cu el, dar își aminti imediat cu ce scop venise aici. Își aminti brusc că la întoarcerea

acasă trebuia să-i ofere o explicație lui Crystal, care spunea că n-o interesează defel cel care-i dăduse viața. Dar pe Diana n-o putea păcăli. După moartea mamei lui Crystal cu șase ani în urmă, interesul lui Crystal față de singurul ei părinte în viață, trebuia să fie mare.

– Dorești jeleu de piersici? o întrebă Trevor.

– Da, cred că da, răspunse ea.

Apoi se gândi că nu avea rost să-și facă probleme legat de acest bărbat pentru că fusese cel care-i distrusese sora. Tot el era cel care-i promisese o sumă mare de bani surorii ei, cu condiția să nu mai audă nimic de copil...

– Ce vrei să faci astăzi? o întrebă Trevor.

Văzând că ea nu răspunde, probabil pentru că nu se gândise la acest lucru, continuă:

– Aș fi foarte încântat să-ți arăt insula, dacă te interesează, desigur. Sau dacă dorești poți face plajă aici la mine, acum că furtuna a trecut. Trevor o privi intrigat. Ce dorea femeia asta, de fapt? Primea semnale confuze din partea ei. Imediat ce avea impresia că devine mai prietenoasă, îi aruncă o privire care-l înghețа.

Diana îi înfruntă privirea, încercând să-i citească gândurile. Era un bărbat căruia cu greu îi puteai rezista.

– Sigur că mi-ar plăcea să văd insula, dar și să fac plajă. Numai că nu vreau să te reții de la treburile tale...

– Nu am probleme care să nu sufere amânare. Ce-ai zice de un picnic?

– Sună perfect, se trezi ea răspunzându-i cu entuziasm.

Apoi se gândi că va trebui să fie foarte atentă, să nu se lase fermecată de acest Trevor, cu toate că trebuia să-l cunoască mai bine, pentru a ști la ce se putea aștepta nepoata ei, Crystal. Dacă aceasta va trebui să dea ochii cu un tată căruia nu-i pasă de ea, efectele ar putea fi devastatoare.

Trevor urmărea emoțiile care se puteau citi pe figura Dianei. Ce o mai deranja acum? Când îi spusese de picnic se entuziasmase ca un copil, dar acum în ochii ei se citea ceva foarte ciudat....

Întrevăzând o cale de a-i readuce entuziasmul, o întrebă:

– Diana, vrei să luăm mașina, sau facem turul insulei pe jos?

– Poftim? Ea clipi des, realizând că fusese prinsă de propriile-i probleme și nu auzise întrebarea lui. Scuză-mă, mă gândeam acasă și... nu este așa cu toată lumea? Pleci de acasă ca să scapi de problemele de acolo, apoi te trezești că-ți faci probleme pentru ce ai lăsat în urmă, în loc să te distrezi.

Trevor încuviință.

– Dacă-mi vei da ocazia, mă voi strădui să te fac să uiți toate problemele pe care le ai.

– Îmi place ideea!

– Te întreb din nou, mergem pe jos sau cu mașina? o întrebă el simțindu-se brusc foarte viu, așa cum nu mai fusese de mult.

– Cred că mi-ar plăcea să mă plimb, dacă nu este foarte mult de mers.

– Insula are câteva mile în lungime și o milă lățime.

Desigur, dacă vrei să te plimbi pe coastă durează mai mult, și poți obosi.

– Ce te face să crezi că aș obosi prima? Fac jogging, sau mai precis făceam, înainte să se strice vremea.

– Și eu am alergat azi noapte pe plajă.

– Cred că este un loc dumnezeiesc pentru relaxare, zise Diana privind spre plajă. Sunt atât de plicitisită că acasă merg mereu pe aceeași stradă și nici când mergeam la școală...

– La școală, se încruntă Trevor. Ești studentă?

– La școala Clifton pentru fete. Am predat engleza acolo, apoi am fost bibliotecară în același loc.

– Ești profesoară?

– Este o muncă grea, dar trebuie s-o facă și pe asta cineva. Dar acum sunt în vacanță, nu mai vreau să aud de muncă.

Capitolul 3

– Cât ai spus că mai este până la golful Hibiscus? întrebă Diana, oprindu-se să-și scoată niște pietricele din sandale.

– Ai și obosit? o întrebă Trevor plin de solicitudine.

– M-a obosit scoaterea pietricelelor din sandale, minți Diana, înfruntându-l. Regreta acum că era cea care obosise prima, după ce tot ea lansase provocarea de a face o plimbare lungă. Îmi este și foame. De fapt, era îndreptățită să simtă foamea pentru că era ora două.

– Golful este în fața noastră, dincolo de acel pâlc de copaci. Trevor o privi vinovat. Cred că odată ce vom ajunge acolo vei considera că a meritat să faci acest drum. Cu puțin noroc ne vom bucura de el singuri. Turiștii nu se prea aventurează departe de oraș, până aici.

Probabil pentru că aveau bunul– simț de a se bucura de plajele însorite, se gândi Diana nu fără amărăciune. Ea s-ar fi oprit bucuroasă oriunde.

Trevor, care pornise înainte se opri așa cum spusese, când ajunse la acel pâlc de pomi.

– Ei, ce zici? o întrebă el.

Diana tresări, uitând dintr-o dată de picioarele care o dureau, văzând priveliștea care-ți tăia respirația. Golful era ceva mai mic decât celelalte pe care le văzuse pe insulă, dar apa cuprinsă ca într-un căuș strălucea ca un giuvaier scump. Multe nuanțe de albastru și verde străluceau acolo unde se termina nisipul alb strălucitor, iar briza blândă mișca tufele de hibiscus.

– O, Trevor.... este....acum știu ce vor oamenii să spun când ceva îți taie răsuflarea.

– L-am descoperit vara trecută, când căutam un loc mai retras. Drumul acesta este înfundat, nu duce nicăieri, astfel că oamenii nu prea vin pe aici. M-am gândit c-o să-ți placă.

– Îmi pare atât de bine că m-ai adus aici, e fantastic.

– Asta înseamnă că ți-a plăcut teribil și nu te mai gândești la drumul lung făcut până aici?

Diana nu știu ce să-i răspundă, dorindu-și ca din partea lui să nu mai primească semnale amestecate. Acum se simțea foarte apropiată de el, pentru ca în clipa următoare el să se retragă, de parcă ar fi simțit că trebuie să păstreze distanța.

Dorindu-și ca acel moment de apropiere să revină, Diana își aruncă sandalele și-l ajută să întindă fața de masă pe nisip, apoi

se așeză lângă coșul cu mâncare. Poate după ce-și va potoli foamea va putea gândi corect din nou. Dacă voia să-l cunoască pe Trevor Sinclair înainte de a-i vorbi despre Crystal, va trebui să se grăbească.

O mira faptul că n-o mai întrebase despre motivul real al vizitei pe această insulă.

Diana turnă limonada în timp ce el puse hrana pe două farfurii și-i întinse una din ele.

– De asta te-ai mutat aici, la Bellington Cay, Trevor, pentru că iubești plaja asta și liniștea de pe insulă?

Observă că starea lui se spirit se schimbă imediat.

– Am venit aici pentru că era una din proprietățile de care nu m-am bucurat împreună cu soția mea.

– Soția ta? se miră Diana.

– Amanda a murit anul trecut.

– Îmi pare rău... n-am vrut să...n-am știut...

– Nu aveai de unde să știi. Am venit aici gândindu-mă că îmi va fi mai ușor să trec peste pierderea ei într-un loc unde n-am fost împreună, dar m-am înșelat, se vede. Am realizat că fuga nu este o rezolvare.

În clipa aceea, Diana își aminti cum el o părăsise pe Eileen, cum suferise aceasta.

Cu optsprezece ani în urmă nu-i păsase să părăsească o femeie însărcinată cu copilul lui.

– S-a întâmplat ceva, Diana? o întrebă el, văzând că se încruntase.

La început, se gândi să schimbe subiectul, dar știu imediat că nu va putea continua să pretindă că a venit să piardă vremea aici pe insulă.

Trase aer în piept și-i spuse:

– Este adevărat că fuga nu rezolvă problemele. Tocmai de aceea poate ar fi mai bine să-ți spun motivul pentru care am venit aici.

Trevor realiză că părea aproape speriată, dar oricum ar fi fost, chipul ei îl fascina. Nu mai era femeia veselă dinainte, dar nu era mai puțin fascinantă.

– Am sperat că vei avea încredere în mine.

– Să am încredere în tine?

Diana vru să spună ceva despre cei care nu merită să li se acorde încrederea în niciun fel de condiții, dar chipul lui Crystal îi apărea mereu în fața ochilor, așa că spuse doar atât:

– Da, cred c-ar trebui să am.

Pentru o secundă, se simți pierdută în profunzimea ochilor lui, dar își aminti imediat că acest bărbat era dușmanul ei, al celor pe care-i iubea.

– De unde să încep? Cu începutul, desigur. Mă cheamă Diana Johnson Foster și sunt divorțată. Așteptă o reacție din partea lui, dar realiză imediat că numele ei îi era necunoscut. Trase aer în piept și continuă: Eileen Johnson era sora mea.

– Eileen?Pe moment păru confuz, apoi privirea i se însufleți. A, da Eileen. Ești sora ei? Cea căreia îi spunea Dee Dee? De asta mi s-a părut chipul tău cunoscut. Ea te-a trimis la mine, sau...

– Nu chiar. Eileen a murit cu șase ani în urmă.

– O, îmi pare rău. N-am știut..

Pe moment, Diana simți pornirea să-l lovească, să-i spună cât suferiseră ea și părinții lor, dar se opri la timp întrebându-se de ce nu întreabă nimic despre Crystal.

Trevor, care-i urmărea chipul cu atenție, nu înțelegea de ce chipul ei părea acum furios, pentru ca mai apoi să treacă în confuzie. Nu că lui nu i-ar fi părut rău de Eileen, de care se despărțise cu optsprezece ani în urmă , dar...

– Faptul c-am cunoscut-o pe sora ta are legătură cu venirea ta aici? o întrebă el cu cel mai calm ton posibil.

Oare acest bărbat nu avea sentimente? se întrebă Diana.

– Dacă are vreo legătură? Sigur că are! Sunt aici ca să discutăm despre fiica ta.

– Poftim?

– Fiica ta, Crystal Johnson. Cea pe care ai dat-o uitării de câțiva ani.

– Nu știu despre ce vorbești, zise Trevor.

Diana nu putea să creadă că bărbatul care fusese atât de apropiat și de prietenos cu câteva clipe în urmă nu avea sentimente omenești, uitându-și propriul copil.

-Dacă apari aici cu vreo uneltire diabolică, Diana, cum că aș fi avut vreun copil cu Eileen, uită asta. Nu am nici unul.

– Nu are rost să negi în continuare, Trevor. Eileen este moartă. Chiar dacă nu-ți pasă de Crystal, este copilul tău. Când acum doi ani ai încetat să-i plătești pensia....

– Ce am făcut? Ce pensie? Nu știu despre ce vorbești, Diana.

Diana îl privi cu toată atenția, să descopere cel mai mic indiciu că minte, că încearcă să-și renege propriul copil, dar nu văzu nimic în afară de confuzie, îndoială. Nici în cel mai cumplit scenariu pe care și-l făcuse, nu-și închipuise această posibilitate.

Trevor lăsă privirea în jos, amintindu-și că el și Amanda hotărâseră la un moment dat să adopte un copil, pentru că ea nu putea rămâne însărcinată. O privi lung pe Diana. Oare venirea ei aici era vreo schemă josnică de a stoarce bani de la el? Dar privind-o văzu doar confuzie și durere în privirea ei.

– Ți-a spus Eileen că am fi avut un copil împreună?

Diana încuviință.

– A adus-o pe Crystal acasă la Pleasant Valley, când fetița avea câteva săptămâni. Până atunci, nici măcar n-am știut că fusese însărcinată.

– Și ai crezut că este copilul meu pentru că eu și sora ta am trăit împreună un timp relativ scurt. Presupun că dacă Eileen ar fi știut că era însărcinată, n-ar fi părăsit colegiul ca să plece la New York. Probabil, a cunoscut pe cineva la agenția de modele și...

– Ce vrei să spui?

– Agenția de modele care a recrutat-o din școală. Am vrut s-o conving să aștepte să termine liceul măcar, dar n-am putut. Prea mult își dorea să apară pe coperțile revistelor.

– De data asta eu nu știu ce spui, Trevor, dar tu i-ai plătit pensie lui Crystal timp de cincisprezece ani, am mandatele, ți le pot arăta.

Trevor o privea la fel de nedumerit. Diana părea atât de sigură de ce spunea.

Nu credea că Eileen nu i-ar fi spus că era însărcinată. Nu se prea gândise de atunci la ea, pentru că în viața lui apăruse dragostea adevărată, Amanda.

– Ești sigură că eu i-am trimis cecurile?

Diana păru pe moment nedumerită.

– Nu știu cine le semna, dar erau emise de Sinclair Inc. Nu știu cum poți pretinde că nu știi....

– Sinclair Inc, repetă Trevor. Dumnezeule, dacă spui adevărul...

– Te mai îndoiești? Dar îți pot aduce și alte dovezi. Diana deschise portofelul din care căzură câteva fotografii ale lui Crystal. Cu inima bătându-i puternic Trevor le privi și i se păru c-o are în față pe Eileen, dar ochii...ochii puteau fi ai lui.

– Continui să negi că ar fi copilul tău? îl sfidă Diana. Dar nu putu să-și savureze satisfacția, pentru că văzu clar în ochii lui că era din ce în ce mai uluit. Era limpede acum că nu știuse de existența lui Crystal. Văzu durerea din privirea lui când privea ultimele fotografii ale Eillenei, alături de fiica lor. Acum Trevor prea atât de vulnerabil, încât nu mai avea curajul să spună nimic. Ultimele fărâme de mânie și de supărare împotriva lui pieriră.

– Ce s-a întâmplat, Trevor? Cum se face că n-ai știut de existența lui Crystal? Diana ezită o clipă, apoi continuă: nu știu cum ai plătit pentru întreținerea ei în anii aceștia, fără măcar să fi...

I se păru că a trecut o eternitate până când Trevor și-a ridicat privirea de pe acele fotografii, iar când o făcu arăta ca și cum ar mai fi adăugat brusc câțiva ani peste cei treizeci și opt pe care îi avea.

– După cum am mai spus, n-am avut nicio legătură cu plata acelor cecuri; Sinclair Co este firma tatălui meu, eu nu am nici măcar acțiuni la ea. Firma pe care o am este împreună cu soția mea, Amanda, și se numește ATS Industries.

– Vrei să spui că tatăl tău i-a trimis pensia alimentară lui Crystal toți anii aceștia?

– Așa se pare. Dar ciudat este că nu mi-a spus nimic și a trecut destul timp.

– Chiar n-ai știut nimic, Trevor?

– Dacă aș fi știut, crezi că m-aș fi rezumat la a trimite bani, Diana?

Este fiica mea... După câteva clipe, o întrebă: de când spuneai că n-ați mai primit acele cecuri?

-Cam de doi ani.

– Pe atunci, tata a avut un atac de cord. Felice, cea de a doua soție a lui, a preluat conducerea fimei. Ea, probabil, a încetat plățile. Dar mie de ce nu mi-a spus nimeni nimic, Diana? Nici Eileen, nici mama ta măcar. Sau tu...

– Eileen ne-a spus că n-ai vrut să știi de existența fetiței. Ne-a spus asta când a venit acasă cu fetița. A spus c-ai renunțat la drepturile părintești. I-ai frânt inima.

– Asta este o minciună. Nu știu ce s-a întâmplat.

Repet ce ți-am mai spus. Eileen m-a părăsit; a plecat la New York promițându-mi să mă sune, dar n-a făcut-o. La început, când a plecat, mi-a promis că mă sună, să mă cheme dar... apoi tata m-a trimis în Europa și...am sunat de câteva ori la agenția de modele dar nu mi-au dat-o la telefon sau poate nu era acolo. Am învățat să consider că Eileen își făcuse niște socoteli și cariera de model avusese mai mare importanță decât relația cu mine.

– Și Eileen a sfârșit dând naștere unui copil pe cine știe unde...Diana scuturǎ din cap încercând să-și amintească ce se întâmplase cu șaptesprezece ani în urmă. Ea era o naivă de doar doisprezece ani când sora ei venise acasă, iar mama făcuse tot psibilul ca ea să nu asiste la discuțiile cu Eileen. Totuși nu înțeleg ceva; Eileen n-a amintit vreodată de tatăl tău, ne-a spus că n-ai vrut-o pe Crystal. Sunt sigură că ea a considerat acele cecuri ca venind din partea ta. Spunea că i-ai promis sprijin atâta vreme cât nu va mai încerca să ia legătura cu tine.

– Nu este adevărat. Tatăl meu cred că i-a spus asta. Eu nu mi-aș fi lăsat copilul să crească singur fără mine. Mai ales că nici nu am alt copil. Dar acum nu mai contează. Vorbește-mi despre Crystal. Unde este? Cum se face c-ai venit tu până aici să discuți cu mine? Sper că fetița nu are probleme....

Diana nu se putea înșela; privirea lui spunea că își dorea sincer să afle despre fiica sa. Diana se așeză mai comod și începu să-i vorbească despre Crystal, despre prietenia dintre ele două, despre talentul ei muzical, care-l depășise pe cel al profesorilor din Pleasant Valley.

– Acum este în anul final la scoala de fete Clifton; eu lucram tot acolo. Primăvara trecută am făcut toate demersurile ca să participe la examenul de admitere la școala de muzică Wilding. Pe vremea aceea nu știam că nu vor fi bani de– ajuns pentru ca să poată studia acolo.

Trevor o privi îngrijorat.

– De asta ai venit până aici? Pentru bani?

Tonul pe care spuse aceste vorbe o deranjă, și dintr-o dată Diana se înfurie.

– Crystal este o pianistă foarte bună, dar n-are cum să urmeze studii mai înalte, fără să se pregătească în continuare. Cu boala mamei și cu ....

– Ce-ar trebui? zise Trevor. Să scriu un cec?

Diana trase aer în piept și-l înfruntă.

– Nu-ți dorești ca fiica ta să aiba șansa unei vieți mai bune?

– Eu îmi doresc fiica, pentru Dumnezeu! Nu ajunge că voi toți m-ați privat de bucuria de a o avea până acum? Nu mai vreau doar să plătesc pentru ea, Diana. Vreau să fac parte din viața lui Crystal, de– acum...

Diana vru să-i răspundă, dar vorbele refuzau să se articuleze. Ar fi trebuit să se aștepte la asta.

Din clipa în care realizase că Trevor nici n-a avut habar de existența fiicei sale, totul se schimbase, iar acum nu știa ce să spună ca să schimbe situația.

– Îmi pare rău, Trevor, începu ea, alegându-și cuvintele cu grijă. Nici nu m-am gândit...când am venit aici nu mă gândeam

decât la Crystal și la nevoile ei...te rog, iartă-mă că par insensibilă, dar am crezut întotdeauna că nu-ți pasă de ea.

Trevor înțelese că Diana venise până în acest loc doar pentru c-o iubea pe Crystal, pe fiica lui. Dar nu era nici vina ei. Și ea fusese mințită de un expert în ale minciunii.

Încercă să-i zâmbească.

– Înțeleg că nu ai nicio vină, Diana. Nici eu. Dacă tata n-ar fi deja imobilizat într-un cărucior cu rotile, aș fi avut o discuție cu el.... deoarece ne-a făcut viața nefericită, mie și lui Crystal.

-Cum a fost posibil?

– S-a gândit că probabil îmi face un bine, protejându-mă. Știa că Eileen m-a părăsit, așa că a considerat că banii pot rezolva orice problemă. Nu înțeleg însă de ce nu mi-a spus niciodată, nici măcar după ce m-am însurat cu Amanda.

Diana îi privi chipul furios.

– Nu numai viața ta a fost afectată. Nici Eileen n-a dus-o mai bine.

Trevor oftă.

– Oricum, tata va trebui să-mi dea o explicație când ajungem acasă. Dar deocamdată să terminăm picnicul.

Diana era copleșită de emoție. Interesul manifestat de Trevor față de fiica sa îi umplea toate gândurile. Venise aici sperând s-o poată apăra pe Crystal de un tată căruia nu-i păsa de ea, iar acum era pusă în fața unei situații inedite:trebuia s-o protejeze de un tată care nu mai voia să trăiască fără ea.

– La ce școală este Crystal? veni întrebarea lui.

– La Sutton Falks, Illinois. Un orășel nu prea departe de Chicago.

– Plec acolo cu primul avion.

– Nu se poate! exclamă Diana.

Trevor se crispă, pierindu-i din ochi strălucirea.

– De ce nu? Am pierdut deja șaptesprezece ani din viața fiicei mele. Nu mai pierd nici un minut.

Diana înțelese că nu mai putea să-l oprească, deși trebuia să încerce prin toate mijloacele s-o facă. Trase aer în piept și-i spuse:

– Înțeleg nevoia ta disperată de a o vedea, Trevor. Dar nu poți să apari dintr-o dată în viața ei. Fata a crescut cu ideea că n-ai vrut niciodată s-o vezi. Nu cred că va accepta adevărul prea ușor.

– Cu cât mai repede va afla adevărul, cu atât mai bine. Știu că în cele din urmă ne vom împrieteni.

– Sunt conștientă că fata trebuie să afle adevărul. Dar cine să i-l spună ? Și mai ales sub ce formă?

Diana oftă .

– Are șaptesprezece ani, Trevor. La vârsta asta este destul de greu să anticipezi reacțiile unui tânăr. Oricum, săptămâna viitoare începe vacanța, poate ar fi mai bine să aștepți până atunci.

– Cum aș putea să mai aștept o săptămână?

Diana îi citi nerăbdarea pe chip. Cu toate astea, trebuia să câștige timp pentru ea și pentru Crystal, mai ales. Săptămâna

asta, fiind ultima din semestru, va avea foarte multe lucrări, trebuia să aibă mintea limpede.

Trevor o privi lung, încercând să înțeleagă dacă Diana chiar voia ca el să nu înceapă cu piciorul stâng relația cu fiica sa, sau era doar un subterfugiu, pentru a trage de timp?

– Știe c-ai venit aici să mă cauți?

Diana încuviință.

– Așadar, știe că ești aici pentru bani.

– I-am spus că nu mai primește banii pentru educație și că noi nu-i putem oferi de– ajuns.

– Deci oricum, Crystal așteaptă vești de la tine.

– Cred că da. Crystal are foarte multe visuri, toate legate de muzică.

Dar nu și de tatăl ei, dar asta se putea schimba, se gândi Trevor.

– Cred că ai dreptate, Diana, nu pot să apar acum în viaa ei. Ar fi bine dacă ar putea veni aici în vacanță. Vreau s-o suni chiar astăzi, să-i spui că tot ce știe sunt minciuni și că vom petrece aici vacanța ei, toți trei.

Diana îl privi lung, apoi, după un moment de tăcere, spuse:

– O voi suna diseară.

Capitolul 4

Restul după-amiezii trecu parcă prea repede pentru Diana, în special din cauza promisiunii de a o suna pe Crystal. Ce să-i spună? Cum să facă o copilă de șaptesprezece ani să înțeleagă că o mai aștepta ceva greu de acceptat?

Acum, Diana nu mai punea la îndoială povestea lui Trevor; auzise acuzațiile pe care acesta i le adusese tatălui său, la telefon, după întoarcerea de la picnic.

Diana oftă, știind că venise momentul să intre în casă, simțind privirea lui Trevor plină de așteptări ațintită asupra ei. Nu-l putea învinui că abia aștepta să afle ce spunea fiica lui Crystal.

Oricum, Crystal va fi afectată de această veste, își spuse Diana.

Trevor o urmărea de la fereastra bucătăriei.

Cât mai voia femeia asta să stea afară? Era nerăbdător. Oare trăgea de timp? Nu înțelegea că abia așteapta să-și cunoască fiica, de a cărei existență abia aflase?

– La ce oră să vă servesc cina? întrebă Louise, întrerupându-i gândurile.

– S-o întreb pe Diana.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Diana își aranjase părul, își schimbase fusta, și se mai privise odată în oglindă. Venise clipa. Dacă mai întârzia, Crystal se ducea în sala de mese a școlii și cine știe când se întorcea.

Se îndreptă cam indecisă spre încăperea despre care Trevor îi spusese că-i servește drept birou, ca să poată discuta în liniște. Apoi se mai întrebă pentru ultima oară ce să-i spună lui Crystal.

Auzi vocea cristalină a fetei și o informă că vorbea din casa lui Trevor Sinclair, din Bellington Bay.

– Ce ți-a spus, Diana? o întrebă Crystal, nerăbdătoare. Îmi va plăti școala în continuare?

– Am vorbit și despre asta, draga mea, dar trebuie să afli ceva mai important. Ceva ce am aflat și eu astăzi. Diana trase aer adânc, vrând să găsească vorbele potrivite pentru a-i spune fetei. Este un bărbat foarte simpatic. Sunt sigură că dacă ar fi știut...Diana se opri, pentru că fata nu spunea nimic. I se păru o eternitate până când putu s-o întrebe: Crystal, m-ai auzit? Mai ești acolo?

– Și tu îl crezi? Chiar crezi că n-a știut de existența mea? Vocea lui Crystal părea foarte nesigură.

Diana nu știu ce să spună. Și ea avusese probleme să accepte adevărul cu care se confruntase pe neașteptate.

– Este un om de treabă, draga mea. Sunt sigură că dacă ar fi știut...Probabil, tatăl lui a considerat că Trevor era prea tânăr ca să aibă o soție și un copil, și de aceea a mințit-o pe mama ta.

– Și acum ce vrea de la mine?Diana se înfioră auzindu-i vocea lipsită de emoții. Se așteptase la lacrimi, la bucurie, la uimire, dar nu la cinism.

– Vrea să te cunoască. Voia să plece spre tine cu primul avion, dar l-am convins să aștepte până la vacanță. Oricum, te invită aici.

– Nu vin, fu răspunsul lui Crystal.

Diana îngheță. Nu acesta era răspunsul la care se așteptase.

– Nu vreau să-l cunosc. Să-și țină banii, o să fac rost de o bursă, o să văd eu...

Diana încercă s-o tempereze.

– Invitația lui Trevor nu are legătură cu banii, Crystal.

Este tatăl tău. Vrea să te vadă, să te cunoască, să te ajute pe viitor.

– Tu vrei să mă duc? întrebă Crystal cu vocea pătrunsă de îndoială.

– Sigur că da; de asta am fost de acord să rămân aici să-l ajut să se pregătească pentru vizita ta.

– Vei fi și tu acolo? Nu pleci imediat?

– Nu, sigur că nu. Nu te-aș chema aici, să-ți petreci vacanța cu un străin. Voi fi și eu aici. Nu plec. Aștepta ca fata să

răspundă, dar văzând că n-o face, continuă: nu ți-ar plăcea să-ți petreci vacanța pe insulă?

– Chiar vrea doar să mă cunoască?

– Tu nu vrei să-ți cunoști tatăl, Crystal?

– Poate. Răspunsul nu era prea clar, dar totuși, nu era un refuz. Continuară să discute și în cele din urmă fata acceptă, iar Diana răsuflă ușurată. Mai zăbovi câteva clipe, bucuroasă că reușise să schimbe în bine viața nepoatei sale și pe a acestui bărbat. Privi abia atunci în jur și se înfioră. Văzu zeci de fotografii din care o privea același chip; cel al Amandei Sinclair. Poze din copilărie, din adolescență. Dacă acest Trevor venise pe insulă cu speranța că va uita durerea morții ei, alesese un mod cam ciudat de a o face.

Fusese o femeie frumoasă, fără îndoiala, își spuse Diana luând un portret al Amandei de pe birou. Și se pare că fusese și inteligentă, pentru că îl ajutase să pună pe picioare o afacere foarte profitabilă. Femeia potrivită pentru el.

Din spusele lui Trevor, aflase c-o cunoscuse pe Amanda la câtva timp după plecarea Eileenei, așa că n-o putea învinui pentru nefericirea surorii sale. Totuși, nu-și putea scoate din minte gândul că fericirea lui ar fi trebuit să fie a Eileenei și a lui Crystal. Sau poate își dorea să fi fost a ei?

Se ridică uluită de implicațiile propriilor gânduri. Ce era rău cu ea?Abia scăpase de o căsătorie nefericită cu jumătate de an în urmă; cum putea măcar să nutrească sentimente romantice față de un alt bărbat?

Mai aruncă o privire chipului acelei femei plin de candoare, luminos, apoi stinse lumina și ieși din încăpere.

Trevor se ridică de pe scaunul pe care stătuse, iar chipul lui îngrijorat o făcu să se simtă rușinată pentru timpul pe care-l mai petrecuse în acea încăpere.

– Ei bine? Ce face, vine? Nu mă mai lăsa să aștept!

Diana încuviință. Era evident că Trevor abia așteptase răspunsul ei; îl privi lung, imaginându-și ce tată bun ar fi fost în toți anii aceștia pentru Crystal! Ani pe care egoismul propriului lui tată îi furase din viața lui și a fiicei lui.

– Când?

– Ne va suna când face rezervările. Dar oricum, va fi aici miercurea viitoare.

Trevor era entuziasmat ca un puști care anticipa vizita lui moș Crăciun. Ochii îi ardeau de emoție.

Numai că lucrurile nu vor fi prea plăcute, își spuse Diana, amintindu-și convorbirea telefonică. Crystal era șocată tematoare, ezitantă, un pic speriată, dar și curioasă. Se ura pentru că trebuia să-i domolească lumina din priviri, dar era mai bine să-l pună în gardă. Crystal crescuse cu teamă și ură, cu mânie, timp de șaptesprezece ani; îi va lua mai mult de câteva zile de soare cu Trevor ca să șteargă toate astea.

– Să înțeleg că n-a fost prea entuziasmată?

– Dă-i timp, Trevor. Te-a considerat dușman toată viața, omul care i-a frânt inima mamei ei.

– Dar i-ai spus că a fost totul o minciună.

– Îți spun cu toată sinceritatea că și eu mai am răbufniri de ură față de tine, deși știu că n-ai fost vinovat de nimic. Iar eu am simțit că-mi placi, de cum te-am văzut. Crystal nici nu te cunoaște, are doar explicația mea și este prea mare ca să accepte ceva venit de la un adult, fără să-și pună niște întrebări.

– Se pare că nu va fi prea ușor, nu?

– Important este că va veni, și odată ce te va cunoaște...Diana simți pornirea de a întinde mâna spre el pentru a-l mângâia pe obraz. Dar n-o făcu, amintindu-și fotografiile din biroul în care vorbise la telefon.

Rămaseră într-o tăcere nefirească, până când intră Louise să-i anunțe că masa era servită.

Diana se ridică imediat, conștientă că femeia va pleca imediat ce se vor așeza la masă, iar ea va rămâne din nou singură cu Trevor.

– Mă vei ajuta, nu? Nu prea știu să vorbesc și să mă port cu o adolescentă. Dacă ar mai fi o copilă i-aș fi cumpărat jucării și...dar este doar cu câțiva ani mai mică decât mama ei, atunci când eram împreună. Dumnezeule, cum va decurge întâlnirea noastră?

Sesizând că Trevor începuse să intre în panică, Diana deveni brusc conștientă că trebuia ajutat.

– Nu te mai gândi la timpul care a trecut, ci la ce mai puteți să trăiți de acum înainte. Poți ajunge s-o cunoști, să faci parte din viața ei. Trebuie să treacă puțin timp.

Trevor, așezat în capul mesei, o privi lung.

– Ai dreptate, începuturile sunt de obicei mai grele; dar odată ce va fi aici și va vedea cât de mult îmi doresc să fiu cu ea, s-o cunosc, s-o iubesc, va căpăta încredere în mine. Va afla ce mult contează să ai un tată!

– Așa va fi. Dar după ce rosti aceste vorbe, Diana simți un fior. Odată ce Crystal își va regăsi tatăl, va mai avea nevoie de ea, de sfaturile ei?

– Spune-mi mai multe despre ea. Ce studiază, ce note are, ce-i place... ce nu-i place...

Trevor o urmări cu atenție, bucurându-se de ce afla dar și de lumina din ochii Dianei și de chipul ei însufețit. Ochii îi străluceau când vorbea despre Crystal; era evident c-o iubea ca o mamă. Apoi, brusc se încruntă.

– Unde era Eileen în timpul ăsta? o întrerupse ca s-o întrebe de primul recital de pian al lui Crystal.

Chipul Dianei se înăspri.

– Nu știu... Eileen n-a putut să-și găsească o slujbă în Pleasant Valley și a lipsit destul de mult, în copilăria lui Crystal. Știa că mama și cu mine vom avea grijă de fetiță, și voia să-și câștige existența; nu suporta să depindă de .. . de ce-i trimitea tatăl tău.

Trevor își înăbuși un suspin, fără să piardă însă inflexiunile vocii Dianei, și mânia care se mai simțea dincolo de vorbele ei. Simți o milă imensă față de Eileen, amintindu-și cât de frumoasă ,de inteligentă fusese, plină de viață, de farmec, apoi dispărând complet din viața lui.

– Tot de modeling se ocupa?

– Nu știu exact, spuse Diana. Nu prea vorbea despre munca ei. Dar când venea acasă era încărcată de daruri pentru toți, fericită. Am sperat că va fi așa mereu, dar după o vreme își pierdea lumina din priviri și știam că va pleca din nou.

– Și Crystal? Nu-i simțea lipsa?

Diana se crispă.

– Crystal știa că mama ei o iubea, ne avea pe mine și pe mama și nu-i mai trebuia altcineva.

– Nici un tată, de exemplu? Vorbele i-au scăpat înainte de a realiza că face o greșeală. Vorbele Dianei despre trecutul pe care era mai bine să-l dea uitării concentrându-se asupra viitorului, i se păreau tot mai pline de sens acum. Trecutul era un câmp minat. Te rog să mă ierți, Diana, n-am vrut să insist asupra felului în care era Eileen ca mamă, am vrut să știu doar cum a trăit Crystal.

Dacă putea să tolereze absența mamei , poate va reuși să mă înțeleagă și pe mine.

Diana îl privi lung, înăbușindu-și mânia, dar și amintindu-și de câte ori plânsese Crystal în brațele ei de dorul mamei.

– Ne-am descurcat destul de bine. Crystal a avut trei mame, în loc de una. Îi lipsea Eileen, dar știa că se va întoarce. Sunt convinsă că te va înțelege și pe tine, va ști că ai fost victima uneltirilor familiei și te va privi cu alți ochi. Va trebui să ai doar răbdare și vei vedea ce bine vă veți înțelege.

– Vom avea răbdare cu toții și vom trece peste aceste momente, vom fi uniți, ne vom ajuta.

Diana se înfioră la atingerea lui, dar încercă să se stăpânească, spunându-și că de la despărțirea de Ken Foster rămăsese vulnerabilă, probabil. Și oricum, de când divorțase de el nu se mai apropiase de alt bărbat. Imediat însă deveni conștientă era tatăl lui Crystal, nicidecum un potențial...refuză să folosească cuvântul" iubit".

– Ce-ai vrea să facem după masă? o întrebă Trevor, întrerupându-i gândurile.

– Nu m-am gândit încă, zise Diana, luată prin surprindere. Ce propui?

– Întrucât astăzi e vineri, ambele restaurante vor avea orchestre și se va dansa. Mai este și un film bun, sau o plimbare pe plajă la lumina lunii.

Această ultima sugestie o încălzi teribil. Din nefericire nu avea chef de dans, nici de film. Dar o voce interioară îi spunea c-ar fi mai bine să se ducă la culcare devreme, să citească o carte bună eventual.

Cu o voce care nu semăna deloc cu a ei, spuse:

– Mi-ar plăcea o plimbare, după această masă delicioasă. Louise este o comoară.

– Asta îi spun și eu mereu.

Diana se miră încă o dată de ceea ce simțea în prezența acestui bărbat. Ce se întâmpla? Nu era genul de femeie care să se lase prea ușor atrasă de un bărbat. Se simți plină de confuzie și de jenă.

Trevor o urmărea intrigat de emoțiile care i se vedeau pe față. Nu era prea sigur de ce vedea pe figura Dianei, dar observa foarte ușor că simțea ceva. Și-i făcea plăcere ce vedea. Acest fapt îl uimi. I se păruse c-a trecut o veșnicie de când nu-l mai interesaseră sentimentele altcuiva. Mai precis de când o cunoscuse pe Amanda. Și se simți vinovat o secundă. Dar nici Diana nu era orice femeie, ci mătușa fiicei sale, cea care o crescuse pe Crystal. Și tocmai pentru asta vru s-o invite la plimbare pe plajă. Interesul pe care începuse să-l manifeste față de Diana nu avea nicio legătură cu căldura pe care o emana ea, cu zâmbetul ei frumos, cu picioarele ei lungi.

– Ce fel de muzică vor cânta acele orchestre? îl întrebă Diana.

– Nu știu. N-am petrecut vacanța aici niciodată. I-am putea întreba pe Louise și pe Joe, care cunosc tot ce se petrece pe insula asta. Sau am putea merge direct să vedem despre ce este vorba.

– Da, de ce nu? Dacă ai timp, desigur.

Diana încercă să se comporte nu ca musafirul lui, ci ca mătușa lui Crystal.

– Nu am nimic altceva în afară de timp, Diana. Vom merge și dacă ne va plăcea vom rămâne, dacă nu...

Diana încercă să nu se bucure că se va afla toată seara în compania lui.

– Vom discuta și programul pe care-l vom avea după sosirea lui Crystal. Aș putea s-o duc să vadă și alte insule din jur.

Auzind cum își făcea planuri, Diana zâmbi.

– Dar deocamdată să pornim spre plajă, ne așteaptă o plimbare foarte plăcută, te asigur.

Diana nu era pregătită să plece cu el la plimbare, mai ales sub lumina lunii; dar cum să refuze, când acceptase deja? Și mai ales cum să-l refuze, când își dorea atât de mult să fie alături de el? Îl privi oarecum speriată, neștiind cum va reuși să se descurce cu ceea ce simțea când era cu el. Trebuia să se poată controla!

– Dacă mergem la plimbare, va trebui să-mi schimb pantofii, am pierdut prea mult timp data trecută, încercând să-mi scot nisipul din sandale. Ne vedem în câteva minute, adăugă ea ridicându-se.

Trevor se încruntă, urmărind-o cum urcă scara. Ce făcuse? Diana păruse chiar speriată de invitația lui. De ce oare? Iar el tocmai își imaginase cum ar fi s-o strângă în brațe, s-o sărute... Dar oricum nu va profita de proaspăt formata alianță dintre ei.

Sau poate ce observase nu avea legătură cu el; își aminti cât de tensionată îi spusese că este divorțată. Mai încercase s-o facă să vorbească despre viața ei, dar ea îi evitase întrebările. Era evident că nu voia să vorbească despre trecutul ei.

Scutură din cap, întrebându-se ce fel de bărbat fusese acela care divorțase de o femeie ca ea. Unul care nu merita să se numească bărbat, desigur.

Se simți iritat, constatând cât de puține știa despre ea. Probabil fusese căsătorită cu vreun pușlan care nu avea altceva în minte în afară de sex, sau poate unul care se simțise neglijat

pentru că Diana se îngrijea de Crystal. Cine știe? Se hotărî să n-o mai lase în seara asta până nu-i va răspunde la întrebări. Va afla totul despre fiica lui ,Crystal. Și despre Diana.

O aștepta la picioarele scării. Diana simți că nu mai are aer când îl văzu. Un pirat cu ochii unui poet și sexapil...ei bine, nu se va mai lăsa din nou sub vraja lui. Tocmai petrecuse singură în camera ei zece minute timp în care-și spusese că era atât de atrasă de el ca rezultat al frustrării pe care o simțise după despărțirea de soțul ei.

Trevor vibra de emoție. Abia aștepta să-i pună toate întrebările, să afle totul de la ea.

Diana își spuse după câteva minute că poate reacționase exagerat, făcându-și probleme în privința reacțiilor ei față de acest bărbat. El se ascunsese în acest colț de lume, pentru a uita rănile trecutului, și nu trebuia să-și facă probleme în privința lui, poate. Dar ea? Știa acum că nu-l iubise pe Ken, dar asta nu-i făcea suferința mai ușoară.

– Diana, te simți bine? o întrebă Trevor cu multă blândețe. Simțind că era îngrijorat pentru ea slăbi pasul, realizând că picioarele îi alergaseră la fel de repede ca gândurile.

-Da, sunt bine, mă bucur de aerul curat. Observă că mințise cu ușurință. Este atât de frumos.

– Așa, este confirmă Trevor, privind-o lung. Simți privirea lui ca pe o mângâiere, dar inima începu să-i bată tare din nou când el întinse mâna, îndepărtându-i o șuviță rebelă de pe față. Simți fiori la atingerea lui, apoi tot trupul îi luă foc. Mâna lui era atât

de caldă, privirea atât de incitantă...Încercă să se controleze, spunându-și că era o nebunie să simtă toate astea.

Trevor își retrase mâna, pentru că și el simțise atingerea ei într-un fel care-l făcuse să se înfioare. Când îl privea Diana, nu putea decât să vadă că era frumoasă dar și vulnerabilă. Îi privi lung gura cu buzele pline deschise, ca o invitație... ar fi fost bine să le reziste!

Își mută privirea la valurile care spălau plaja. La Crystal, fiica sa trebuia să se gândească acum, nu la Diana. Nu putea risca să le piardă pe amândouă comportându-se ca un adolescent nesăbuit.

Trase aer în piept și o întrebă:

– Așadar tânjești după orele pe care le predai la școala lui Crystal?

Diana deveni și mai rigidă, simțind cum i se distrusese iluzia momentului apropierii de el.

– Sigur că-mi lipsește predarea și mai mult îmi lipsește Crystal, dar atmosfera la Clifton era destul de restrictivă. Și oricum, ea va absolvi în primăvară, așa că voi căuta o altă slujbă. Nu avea probleme în a discuta cu Trevor despre Crystal, dar nu și despre viața ei care era foarte departe de ce și-ar fi dorit. Nici mamei nu putuse să-i dea o explicație coerentă.

Chiar dacă nu mai era atât de aproape de ea Trevor simțea că s-a schimbat ceva în atitudinea Dianei.

O supăra ceva și realiză brusc că nu avea legătură cu el sau cu Crystal.

-De asta ai plecat de acolo pentru că nu mai voiai să lucrezi după absolvirea lui Crystal?

– A avut mai multe motive. Cel mai important a fost boala mamei.

Trevor o privi lung în lumina aruncată de razele lunii. Oare boala mamei era explicația tristeții din privirea ei?

– Cât de gravă este?

– Este gravă dar ar putea deveni foarte severă datorită climei de la noi. Anul acesta sora ei a invitat-o să stea la ea și clima de acolo a făcut minuni.

– Iar tu te-ai ocupat de magazinul mamei?

Trevor încerca să lămurească fiecare aspect al vieții ei pentru a ajunge să înțeleagă unde îl putea integra pe soțul ei, mai precis pe fostul ei soț.

– Nu ne mai putem ocupa de el, așa că am găsit un cumpărător, dar și cu vânzarea vor fi probleme. Cum să-i explice lui Trevor ce greu se putea vinde un magazin mic de haine, pentru ca să-i și asigure un venit permanent mamei?

– Cred că pentru Crystal este greu să nu te mai aibă la Clifton.

– Cred că este deja prea matură ca să mai vrea să-și aibă mătușa aproape.

– Prespun că vei începe să-ți cauți o altă slujbă? zise Trevor care realiza că nu ajungea nicăieri dacă voia să fie subtil.

– Da, după vinderea magazinului, zise Diana cu un oftat, simțindu-se mai afectată de îndoială ca oricând.

Știu că primăvara nu este momentul potrivit să cauți o slujbă, dar...

– Te pot ajuta în acest sens?

– O, nu, îmi pare rău c-am deschis acest subiect; am venit aici să rezolv problema lui Crystal, nu să-mi fac probleme pentru mine. Se va ivi ceva.

Capitolul 5

Diana simți cum o cuprinde neliniștea dar și dezamăgirea, când văzu că se apropiau de casă. Deși vorbiseră ca doi prieteni în ultima jumătate de oră, simțea că între ei dăinuia o întrebare, pe care el nu avea curajul să i-o pună. Era tot mai conștientă de căldura brațului lui așezat pe umerii ei. Era o seară frumoasă, ușor confuză, cu multe stele, cu luna care-i împiedica să calce pe iarba de lângă drum.

– Ai obosit? o întrebă Trevor, îngrijorat că nu mai scosese o vorbă de câteva minute.

– Este atât de frumos aici! Probabil că te simți ca în rai, trăind zi de zi în acest loc.

Trevor slăbi pasul.

– Frumusețea asta trebuia împărțită cu cineva, Diana. Mi-am dat seama de când ai venit tu...Cred că mi-a făcut la fel de multă

plăcere explorarea insulei ca și ție, care abia ai venit. Trevor se opri, strângând mai mult brațul cu care o ținea după umeri, încât aproape o forță să se întoarcă spre el. Diana realiză c-ar fi trebuit să spună ceva, să-i distragă atenția pentru ca să poată intra în casă. Dar și acolo vor fi tot singuri...

– Diana... șopti el. Întinse mâna spre chipul ei urmărindu-i contururile cu degetul. Diana simți că va fi sărutată. Știu asta înainte ca el să-și ia mâna de pe umerii ei, vru să se depărteze de el dar nu putu. Voia să strice vraja momentului. Dar nu făcu decât să-și lase capul pe spate. Gura lui era fierbinte, barba îi atinse obrazul ca o adiere de vânt, iar voința ei se destrămă imediat și se trezi strânsă la pieptul lui puternic, apoi chiar învăluindu-l cu brațele.

Trevor o simți relaxându-se sub îmbrățișarea lui. Diana mai încercă o rezistență cu ultimele puteri. Dorința puse stăpânire pe amândoi. Dar amintirea Amandei îi potoli pornirile. Încă dorind-o, Trevor se depărtă de ea, conștient că încă nu erau doar ei doi. Nu era cazul să facă asta, mai ales cu Diana. Ei doi trebuia să fie doar prieteni; ea urma să-l ajute cu Crystal, el să-i găsească o slujbă. În afară de asta... O cum ar fi vrut să treacă dincolo de asta! Dar el nu mai era un adolescent cu sângele înfierbântat. Trebuia să se gândească la consecințe, la implicațiile asupra celor din jur. Se depărtă de ea.

Ce se întâmplase? se întrebă Diana. De ce se retrăgea? Oare pentru că i se abandonase cu ușurință?

– Te rog să nu crezi că...

Trevor se opri, realizând că nu știa ce urma să spună ea. Nu avea de gând să-și ceară scuze, pentru că nu-i părea rău c-o sărutase, dar nu voia ca ea să înțeleagă greșit sau...

– Ce vrei să spui, Diana?

– S-a întâmplat poate din cauza vrăjii lunii...

– Luna ar fi un motiv, dar frumusețea ta este totul, Diana.

Complimentul lui o făcu să-și deschidă inima.

– Sau poate pentru că suntem amândoi singuri și un pic vulnerabili?

– A fost o zi plină de emoții, admise Trevor. Și el își dorea să uite ce simțise când o strânsese în brațe. Astăzi am aflat că am o fiică! Nu-i puțin!

Diana încuviință, conștientă că se simțise oarecum dezamăgită că Trevor renunțase așa de ușor la a o mai săruta. Se simțise atât de bine în brațele lui încât n-ar fi vrut să se mai desprindă. Asta ar fi trebuit s-o îngrijoreze, dar nu se întâmplase așa.

Odată ajunși în sufrageria unde Trevor se străduia să aprindă cărbunii din șemineu, ea reuși să se debaraseze de fanteziile erotice. De acum înainte va trebui să renunțe la plimbările sub clar de lună cu Trevor, dacă nu voia să se facă de râs. Acest bărbat i se părea prea tentant.

Scutură din cap, neînțelegând cum renunțase Eileen la un asemenea bărbat. Oare chiar își dorise cariera în modeling mai mult ca pe el? Sau mai avusese alternativă?

– Vrei să vedem un film? o întrebă Trevor.

Ea roși.

– Îmi cer scuze mă gândeam la altceva; da, un film ar fi grozav!

– Am o colecție destul de mare, ar fi bine să alegi tu ceva. Iar dacă dorești să vezi ceva ce nu am spune-mi și Harlan îl va aduce.

Diana scotoci primele casete, apoi exclamă încântată:

– Să cer altele? Glumești! Ai aici o colecție fabuloasă! Mi-ar trebui câteva luni să le văd pe toate.

Tăcerea care se lăsă după manifestarea ei de entuziasm păru mai profundă decât altele. Obrajii începură să-i ardă când realiză implicațiile cuvintelor ei.

Simțindu-i stânjeneala, Trevor se duse la bucătărie.

– Vrei cafea, sau puțin vin? Sau floricele?

– O cafea, poate.

– Nu trebuie să te temi pentru silueta ta.

Diana roși din nou, iar Trevor se întrebă cât de grele vor fi zilele următoare pentru amândoi. Fusese căsătorit prea multă vreme și nu mai știa să se poarte ca un bărbat singur. Scurtele aventuri pe care și le permisese de la moartea Amandei îl lăsaseră pustiit.

Dar Diana era altceva. După ce o sărutase nu-i zburaseră gândurile din nou la Amanda. De fapt, îi făcuse foarte mare plăcere s-o sărute. Numai că fusese un gest nepotrivit. Nu putea s-o sărute pe mătușa fiicei sale, lucrurile s-ar complica foarte mult.

Simțindu-se confuz, se întoarse în sufragerie. Diana îi zâmbi, iar el se simți atât de bine, cum nu se mai simțise de luni de zile.

***

Diana se trezi zâmbind, cu inima ușoară, văzând cum razele soarelui pătrund prin fereastra care dădea spre ocean. Își aminti seara petrecută cu Trevor. Cine ar fi spus că-i plăceau filmele clasice cu actori celebri? Cine ar fi spus că se va simți atât de bine, aici cu el?

Se ridică în caul oaselor și se întinse. Probabil Louise venise deja, pentru că se simțea miros de prăjitură în casă. Se îndreptă spre baie. Nu voia să se obișnuiască cu acest fel de viață pentru că nu și-o putea permite dar dacă tot se afla aici, era bine să se bucure de fiecare minut...

Trebuia să facă vizita lui Crystal un succes și știa că nu-i va fi ușor.

Trevor o aștepta la capătul scării.

– Era timpul să cobori, o necăji el, cu ochii strălucind de încântare. Am deja o listă de lucruri pe care să le facem când va veni Crystal. Tu va trebui să-mi spui ce-i place mai mult.

Diana se simți dezamăgită. De ce oare crezuse că entuziasmul îi fusese adresat ei? Amintirea sărutului lui care-i obsedase visele era o dovadă că era vulnerabilă în fața lui,

însemnând că era mai bine să se ocupe de problema lui Crystal. Scutură din cap.

– După ce voi bea cafeaua discutăm și despre listă.

După ce revizui lista, conchise că nepoata ei trebuia să stea o lună la Bellington Bay ca să poată face tot ce scrisese tatăl ei. Dar când se schimba pentru masa de prânz realiză că deja nu-i mai păsa. Nu-i plăcea să plece din acest paradis. Se privi în oglindă și-i plăcu ce văzu. Schimbarea se petrecuse în doar două zile.

Trevor care o aștepta exclamă plin de încântare văzând-o.

– De mult timp n-am mai văzut o femeie așa de frumoasă în casa asta! Abia aștept să te scot la dans diseară!

– Și eu aștept cu încântare, n-am mai dansat de vreun an.

– Pentru că și cu mine s-a întâmplat la fel, va trebui să ai grijă să nu te calc pe picioare.

– Vom lua-o mai încet, spuse ea fericită de primul semn că Trevor își mai uitase supărarea.

– Voiam să te întreb dacă nu vrei să-i telefonezi mamei tale înainte de masă.

N-ar fi bine să-i vorbești de mine și despre ce am plănuit pentru vacanța lui Crystal?

Diana fu luată prin surprindere de schimbarea subiectului.

– O, nu, nu cred că trebuie. Diana observă că lui îi pieri numaidecât zâmbetul. De ce acum? se întrebă ea mental, dorindu-și să se fi gândit mai mult la ce avea să-i spună mamei. Conștientă că el o privea cu atenție, se forță să-i zâmbească. Mama și-ar putea face probleme tocmai pentru că nepoata ei ar

face un drum atât de lung singură. Aș prefera să-i spun când ajunge aici.

– Nu se va mira unde își petrece Crystal vacanța? Trevor continua s-o studieze. Ce se întâmpla? Era ceva ce nu putea să-i spună? De ce nu ardea de nerăbdare să-i spună mamei ei ca acum Crystal avea tată și viitorul îi era asigurat?

– Eu și Crystal ne făcusem planuri să ne petrecem vacanța în Pleasant Valley, nu în Arizona, așa că mama nu-și va face probleme.

Cum putea Diana să-i spună că, de fapt, pe el încerca să-l protejeze? Nu știa cum va primi mama informația că tatăl lui Crystal voia brusc să se implice în viața ei. Oare mama nu va încerca să-l țină la distanță? Căci în ochii ei, Eileen era victima, iar Trevor Sinclair doar un ticălos, care distrusese viața perfectei sale fiice.

– Dar eu... începu Trevor, apoi se opri observând că Diana se crispase. Lipsea ceva din ce-i spusese despre boala mamei? Aș vrea doar să afle toată lumea că nimeni nu mă va putea opri să fiu alături de fiica mea, acum când am aflat de existența ei?

– Știu asta, Trevor, și vreau să-i spun mamei, dar nu este momentul.

– De fapt, eu nu sunt prea priceput în problemele de familie. Familia mea n-a fost prea unită. Mama a fost mereu ocupată cu acțiunile caritabile, așa că eu aveam grijă să mă dau la o parte din calea tuturor.

Diana și-l imagină cum era copil.

Dintr-o dată i se păru mai ușor să înțeleagă cum putuse tatăl lui Trevor să-i ascundă atâta timp că avea o fiică. Din fericire, Amanda avea o familie mare și unită, care m-a acceptat imediat.

Amanda! Numele ei alungă sentimentele calde ca un duș. Era totuși mai bine să-și amintească; Trevor încă își mai plângea soția moartă. Trebuia să și-l scoată din minte, altfel va sfârși mai rău decât sora ei, Eileen.

Dar când ajunseră la clubul Bellington Sands, temerile i se risipiră. Locul nu avea nimic legat de seducție, așa cum își închipuise ea. Mesele fuseseră împinse la perete, iar ușile fuseseră deschise larg spre terasă, unde cânta o orchestră cu multă eleganță. Vârsta dansatorilor era foarte diferită ; de la copii până la cupluri de oameni în vârstă.

– Crezi că lui Crystal o să-i placă aici? o întrebă Trevor, conducând-o spre o masă.

– Va fi fascinată.

– Dar tu?

– N-am văzut un local mai plăcut în viața mea.

– De aceea vine atâta lume aici. Toți se simt fericiți aici pe insulă.

– Este firesc să se simtă așa. Simți o strângere de inimă la gândul că va veni și ziua în care va trebui să plece de aici.

Trevor oftă. Numai Dumnezeu știa că el nu apucase să fie fericit pe insula asta decât în seara când o sărutase pe ea!

– Ești gata să ne aventurăm pe ringul de dans? o întrebă el parcă vrând să evite o discuție despre sentimentele sale.

– De ce nu? răspunse Diana fericită la perspectiva că se va afla în brațele lui, dar și temătoare, știind că-și va pierde din nou controlul. Întotdeauna gândise înainte de a acționa dar acum, se pare că reacțiile emoționale primau.

Când se simți prinsă după mijloc de Trevor își alungă toate gândurile negre din minte și se abandonă dansului, lăsându-se condusă.

– Dansul cred că este precum înotul călăria sau mersul pe bicicletă, nu-l poți uita, murmură Trevor. Numai că dansul este cel mai plăcut din toate.

– Așa este, răspunse Diana căreia nu-i mai păsa de nimic, voia doar să se bucure de această seară frumoasă; nu se mai distrase de mult. De mâine va avea timp destul să-și facă probleme de viitor.

Era trecut de ora două din noapte când Trevor o conduse spre casă..

– A fost grozav, spuse ea, n-am mai dansat de mult.

– Nu mergeai la dans cu soțul tău? o întrebă Trevor ; făcuse asta înainte de a-și da seama și regretă imediat ce rosti întrebarea. Deși era curios să afle mai multe despre bărbatul cu care fusese căsătorită Diana nu avusese intenția să-i strice seara amintindu-i de el.

– Lui Ken nu-i prea plăceau cluburile. Dar Crystal abia va aștepta să vină aici, să-ți cunoască toți prietenii.

– Iar eu abia aștept să-i arăt toate locurile să-i prezint oamenii. Vrei să bem un pahar de vin? Am face focul în șemineu și...

Și să ne așezăm pe canapea... ar fi fost urmarea. Făcu un efort să-l refuze. Nu voia să caute un sprijin emoțional la Trevor.

– Ar fi mai bine să mă duc la culcare, își spuse, atâta cât mai pot s-o fac. Îi mulțumi pentru seara frumoasă și scăpă de tentația pe care o citea în ochii lui.

Trevor o urmări plecând, cu un amestec de ușurare dar și cu dezamăgire. Când era lângă ea, se simțea într-o dulce tortură. Se întrebă dacă era bine să gândească așa. Nu era nici el sigur. Când o ținuse în brațe pe ringul de dans când o urmărise vorbind, râzând cu prietenii săi i se păruse natural, dar acum...închise ușa și stinse lumina.

Duminică și luni trecură într-un mod la fel de plăcut. O duse la o plimbare cu barca; apoi explorară insulele apropiate, pescuiră. După cum spunea Trevor testau aceste locuri pentru apropiata sosire a lui Crystal, care urma să vină miercuri; erau ultimele lor zile când mai puteau fi singuri. Vorbiră mult, se simțiră bine împreună. Ea îi vorbi despre Pleasant Valley, despre viața lui Crystal acolo, despre viața ei. Doar două subiecte au fost ocoliute; el vorbi foarte puțin despre Amanda, menționând doar în treacăt ajutorul neprețuit în pornirea companiei, iar ea nu-l menționă pe Ken.

Un singur lucru îl nemulțumea pe Trevor: insista ca ea să-și sune mama, iar ea se simțea vinovată că-l refuza. Diana știa că avea dreptate cerându-i lucrul acesta. Mama avea dreptul să știe, dar erau atâtea de explicat, întrucât Diana nu-i spusese mamei că nu mai aveau bani sau că avea intenția să-i solicite ajutorul lui Trevor.

Și cum să-i spună mamei toate astea de la distanță? Dacă mama se supăra și avea iarăși probleme cu astmul? Sau dacă-i interzicea lui Crystal să vină?

Marți seara, toate erau pregătite. Camera lui Crystal era aranjată, frigiderul plin cu toate bunătățile pe care le pregătise Louise. Rochiile, pantalonii, bluzele pe care Diana și Trevor i le cumpăraseră lui Crystal, erau aranjate cu grijă, călcate, în dulapul care abia se mai putea închide.

Crystal va fi copleșită de atâtea daruri. Ce se va întâmpla dacă se va lăsa cucerită de Trevor de insulă și va rămâne aici în loc să-și continue studiile în toamnă?

Diana se înfioră la acest gând. Cândva se gândise că ar fi fost imposibil, dar la fel crezuse și despre căsnicia cu Ken care se destrămase.

Trevor care se apropiase o întrebă dacă mai aveau ceva de rezolvat înainte de venirea lui Crystal. Diana nu-i răspunse.

– Diana, repetă el, mai trebuie să-mi lămurești un lucru. Nu înțeleg de ce nu-ți suni mama...

Ea închise ochii încercând să scape de senzația de vină care o copleșea. Simțea că-i ard obrajii.

– Mi-e teamă s-o sun pe mama, Trevor, mă tem de ce va spune și cum se va simți. Ai fost dușmanul ei timp de șaptesprezece ani; un telefon n-o va convinge. Dacă-o sun acum ar putea să-o oprească pe Crystal, să-i interzică să vină aici. De asta nu i-am spus.

– Atât de mult mă urăște?

– Îl urăște mult pe bărbatul care a refuzat-o pe Eileen și pe fiica ei. Tot pe el îl învinuiește de moartea Eileenei.

– Dar când îi vei spune...

– Nu mă va crede.

– De ce?

– Asta nu este important. Acum contează doar ca tu și Crystal să aveți șansa de a vă cunoaște în vacanța ei. După asta voi striga adevărul de pe acoperișul acestei case, dacă te va face fericit.

Capitolul 6

Trevor simți cum i se ridică o povară de pe umeri, iar îndoiala în privința ei se spulberă. Dianei îi păsa ce se va întâmpla. Voia ca și el ca întâlnirea cu Crystal de a doua zi, să fie un succes. O privi lung, observându-i bustul plin, frumos conturat prin bluza croșetată.

Părea atât de tentantă, de vulnerabilă, de parcă s-ar fi așteptat să fie rănită de el. Ce se întâmplase cu ea? Ce gând o chinuia într-atât încât devenise deosebit de timidă? O văzuse altfel în zilele care trecuseră; acum era complet schimbată și nu suporta s-o vadă așa.

Fără o vorbă, o prinse de mână și o trase mai aproape, atât de aproape încât vedea acea bătaie a pulsului la gât, atât de aproape încât îi simțea mirosul de santal pe carel degaja părul ei lung.

– Te rog, nu fugi de mine, Diana. Tu știi că niciodată nu v-aș răni pe tine, sau pe Crystal. Trevor se opri brusc, conștient că gura ei atât de tentantă, era atât de aproape.

Diana se alarmă, dar încercă să ignore ce simțea. Nu reuși să se țină prea mult departe de el, de mângâierile lui...

Dorință? Nu găsi un alt cuvânt pentru a defini ce simțea.

Trevor o trase mai aproape, iar ea îl prinse în brațe, simțindu-i după gât buclele datorită cărora îl asemuise unui pirat. Se trezi sărutată, strânsă la pieptul lui puternic, pătrunsă de mirosul lui puternic de after– shave. Ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în brațele lui, să uite de toate...

Dar ar fi fost o nebunie! Îngheță, încercând să lupte cu senzațiile puternice, care amenințau s-o copleșească. Nu putea să-și explice ce se întâmpla cu ea. Încercă să se smulgă din sărutul lui, luptând cu slăbiciunea care-i cuprinsese trupul, dar nu reuși decât să se strângă și mai mult la pieptul lui. Îi răspunse cu abandon total la sărutări. Realiză atunci că alături de acest bărbat simțea lucruri pe care Ken îi reproșase că nu le poate simți...

Era dragoste? Nu mai putea nega realitatea. Încet, se eliberă din acest vis și se forță să facă un pas înapoi, să părăsească paradisul pe care-l aflase în brațele lui.

– Trebuie să ne oprim, Trevor.

El luptă cu dorința de a o strânge mai tare în brațe. Nu-i putea da drumul acum, simțind cât de promițător era trupul ei în brațele lui. Încercă să se oprească, să tragă aer în piept, dar nu-l ajută cu nimic. O dorea cu disperare. Știa că și ea îl dorea.

– Nu este bine ce facem, Trevor, trebuie să ne gândim la Crystal, la întâlnirea de mâine cu ea... Diana se întrebă ce trebuia să facă pentru a opri nebunia asta; el își mai plângea încă soția, nu trebuia să profite de această stare a lui.

Trevor își trecu o mână prin păr.

– Îmi pare rău, Diana. N-am crezut că vom ajunge aici...

Dar de unde izvorâse această pasiune? Cu câteva minute în urmă voise s-o încurajeze, s-o îmbărbăteze, pentru ca mai apoi să simtă nevoia să-i rupă hainele, să se comporte ca pirații de pe vremuri... Iar ea nu se împotrivise. O privi lung, înțelegând că și ea era la fel de confuză.

– A fost și vina mea. Buza de jos îi tremura, ca unui copil care stă să plângă. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine, nu sunt acel gen de persoană care...Diana păru să nu-și mai găsească vorbele, dar nu-i evită privirea și în ochii ei el citi că era foarte vulnerabilă.

– Ești o persoană puternică, Diana. Ce era să se întâmple este rezultatul emoțiilor pe care le-am resimțit amândoi din plin, de când mi-ai vorbit de Crystal. Și suntem amândoi singuri de un timp, așa că este normal să ne simțim atrași unul de celălalt. Sunt sigur că totul va reintra în normal, după ce va veni Crystal.

– Sunt sigură că va fi așa. Diana încercă să-l aprobe, deși nu era convinsă că în viața ei va mai fi ceva la fel ca acum, după ce-l cunoscuse pe el.

Știa că reacția la sărutările lui nu avea nicio legătură cu singurătatea ei.

– Chiar crezi că am cumpărat prea multe lucruri pentru Crystal?

– Sunt sigură că toate îi vor fi pe plac, zise Diana zâmbindu-i, răsuflând ușurată că el schimbase subiectul. Dar n-aș vrea să se gândească la tine ca la cineva care îi oferă totul, fără să ceară nimic în schimb.

– Nu înțeleg. Ce-ar trebui să cer de la ea?

– Fiind tatăl ei, ai dreptul la respect și la dragoste; date fiind condițiile speciale, s-ar putea să nu-ți ofere nici una, nici alta.

– Înțeleg.

– Asta nu te oprește s-o lași să profite de faptul că tu vrei s-o cucerești. Chiar dacă arată și se comportă ca un adult, este încă un copil și trebuie să afle că și alții au sentimente. Mă tem că respectul și considerația se învață. Diana oftă amintindu-și de câte ori își rănise mama, fără să vrea.

– Și ce-ar trebui să fac?

– Trateaz-o ca și cum i-ai fi un prieten nou. Cineva pe care ești dispus să-l placi, dar nu în mod necesar. Dacă ea nu reacționează bine, arată-i că te-a afectat. N-o sufoca din dragoste. Ți-ar putea transforma viața în iad.

– Să înțeleg că și pe tine te-a afectat destul?

Diana oftă.

– Nu intenționat, dar a făcut-o de multe ori. Dar adolescenții...

– Mai ales când ai pierdut anii lor de început...

În cele din urmă, porniră spre aeroport.

Diana încercase tot timpul să-l asigure că nu se va întâmpla nimic rău, că lucrurile vor decurge bine. Încerca să-l îmbărbăteze chiar dacă nu credea o iotă din ce-i spunea. Era convinsă că nepoata ei îl va urî pe Trevor, iar mama... ei bine, nici nu voia să se gândească...

O consola un singur gând: Crystal nu putea să fugă. Nu avea unde. Odată ce cobora din avion nu avea unde să se ducă decât cu cursa de a doua zi. Dacă nu cumva voia să plece cu feribotul. Dar grație Louisei jumătate de insulă știa de sosirea lui Crystal.

– Și tu ești îngrijorată? o întrebă Trevor.

– Vreau doar ca totul să meargă bine.

– Am făcut tot ce am putut, restul depinde de Crystal.

– Sunt sigură că-i va plăcea aici.

Ajunseseră la aeroport iar avionul se apropia de aterizare.

Trevor opri imediat și coborî, oferindu-i și ei mâna ca să coboare. Diana îl privi. Trevor arăta ca un puști, care aștepta sosirea lui moș Crăciun. În sfârșit, coborî și Crystal, se îmbrățișară, apoi Trevor o întrebă:

– Ești obosită, sau ți-ar plăcea să mergem direct acasă?

Crystal ridică din umeri, așezându-se pe bancheta din spate a mașinii, semn clar că nu voia să stea lângă tatăl ei.

– Poate ar fi mai bine să-i arătăm lui Crystal insula pe drumul spre casă, propuse Diana.

Sugestia ei se dovedi a fi una bună. Trevor se mai relaxă, începând să glumească, spunându-i lui Crystal anecdote despre oamenii acestei insule. Diana considera că Trevor are o voce

irezistibilă. Când ajunseră acasă, Diana era aproape convinsă că vizita va fi una de succes.

– Vrei să te duci să vezi plaja înainte de masă? o întrebă Diana.

– Cred c-ar trebui să țin pasul cu bronzul tău. Acum înțeleg de ce n-ai vrut să te întorci imediat acasă.

Diana îi evită privirea.

– Aici este paradisul, spuse Crystal, iar Diana privind-o realiză că fata se uita la tatăl ei, nu la plaja care se întindea sub privirile lor.

Așadar, fusese plăcut impresionată. Crystal își voia tatăl, tot așa cum el își voia fiica.

– Cine stă aici și în august nu mai spune același lucru, interveni Trevor. Este foarte umed, ai impresia că lucrurile nu ți se usucă niciodată.

Crystal pufni în râs.

– Și atunci de ce stai aici? Am înțeles de la Diana că ești din Denver.

– Bine spus! exclamă Trevor apoi luă bagajele lui Crystal să le ducă în casă. Dar imediat se auziră exclamațiile lui Crystal care-și găsise zecile de daruri pe pat. Când Diana ajunse la ea, fata era în fața oglinzii, neștiind ce costum de baie să aleagă.

Trevor strălucea de bucurie când le propuse să meargă imediat pe plajă.

Odată ajunși acolo, Crystal oscilă între a flirta cu Trevor și a avea clipe libere doar pentru sine.

Se întoarseră apoi la o masă îmbelșugată, pregătită cu cea mai mare grijă de Louise, iar seara se uitară la filme.

Diana și Crystal urcară în camere, iar Trevor începu să măsoare sufrageria cu pași mari. Se temea că și Crystal va dispărea, așa cum făcuse mama ei. Crystal era a lui și n-o va lăsa să-l părăsească. Dar cum putea s-o facă să-i pese de el? Își dori ca Diana să fi fost alături de el, să se sfătuiască.

Lucrurile merseră destul de bine până în Ziua Recunoștinței, când , în timp ce Louise și Diana făcură toate pregătirile Crystal începu să ceară să sune la bunica.

Din nefericire, afară ploua teribil de tare, așa că nu puteau ieși nicăieri. Venise momentul adevărului, în care mama trebuia să afle. Oftă. Diana auzi vocea lui Crystal.

– Bunica vrea să-ți vorbească, Diana.

-Am crezut c-o să aștepți până după masă.

-Thanskgiving fericit, mamă, începu Diana.

Trecură cam cinci minute până-i fu îngăduit să spună ceva și asta din cauză că mama tușea foarte tare, gâfia și trebuia să se oprească să respire. Diana începu să-i spună cum ajunsese să-l întâlnească pe Trevor, încheie cu cuvintele:

– El n-a avut cum să știe de existența lui Crystal până nu i-am spus eu, mamă.

De aceea mi s-a părut corect să le facilitez o întâlnire, să ajungă să se cunoască. Este tatăl ei!

– Și cel care i-a distrus viața mamei ei, așa că nu-l voi lăsa să i-o distrugă și pe a lui Crystal!

– Mamă , ți-am mai spus, Eileen l-a părăsit pe Trevor înainte de a afla că este însărcinată. Tot ce s-a întâmplat după aceea a fost făcut de tatăl lui, nu de el. Acum, el vrea doar să-și ajute fiica.

– Sigur c-o vrea, iar tu i-ai adus-o în brațe. El poate să-i dea și luna. Ce te face să crezi că ea va mai vrea să fie cu noi? Tu ți-ai bătut joc de viața ta de când ai divorțat, iar acum vrei să mă lași și fără nepoată. Cum poți face asta, Diana?

Diana, conștientă că nepoata ei și Trevor se aflau în încăpere, încercă să-și liniștească mama. Trase aer în piept.

– Asta este o problemă pe care o vom discuta între patru ochi, mamă, când ajung la Phoenix, da?

– Văd că m-ai pus deja în fața faptului împlinit, nu crezi?

– Când am văzut că în contul lui Crystal nu mai era nici un ban n-am prea avut de ales.

– Ai fi putut să-mi spui măcar, zise mama cu glas îngrijorat. Acum, nu mai avem ce face, vom trăi consecințele faptei tale. Și Crystal la fel. Dă-mi-o, să mai vorbesc cu ea.

Diana îi trecu receptorul lui Crystal, apoi se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală, lăsându-se impresionată de nevinovăția lui Trevor.

– Și eu cred c-ar fi trebuit să-i spui bunicii de la început, o auzi pe Crystal, care zâmbea.

Venise și momentul punerii cărților pe masă. Evitase adevărul cam mult.

– Mi-a fost teamă că-ți va interzice să vii.

– Și crezi că bunica m-ar fi putut opri? zise Crystal.

– Nu aveam de unde să știu. Când am vorbit la telefon păreai indecisă. Am considerat că ai dreptul să-ți cunoști tatăl. Voiam ca și lui să-i dau ocazia să fie cu tine, să aveți de acum înainte o relație normală, părinte– copil.

Crystal ridică din umeri.

– Hai să gustăm din plăcinta Louisei. De fiecare dată când mă cert cu bunica, mi se mărește pofta de mâncare.

Cu toate astea, Diana se simțea fericită. Crystal cea capricioasă, plină de toane era acum veselă și bine dispusă, iar Trevor părea cel mai fericit om de pe pământ!

Vineri apăru soarele, iar Crystal plecă împreună cu Louise să-și petrecă ziua pe plajă, cu fii acesteia. Diana începu să considere că totul intrase în normal. Abia aștepta să vadă dacă și Trevor gândește la fel; nu mai aveau prea mult timp împreună, pentru că sâmbătă Crystal trebuia să prindă avionul spre Statele Unite, ca și ea de altfel. De fapt, nu-și dorea să plece din acest paradis; sau pe Trevor nu voia să-l părăsească?

Când intră în casă, auzi vocea lui Trevor, care discuta cu cineva la telefon:

– Da, Harlan, cred că va fi bine, pentru că este o fată frumoasă și isteață, așa cum a fost și mama ei. Nu, nu este cazul să inventezi vreo romanță, pentru că Diana a fost ca o mamă pentru Crystal. Tonul rece cu care spuse aceste cuvinte îi alungă toată bucuria de a fi câteva clipe alături de el. Era evident că acel Harlan îl acuzase că este interesat atât de fiica sa cât și de mătușa

acesteia, iar el negase. Diana se întoarse și ieși din nou afară, nevrând să știe că auzise. Și sărutările lor? Uitase de ele, acum că o avea pe Crystal?

– Diana, unde ești? auzi glasul lui Trevor. Am făcut planuri pentru mâine.

Ea simțea nevoia să alerge pe plajă până nu va mai putea; nu avea unde să se ascundă la Bellington Cay.

Capitolul 7

Trevor se opri în capul scărilor, ascultând. Singurul zgomot pe care-l auzea venea de la chiuveta din bucătărie.

– Diana, abia aștept să-ți spun ce vom face la Nassau! Tocmai am discutat cu un prieten la care am apelat fiind ingrijorat ca nu vom găsi camere la hotel și mi-a oferit casa lui de pe plaja! Ba chiar ne va împrumuta și masina!

– Sună interesant, spuse Diana.

– Aș vrea ca totul să meargă bine, acum când Crystal mă acceptă ca tată. Începe să aibă încredere în mine, nu?

Diana trase aer în piept, înăbușindu-și propria nefericire. Nu era timp acum pentru asta. Se forță să-i zâmbească.

– Da, cred că așa este. Dar ziua pe care o mai avem de petrecut aici te va edifica pe deplin.

– Ce vrei să spui, Diana? Doar nu pleci și tu cu Crystal?

– Nu înțeleg...răspunse Diana.

– Nu văd de ce ai pleca acum, avem atâtea planuri de înfăptuit, mai trebuie să discutăm despre felul în care-i voi finanța cursurile în continuare și multe altele.

– Trebuie să plec, Trevor. Trebuie să verific vânzările magazinului, apoi să mă duc la Phoenix să discut cu mama. Părea foarte îngrijorată și încordată și va trebui s-o conving că nu ești un dușman pentru Crystal.

– Oricum, mai stai câteva zile, da? Nu cred c-ai găsi bilet pentru zborul de duminică, pleacă prea multă lume. Vei putea să pleci abia pe la mijlocul săptămânii.

– Bine, dacă tu crezi c-ar trebui să mai stau... privind în ochii lui, citind în ei că Trevor chiar avea nevoie de ea, nu-l refuză. Poate că n-a înțeles corect ce se discuta la telefon. Poate că era cea mai mare proastă din lume; poate că Trevor avea ceva pentru ea și nu putea ști asta decât rămânând în continuare.

Trevor o privi, pierzându-se în ochii ei albaștri. Erau ochi plini de inocență, de modestie, la fel de tentanți ca și buzele ei. Se simți cuprins de dorința de a explora acea căldură din ochii ei.

Simțea nevoia să întindă mâinile spre ea, s-o tragă mai aproape, să-și încurce degetele în părul ei bogat.

Simți cum inima ei începe să bată mai tare, dar tocmai atunci sună telefonul, care le întrerupse vraja. Și cum convorbirea se anunța mai lungă, Diana se ridică și ieși, pornind spre plajă. Simțea nevoia să scape de tentație. Avea nevoie să fie singură,

să-și lămurească dacă tocmai făcuse o prostie acceptând să mai rămână câteva zile.

Se întrebă cum ar fi fost să aibă un temperament mai exploziv, așa ca al lui Eileen, să facă tot ce-i dictea inima pe moment? Oare ar fi fost mai periculos? Poate, după ce se întâmplase cu sora ei. În adâncul inimii știa că nu voia să se întoarcă la viața pe care o avusese înainte de a veni aici. Și acum voia să rămână să descopere acea magie, acea flacără care lipsise in căsnicia ei cu Ken.

– Diana! Felul în care își auzi strigat numele îi produse fiori.

Zâmbea când se întoarse cu fața spre el, iar el simți această bucurie ca pe un șoc electric. Diana nu era furioasă din cauza acelui telefon care le întrerupsese sărutul. De fapt, părea mai fericită ca oricând. Încotro?

– Ai vreo idee?

El avea multe idei dar nici una nu implica și plimbarea pe plajă, așa că o conduse înapoi spre casă. Din dialogul dintre Diana și Crystal înțelesese că aceasta fusese afectată de fostul ei soț și nu voia s-o grăbească în vreun fel.

– Am putea merge pe pajiștea unde sunt caprele, poate în acest moment al zilei sunt mai prietenoase. Trevor o prinse după umeri spunându-i; iar acum să-ți spun că am mai plănuit ceva pentru mâine.

***

Diana se rezemă de spătarul scaunului, uimită cât de repede se înfiripase o relație între Crystal și tatăl ei. Era la amiaza celei mai fericite zile pe care și-o va aminti toată viața. Crystal era relaxată, glumea, ca orice fiică în vacanță cu familia ei.

Trevor le plimbase dimineața pe frumoasele străzi din Vista Avenues, apoi prin Nassau Market.

– Ce zici, Diana, ești pregătită să facem un tur al cluburilor de noapte?

Întrebarea lui Trevor o forță să lase gândurile deoparte.

– Știu și eu, avionul pleacă foarte devreme dimineață...

– O, nu fi așa, Diana, interveni Crystal. Spune da. Vom dormi în avion.

– Bine, cum vreți voi, admise în cele din urmă, cu o strângere de inimă, realizând că fata era convinsă că vor pleca împreună a doua zi. Oare lui Crystal îi păsa dacă mai rămânea aici cu Trevor? Se gândi cât de puțin o cunoștea pe cea pe care o crescuse ca pe o fiică.

– Ei, nu fii tristă, ne vom distra perfect în seara asta, spuse Trevor, mângâind-o pe obraz. Voi rămâneți aici, eu mă duc să dau câteva telefoane și apoi ne întoarcem ca să ne pregătim pentru seară.

Dianei îi trebuiră câteva clipe pentru a-și potoli inima care bătea foarte tare.

– E un tip simpatic, nu? o întrebă Crystal.

Diana încuviință.

– Îți pare bine c-ai venit, nu?

Crystal începu să râdă.

– Jeniffer n-o să mă creadă când o să-i povestesc. Dar să vezi ce figură o să facă văzând toate hainele. Nici una nu se compară cu ce i-a cumpărat ei ultimul soț al mamei ei.

– Nu sunteți într-o competiție, Crystal, lui Trevor chiar îi pasă de tine. Tatăl lui l-a lipsit de bucuria de a te crește.

– N-ar fi avut timp de mine. Ai văzut colecția de fotografii din biroul lui? Nici nu s-a mai gândit la mama după ce-a găsit-o pe Amanda, femeia perfectă. Am avut noroc că nu i-a făcut copii.

Diana o privea prea uluită să riposteze.

– Nu este prea diferit de tine. Când ai decis că nu mai vrei să fii doamna Foster, ai plecat de la colegiu, fără să te uiți înapoi, fără să-ți pese ce simt. Acum l-ai găsit pe Trevor și dintr-o dată mă aflu pe lista ta de priorități.

– Crystal, eu niciodată... n-aș fi putut rămâne la Clifton. Ken a făcut ca prezența mea acolo să fie imposibilă. Nu mai aveam o slujbă acolo, dar asta n-a avut nicio legătură cu sentimentele mele pentru tine...

Îi era clar acum că tot timpul puștoaica fusese furioasă. În timp ce ea fusese îngrjorată cu boala mamei, cu găsirea unei slujbe noi, a unei vieți noi, Crystal se depărtase de ea. Dar cum să-i explice...

Nu avea nicio șansă. Trevor venea spre ele zâmbind, ceea ce însemna că avusese succes. Observă cum Crystal îl întâmpină cu entuziasm, lucru care o făcu să simtă un junghi în inimă. Oare chiar pierduse dragostea și respectul fetei din cauza divorțului?

– Zâmbește, Diana, va fi o seară minunată! Știu că-ți place dansul.

– Mă întrebam ce-aș putea să port seara asta, n-am venit pregătită pentru petreceri nocturne.

Îi observă pe cei doi tată și fiică, discutând despre modă și haine. Dar ei trei nu erau nicidecum o familie. Cu toate acestea, Diana strânse din dinți și seara când începu distracția, se descurcară minunat.

Pe drumul de întoarcere, Crystal le spuse că regretă plecarea de a doua zi, apoi își aminti că avea un test, imediat ce se întorcea la școală.

– Dar tu m-ai putea ajuta, Diana, ești bună la algebră, spuse ea. Mâine, pe drum...

– Crystal, eu nu voi fi cu tine mâine pe drum, începu Diana.

– Rămâi aici? o întrebă Crystal uimită.

– Eu am rugat-o să mai rămână, interveni Trevor. Avem de rezolvat probleme de ordin financiar, și ea știe cum au fost derulate lucrurile în trecut. De asemenea, vom revizui actele pe care le-ai adus de la Wilding.

Crystal nu zise nimic, dar Diana se simți obligată să întrebe:

– Ai vreun motiv pentru care să mă întorc cu tine, Crystal?

– Nu, am presupus doar că te vei întoarce acasă, atât.

– Mă întorc în câteva zile și voi veni la tine să petrecem un weekend împreună.

– Mda, poate, răspunse Crystal cam fără chef.

***

A doua zi, Diana răsuflă ușurată când avionul care o ducea pe Crystal înapoi în Statele Unite decolă. Când se întoarse spre Trevor, tristețea lui o copleși. Ar fi vrut să-l prindă în brațe, să-l strângă la piept, să-l asigure că o va vedea curând pe Crystal, dar nu putu.

Dar brusc, Trevor îi zâmbi și exclamă:

– Diana, am reușit!I-a plăcut aici. Poate data viitoare va rămâne mai mult timp. Iar noi doi am făcut o echipă grozavă, Diana.

– Ești un tată grozav, ți-am mai spus-o.

Privind-o lung, Trevor o întrebă:

– Diana, dacă ar fi ceva între tine și Crystal mi-ai spune?

Diana lăsă privirea în jos.

– Abia ieri am înțeles că am afectat-o teribil pe Crystal când am părăsit colegiul Clifton, primăvara trecută. Nu m-a iertat încă.

– Pentru ce să te ierte, Diana? Pentru că ți-ai părăsit slujba?

– Am fost forțată s-o fac. Fostul meu soț, era, adică mai este, directorul școlii. Când am divorțat, a refuzat să mă lase să mai predau acolo. Am crezut că m-a înțeles.

– Ai fost concediată?

– Nu mi-a mai fost reînnoit contractul. Într-un fel da, pot spune c-am fost concediată. Nu mai adăugă și comentariul lui Ken" voi avea grijă ca toată lumea să afle c-ai fost un eșec ca soție și ca profesoară".

– Și atunci, de ce te mai acuză Crystal?

Diana ridică din umeri.

– Pentru că eu nu mai sunt acolo cu ea. În schimb, Ken este. Se pricepe să farmece puștoaicele, făcându-le să se simtă unice și importante. De asta este atât de bun pentru slujba lui. Le câștigă prietenia și lucrurile merg foarte bine.

– Sper că nu are intenția să-i facă vreun rău?

– Nu, sunt sigură de asta. Ken a fost întotdeauna bun cu ea.

Diana oftă.

– Probabil Crystal îl vedea pe Ken ca pe un fel de tată. Dar acum nu mai are nevoie de un substitut, mă are pe mine.

Diana clipi des, conștientă că vorbele ei îl răniseră. Se trezi dorindu-și să fi plecat cu Crystal.

– Ce-ai zice să înotăm puțin? propuse el.

– Mi se pare perfect, răspunse Diana. Ai dreptate, Trevor, Crystal nu mai are nevoie de substitutul unui tată. Sunt sigură că acum se simte mai bine.

– Sper că noi toți ne vom simți mai bine de acum înainte, Diana.

Pe seară au luat cursa spre Bellington Cay. Trevor era teribil de entuziasmat.

– Abia aștept să ajungem acasă, se confesă el. Îl aștept pe Harlan cu vești despre Wilding. L-am rugat să se intereseze dacă oferă condiții bune pentru fiica mea. Acum când știu că am o fiică, îi voi oferi tot ce este mai bun. Dacă vrea să se ducă să studieze în Europa, nicio problemă.

– Nu mi-am pus niciodată problema că nepoata mea ar putea să studieze la asemenea distanță. Are nevoie de familie, de dragoste, Trevor. Știi că vreau doar fericirea ei.

Diana realiză că se temea să n-o piardă pe Crystal. Trevor o strânse la piept, observând că tremura. Cum s-o facă să fie din nou fericită, așa cum fusese atunci când se cunoscuseră?

Capitolul 8

Diana continuă să se gândească la ce simțea, pe tot drumul spre casa lui Trevor. Oare se îndrăgostise? Doar jurase că nu se va mai îndrăgosti niciodată, după eșecul căsătoriei cu Ken. Dar ce altceva puteau să însemne acele emoții pe care le simțea? Sau și mai important, ce putea să facă ? Ajunseră și Trevor o întrebă:

– Intrăm sau vrei să mai zăbovim pe terasă?

Vorbele lui o readuseră la realitate. Ajunse la concluzia că nu trebuia să se mai gândească la Trevor; venise aici să asigure studiile lui Crystal. Orice altceva care nu se înscria în această categorie.... Încercă să zâmbească.

– Ce bine îți stă când zâmbești, Diana! exclamă Trevor.

– Faptul că sunt aici cu tine mă face să zâmbesc.

Simpla ei confesiune îl lovi ca un fulger, făcându-l să-și simtă gura uscată. Își simți pulsul cum bate mai repede.

O dorea cu fiecare fibră. Se punea o singură întrebare: ce putea să facă?

Dacă ar fi fost o altă femeie n-ar fi ezitat s-o seducă; dar era sora Eileenei, mătușa lui Crystal. Dacă ar fi făcut dragoste cu ea, faptul ar fi dus al consecințe mult mai grave. Dar cum să nege atracția dintre ei?

Înainte de a-i răspunde, se deschise ușa și Louise îl anunță:

– Trevor, ai primit un telefon. Este Harlan Cole.

Diana realiză încă o dată că se simea foarte atrasă de acest bărbat. Râzând de propriile-i temeri, începu să discute cu Louise, să-i povestească ce văzuseră la Nassau, apoi îi oferi detalii despre plecarea lui Crystal.

Dintr-o dată se simți mai bine, mai sigură de sine. Indiferent ce-i rezerva viitorul, va lăsa îndoielile deoparte și-și va analiza sentimentele.

***

Trevor mai rămase câteva minute după ce termină convorbirea. Amanda îi zâmbea din fiecare fotografie, dar acum abia mai vedea fotografiile care-l obsedaseră în trecut. Se întreba cum să interpreteze avertismentul dat în final de Harlan. Acesta venise imediat ce el încheiase de prezentat timpul petrecut atât de plăcut la Nassau.

– Pare o femeie interesantă, Trevor, dar fii atent; se pare că i-a ruinat cariera fostului soț. Ken Foster este cu cinciprezece ani mai bătrân, și foarte respectat în cercurile caademice. Și-a pierdut prima soție într-un accident, apoi după patru ani de la moartea ei a venit la liceul Clifton. Această femeie i-a sucit capul și l-a făcut s-o ia de nevastă. Apoi s-a plictisit de el și l-a părăsit. Liceul Clifton este o școală conservatoare, așa că lumea de acolo a fost afectată de ruperea acestei căsătorii la nici un an...

Trevor îi luase apărarea Dianei.

– Cred că nu ți s-a spus tot adevărul. Din câte văd și ea a fost teribil de afectată de acest divorț.

– Nu vreau s-o judec în vreun fel, dragul meu, zisese Harlan. Îți sunt prieten și știu cât ai suferit când ai pierdut-o pe Amanda; vreau doar să-ți deschid ochii.

– Este mătușa lui Crystal, Harlan, așa că nu am de gând să fac vreo prostie. Nu vreau să risc nimic.

– Bine, m-ai mai liniștit.

Trevor oftă adânc și privi lung marea. Fiind foarte cinstit cu sine admise că se simțise foarte bine alături de Crystal, dar asta se datora în mare parte Dianei.

Se ridică, spunându-și că dacă lua în serios avertismentul lui Harlan, nu va ajunge nicăieri. Trebuia să acționeze. Trebuia să petreacă mai mult timp cu Diana. Odată ce vor stabili toate amănuntele legate de viitoarea evoluție a lui Crystal vor avea destul timp să analizeze atracția dintre ei.

Auzi cum cele două femei râdeau în bucătărie și li se alătură. Începu imediat să-i spună Dianei ce aflase de la Harlan despre școala de muzică Wilding.

– Așadar, vei face tot ce trebuie ca să înceapă studiile acolo din toamnă?

– Am putea s-o sunăm chiar diseară, dacă vrei. Poate așa se va simți mai bine când va da din nou cu nasul de zăpadă și de frig. Dar tu, Diana, ce-ai zice de un picnic pe plajă, urmărind apusul?

Diana se trezi luată prin surprindere și-și aminti ce se întâmplase când fuseseră ultima dată la Hibiscus Cove. Roși, dar acceptă.

– Mi se pare o idee grozavă!

Louise se oferi să le pregătească un coș cu mâncare, dar Diana îi spuse:

– Aș vrea să-l pregătesc eu, iar tu, Louise, să ai timp să te poți duce la biserică, așa cum știu că-ți dorești să faci.

Diana realiză că o eventuală trecere prin patul lui Trevor nu era o opțiune pe care o avea în minte.

Când părăsiră casa, el se trezi amintindu-și de acea seară cu două săptămâni în urmă când ea ieșise din casă ca să alerge pe plajă.

– Observ că ești mai bine dispus acum.

– Tocmai mă gândeam cât de mult mi s-a schimbat viața din ziua în care ne-am întâlnit. Totul părea searbăd și lipsit de perspectivă pentru mine.

– Acum ai o fiică.

– Și mă bucur și de compania ta. A fost extraordinar că ai venit aici, Diana. M-ai făcut să mă simt om întreg încă o dată, gata să mă confrunt cu lumea și pentru asta îți sunt recunoscător.

– Ceea ce spui este valabil și pentru mine, Trevor. Ți-am mai spus că viața mea nu mai este așa de bună de câtva timp, mai precis de când am divorțat. Venirea aici m-a ajutat să las în urmă multe amintiri urâte. Încep să cred că voi putea începe o viață nouă.

– Sigur că poți. Ești o femeie frumoasă și inteligentă. Ai dreptul la o viață nouă, la fericire. Trevor tăcu brusc. Nu avusese intenția să fie atât de serios în seara aceasta. O prinse după umeri, o strânse ușor. Și el crezuse că pierzând-o pe Amanda viața lui nu va mai avea rost... dar acum...acum se simțea tânăr și fericit, tot mai conștient de apropierea Dianei.

– Mergem spre Hibiscus Cove? întrebă ea.

– Apusul văzut de acolo este fantastic. Mai este vreo oră până atunci.

Diana îl privi, simțind că genunchii încep să-i tremure. Controlează-te, își spuse.

– Ce ți-a spus domnul Cole? îl întrebă. Crystal va trebui să treacă niște teste?Va trebui s-o duc la școală la interviuri?

Trevor se încruntă auzind atâtea întrebări. Dar ajunseseră în golf deja. Diana și Trevor priviră acea limbă de nisip care le promitea intimitate. De data asta, Trevor o conduse într-un loc

numai de el știut, la adăpostul stâncilor, unde valurile loveau cu putere malul.

– De aici priveliștea este superbă, îi spuse el privind-o lung. Ne putem bronza fără ca soarele să ne orbească.

Ei i se opri inima pentru un moment și încuviință fără o vorbă. Nici el nu se așteptase să spună ceva. O învălui cu zâmbetul lui, în timp ce lăsă jos coșul, apoi îi luă mâinile în palmele sale mari.

Diana simți un scurt avertisment dat de o voce interioară care-i spunea că nu trebuia să lase să se întâmple nimic între ei doi. Vechea Diana ascultase întotdeauna de o astfel de voce interioară; dar acea Diana nu mai exista, fusese strivită de sfârșitul a ceea ce ar fi trebuit să fie așa numita ei căsnicie perfectă.

Persoana care sosise la Bellington Cay să urmărească interesele lui Crystal era o femeie puternică, un spirit aventuros, poate chiar destul de puternică pentru a-și urmări singură visul.

– Voi întinde pătura, auzi vocea lui Trevor.

Erau ca două personaje dintr-o piesă se gândi Diana, începând să scoată mâncarea din coșuleț. Încercau să poarte o discuție normală, obișnuită, dar ea simțea că el nu mai era interesat de magazinul mamei ei, iar pe ea n-o mai interesa ce spusese acel Harlan. Ceea ce simțeau de fiecare dată când li se atingeau mâinile întâmplător nu avea legătură cu nici un detaliu de acest fel.

Trevor turnă vin în pahare și îi întinse unul, apoi toastă.

– Pentru un apus de soare perfect și pentru ce ne rezervă noaptea.

Diana simți că nu mai poate respira. Trevor o invită să se așeze lângă el, să urmărească ultimele raze de soare, înainte ca acesta să se coboare în mare.

Întunericul începu să se lase cu repeziciune. Imediat întunericul parcă șterse lumea în care se aflau, lăsându-i doar cu stelele deasupra capului.

Fugi, îi spunea acea voce interioară, nu mai face încă o greșeală. Dar ignoră avertismentul și se concentră asupra lui Trevor. Încet, întinse mâna atingându-i obrazul. Când ajunse la buzele lui, Trevor își strecura mâna pe sub bluza largă de bumbac, mângâind-o. Mâna lui caldă o făcu să scape murmure de încântare în clipa în care îi atinse sânii.

– Diana. Trevor o sărută cu putere, de data asta strivindu-i buzele.

Trevor începu să-i descheie nasturii bluzei, dar la un moment dat se opri așteptând încuviințarea ei. Diana își așeză palmele pe pietul lui puternic, simțindu-i bătăile inimii.

– Ești atât de frumoasă, murmură el. Își scoase cămașa, apoi o trase mai aproape strivindu-i gura cu sărutările lui lacome. Te doresc, îi șopti el.

Incapabilă să articuleze un cuvânt, se arcui sub mâinile lui, oferindu-și trupul. Curând șortul ei dispăru, la fel și bluza. Diana nu mai cunoscuse atâta pasiune, în încercările lui de a-i trezi la viață locuri secrete ale trupului.

Atingerea lui părea magică, trezindu-i dorințe de mult uitate. Ea îi răspunse la sărutări și când în cele din urmă trupurile lor deveniră unul, se agăță cu disperare de el, cu disperarea care aproape o ducea la nebunie și într-o lume de vis.

Trevor o ținu strâns la piept mult timp după ce făcură dragoste. Era prea uluit nici nu putea să mai gândească. Diana ar fi vrut să rămână așa pentru totdeauna. El își îngropă fața în părul ei moale, îmbibându-se de mirosul de mosc. Numai dacă ar putea rămâne astfel pentru totdeauna...

Pentru totdeauna? Lumea părea să se învârtă cu el, pentru că acum nu voia decât să mângie trupul ei să se lase îmbătat de senzații. Voia...

– Trevor, spuse ea. Cred c-ar trebui să ne întoarcem spre casă.

– Dar îmi este atât de bine aici! Mă simt atât de bine ținându-te în brațe!

– Am putea continua în fața șemineului, sugeră ea.

– Este o ofertă pe care cu siguranță n-o pot refuza....

Se îmbrăcară și strânseră ce mai rămăsese de la picnic, apoi ajunseră la plajă și de acolo porniră spre casă tocmai când vântul începu să bată și primii stropi de ploaie căzură. După ce intrară, Diana își scutură părul de câteva ori, gândindu-se că probabil fiind cam răvășit nu arăta tocmai bine. Dar Trevor nici n-o privea.

– Mă duc să aprind focul, murmură el, lăsând coșul de picnic pe masa din bucătărie.

Oare de ce se rușina acum? se întrebă Diana. Oare regreta că făcuseră dragoste? Se îndreptă spre baie, suspinând.

Imaginea pe care o văzu în oglinda băii o făcu să se mire. Avea buzele umflate de sărutările lui, părul îi era încâlcit dar ochii îi străluceau.

Arăta ca o femeie care tocmai făcuse dragoste. Dar ce simțea Trevor?

– Diana, urc în cameră să mă schimb. Tot mai vrei s-o suni pe Crystal?

Diana se uită la ceas și observă că era o oră rezonabilă la Sutton Falls. Nu știa dacă putea să vorbească acum cu ea, dar apoi se răzgândi:

– O sun, dar după ce mă schimb.

Era ceva în neregulă. Trevor se încruntă urcând scările. Diana nu era femeia care să se ascundă în baie. Sau cel puțin așa o considera el.

Se cunoscuseră cu o săptămână în urmă; nu se cunoșteau prea bine, dar împărțiseră atât de multe trăind aici plănuind vizita lui Crystal, ca să nu mai vorbim despre ce trăiseră împreună în seara asta, încheie el evitând să privească vreuna din fotografiile Amandei.

Fusese doar sex? Ori de câte ori încercase să se consoleze în brațele vreunei femei după moartea Amandei, rămăsese cu un gust amar, dar în seara asta alături de Diana nu fusese așa. Se simțea renăscut, plin de speranță. Sau cel puțin așa fusese până când Diana dispăruse în baie.

Când coborî, Diana se simțea mai bine. Se împăcase cu ceea ce se întâmplase între ei. Sau cel puțin ea făcuse totul pentru a-și proteja biata inimă, greu încercată.

– O, ce bine arăți! exclamă Trevor văzând-o.

Diana trase aer în piept, oprindu-se să spună ceva pentru că ar fi fost prea devreme.

– Ești gata să-i dai lui Crystal vestea cea bună despre Wilding?

– Ce-ar fi s-o facem împreună? Eu pot vorbi din birou, iar tu de aici. Sunt sigur că va avea multe să ne spună.

– Nu mă îndoiesc.

– Bei o cafea înainte?

Ea nu răspunse, dar Trevor se aplecă s-o sărute, apoi ieși.

Capitolul 9

Convorbirea decurse mai bine decât s-ar fi așteptat. Crystal era atât de fericită încât nu puse prea multe întrebări. Nici măcar n-o întrebă când se va întoarce.

– Ai văzut ce fericită era? o întrebă Trevor care coborâse din birou. Mi-a mulțumit c-am aranjat totul atât de repede. Diana, crezi c-o să-mi spună vreodată"tată"?

– Dă-i puțin timp, Trevor. Totul este foarte nou pentru ea. N-a avut un tată până acum, sau poate c-a asociat numele lui cu trădarea și lipsa acestuia.

Odată ce va începe să se gândească la tine ca la tatăl ei, restul va urma firesc.

Trevor ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o facă să se așeze lângă el pe canapea, dar văzând cum se îmbrăcase, realiză că nu era cazul. Nu știa motivul însă.

Când făcuseră dragoste, Diana se manifestase liber, dar acum de ce ridica aceste bariere între ei? Dorea ceva ce el nu-i oferise? Dar ce anume? Era prea devreme pentru promisiuni.

Diana îl privi lung. Oare Trevor se simțea vinovat? Nu se gândise la acest aspect până acum. Numai gândul c-o adorase pe Amanda o făcea să nu se simtă în largul ei. Se forță să închege o discuție cu el:

– Ce ar mai trebui să stabilim pentru Crystal?

El se încruntă pe moment, apoi fruntea i se destinse la gândul c-ar putea petrece cu ea vacanța de Crăciun.

– Crystal mi-a spus că mama ta se va afla în Arizona până la primăvară, de aceea cred că n-a făcut planuri speciale pentru această zi.

– Nici n-am avut timp să ne gândim, mărturisi Diana.

– Ai vrea să faci ceva deosebit anul acesta de Crăciun? o întrebă Trevor.

-Presupun că vom merge la Phoenix, pentru că mama nu are voie să iasă în aer rece, dar în același timp știu că mama n-ar vrea să petreacă sărbătoarea cu noi.

– Asta ar vrea și Crystal?

– Nu știu.

Unde voia să ajungă Trevor? Voia s-o ducă pe Crystal în altă parte? S-o prezinte prietenilor și familiei, întrerupându-i relația cu familia ei adevărată?

Trevor se aplecă spre ea.

– Mi s-a părut mie sau Crystal ar mai fi vrut să rămână aici?

Diana nu răspunse, dar îi aruncă o privire atât de îndurerată, încât Trevor ar fi vrut s-o prindă în brațe și s-o sărute. Dar dacă strica lucrurile și mai mult?

– Ce este cu tine, Diana? Pari tulburată. N-ai vrea să-ți petreci Crăciunul aici?

– Eu? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– Da, tu. Doar n-o s-o chem aici pe Crystal fără tine. Știu ce pustiu ți se pare Crăcinul, când nu ai pe cineva drag alături. Asta dacă fiica mea va dori să vină aici.

Vorbele lui, tandrețea din privirile lui o liniștiră. Știa acum că era îndrăgostită de Trevor Sinclair.

Trevor, care nu mai putea suporta tăcerea ei, spuse:

– Numai că n-aș vrea să las să treacă prea mult timp până la viitoarea întâlnire cu Crystal. Nu vreau să mă uite, sau să creadă că sunt monstrul care a părăsit-o pe ea și pe mama ei. Nici nu știi ce greu mi-a fost s-o las să urce în avion... Te rog, acceptă, Diana. Putem face un Crăciun perfect. Să ne cunoaștem mai bine, așa cum ar fi trebuit să facem cu ani în urmă. Dacă mama ta nu va veni, ne vom duce noi la ea pentru câteva zile. Îi datorez o explicație. Diana, eu niciodată n-aș... va trebui să ai încredere în mine, Diana. Am ajuns prea departe nu mai putem da înapoi.

Privindu-l în ochi, ea nu și-ar fi dorit decât să poată accepta, apoi să-l sărute din nou până va dispărea lumea... dar asta nu se putea.

Nu putea lua o decizie sub imperiul pasiunii. Știind că nu poate evita răspunsul, îi răspunse așa cum putea ea s-o facă:

– Nu pot promite nimic, până nu vorbesc cu mama și cu Crystal, Trevor. Trebuie să înțelegi nu depinde doar de mine. Lacrimi i se iviră pe obraji.

– Draga mea, iubita mea, te rog, nu plânge, sigur că voi aștepta să iei o hotărâre. O strânse în brațe, iar ea își așeză capul pe umărul lui.

Ce naiba am făcut? se întrebă Trevor, simțindu-se frustrat și neajutorat. Nu ceruse decât încredere. Nu dorise decât să le ofere un Crăciun fericit, un Crăciun în familie.

Familie? De asta era atât de nefericită? Se așteptase la altceva? Închise ochii, neștiind sigur ce voia sau la ce să se aștepte.

Pe măsură ce criza trecu Diana începu să se simtă jenată de cele întâmplate. Nu mai plânsese până acum în fața cuiva. Nici măcar Ken n-o văzuse plângând, nu știuse cât de grav o rănise cu afirmațiile și incriminările lui. Începu să scotocească în buzunar după o batistă, gândindu-se că Trevor o va considera o neajutorată, o plângăcioasă.

– Îmi pare rău, nu știu ce s-a întâmplat. N-am mai plâns de mult.

– N-ai mai fost niciodată într-o situație ca asta, Diana. Nici eu. Cred că suntem amândoi epuizați de problemele ridicate de vizita lui Crystal.

O să mai vorbim mâine.

Diana simți o strângere de inimă. Nu voia ca Trevor să plece de lângă ea! Cu toate că nu mai voia să plece din brațele lui o făcu totuși.

– Cred că ai dreptate, Trevor. Amândoi avem nevoie de puțin timp să ne repunem viețile într-o perspectivă. Dacă nu te superi aș vrea să mă duc la culcare acum. Îi tremurau genunchii, dar reuși să traverseze încăperea, să urce scara fără a întoarce capul.

Odată ce ajunse în holul de sus, nu mai putu să reziste. Simți o strângere de inimă observând că Trevor își ținea capul în mâini. Și el se simțea afectat? Dar de ce? Se gândi că nu putea ști niciodată ce este în mintea și în inima unui bărbat, mai ales a aceluia care începuse să însemne atât de mult pentru ea.

Telefonul începu să sune când se afla în fața dormitorului. Nu-i nimic, își spuse lasă ca viața cealaltă, viața reală a lui Trevor să-l cheme spre ea. De fapt, aceea era viața lui, tot așa cum a ei era în Pleasant valley.

Va continua să trimită CV-uri, să facă pași spre a-și asigura o viață, o viața care probabil nu are nicio legătură cu acest pirat cu care făcuse dragoste...

Își șterse și ultimele lacrimi ivite, auzind pași în hol. Trevor bătu la ușă și-i spuse pe un ton îngrijorat:

– Diana, este mama ta la telefon. Vorbește cu ea.

Diana simți o strângere de inimă.

– Dacă ai nevoie de ceva, mă găsești în camera de jos, îi spuse el pe un ton blând.

Ea încercă să-i răspundă, dar își simțea gura foarte uscată. Ridică receptorul .

– Mamă, ce este? Ce s-a întâmplat?

– Cum ce s-a întâmplat? Totul este pe dos!

De ce mai ești acolo? Crystal m-a sunat să-mi spună veștile despre Wilding și că ai hotărât să mai rămâi. Mama începu să tușească imediat.

Diana începu să se simtă vinovată. De ce sunase mama chiar acum când era atât de confuză? Ea plănuise s-o sune a doua zi, să-i dea vestea cea bună.

– Diana, ce este cu tine? Sper că nu te-ai lăsat vrăjită de monstrul ăla? Amintește-ți ce i-a făcut lui Eileen. Să nu ai încredere în el...alt acces de tuse.

Știind că trebuia să calmeze temerile mamei, Diana încercă s-o liniștească.

– Am rămas pentru că aveam de pus la punct și alte detalii legate de educația lui Crystal. N-am avut timp cât a fost aici. Probabil plec mâine sau poimâine, depinde de programarea cursei.

Mama nu spunea nimic. Diana nu mai găsi alte argumente. Apoi neputând să mai suporte tăcerea mamei, Diana încercă să schimbe subiectul.

– Crystal era fericită când te-a sunat?

– Da, foarte. Spunea că s-a simțit bine acolo pe insulă și că acel Trevor Sinclair nu este deloc așa cum se aștepta.

– Atunci când o să-l cunoști o să gândești la fel, zise Diana zâmbind. Trevor va fi fericit să afle că fiica lui îi va spune tată.

– O va face, fără îndoială.

Tonul de gheață pe care mama rosti aceste cuvinte o făcu să-și piardă zâmbetul.

– De acum va fi parte din viața lui Crystal, mamă. Cred c-ar trebui să-i dăm o șansă. N-a fost vinovat. Dar o să discutăm asta când ne vedem, da?

După ce puse receptorul în furcă, Diana rămase în fața telefonului, forțându-se să se uite prin încăperea plină cu fotografiile Amandei, pe care ar fi preferat să le ignore. Pe când se confrunta cu trecutul lui Trevor își aminti un incident de la începutul relației ei cu Ken. Îl întrebase despre prima lui soție, iar el îi spusese în termeni foarte drăgostoși cât de bine se potriviseră. Abia acum înțelegea că relația lor nu mersese tocmai pentru că ea nu semănase cu prima lui soție și nici nu voise să se schimbe.

– Totul e bine? o întrebă Trevor.

– Crystal a sunat-o pe mama.

– Este îngrijorată că nepoata ei va merge la Wilding?

– Nu, era îngrijorată că nu m-am întors cu ea.

– A!

– I-am spus c-o să plec imediat ce găsesc un bilet. Diana vorbea repede, ignorând durerea din ochii lui. Cu toate că era foarte confuză, îi displăcea să se simtă vinovată de ceea ce tocmai trăiseră. Nu mai conta ce încurcături va produce faptul că făcuseră dragoste în viitor; ei nu-i va părea rău niciodată.

– Trebuie să pelci așa de repede? o întrebă Trevor blocându-i ieșirea din birou.

Inima ei tresări la perspectiva de a rămâne, dar clătină din cap.

– Am lăsat multe lucruri nefăcute, ca să vin aici.

– Și Crăciunul?

– Trebuie să discut cu mama despre asta; este bine s-o fac între patru ochi.

În câteva minute, Diana era din nou singură în camera ei.

Dimineața, soarele care strălucea făcea ca ziua să fie una plină de promisiuni și de speranțe. Oare mai putea rămâne o zi?

Apoi scutură din cap hotărât, conștientă că fiecare moment pe care-l petrecea cu Trevor făcea și mai grea despărțirea. Iar ea trebuia să plece. Trebuia să se ducă să-și găsească un drum în viață, în lumea ei. Poate într-o zi va fi pe propriile-i picioare...

Strânse din dinți, amintindu-și că uneori visele se împlinesc, că există finaluri fericite.

Când coborî, îl găsi pe Trevor în bucătărie.

– Începusem să mă întreb dacă nu cumva vei dormi până la amiază, o necăji el, oferindu-i cafeaua.

– A trebuit să fac o mulțime de planuri.

Diana sorbi cafeaua fierbinte privindu-l.

– Ce este, Trevor?

– Te-aș putea convinge să mai rămâi o zi?

– De ce?

Diana îi evită privirea, nevrând să citească în ochii ei că putea cere orice.

– Am sunat la Denver și avionul companiei ne-ar putea lua de aici mâine dimineață.

– Avionul companiei? Să ne ia, ai spus?

– Da, am ajuns la concluzia că este timpul să lucrez la sediul companiei, unde au apărut unele probleme legale, trebuie să fac modificări de statut certificând existența lui Crystal, și multe altele. Iar lui Harlan nu-i pot cere să se ocupe singur de toate. Înseamnă să petrecem încă o zi pe plajă, apoi avionul te va duce oriunde dorești. Oricum, scapi de așteptare la Nassau, de schimbarea avionului.

Diana privi pe fereastră, de unde se vedea plaja strălucind plină de promisiuni. Mai avea de stat o zi în paradis. Încă o zi alături de Trevor.

– Da, o să mai rămân încă o zi. Sunt sigură că de la Nassau pot găsi o cursă spre Phoenix.

– Phoenix? repetă el.

– Trebuie să discut cu mama.

– Mă lași să te însoțesc? Am putea discuta cu ea împreună. Odată ce va auzi cum s-au petrecut lucrurile...

Diana scuturâ din cap, îngrozită cum ar putea reacționa mama, având în vedere ce simțea față de Trevor.

– Nu se va putea, Trevor. Având în vedere că este bolnavă... Te rog să mă crezi, este mai bine să discut eu cu ea mai întâi.

Trevor se încruntă, semn că nu avea să accepte cuvintele ei prea ușor, dar apoi oftă și încuviință:

– Așadar, sun să cer avionul mâine?

– Da.

Diana ar fi avut atâtea de spus, dar Louise tocmai intra pe veranda dinspre plajă, învăluindu-i pe amândoi într-un zâmbet fericit.

De la sosirea Louisei, care era dornică să le dea ultimele vești, restul dimineții trecu repede, iar starea de încordare dintre ei se diminuă, revenind la relația bună de la început. Aveau planuri de făcut, împachetau, iar atâta timp cât se puteau gândi și la altceva decât la acele momente incendiare de pe plajă, totul decurgea normal. Singurele excepții erau când li se întâlneau privirile, sau când Trevor o atingea. Odată ce se simțea privită Diana înceta să mai respire, inima îi bătea cu putere. Aștepta cu nerăbdare ca el să-i spună ceva, să-i dea un semn că faptul că făcuseră dragoste pe el nu-l schimbase atât de mult cum o schimbase pe ea, dar acesta întârzia. Spre amiază, avu chiar impresia că totul se petrecuse în vis.

Când Louise plecă pe la ora șase, Diana se simți și mai încordată. Acum erau doar ei singuri în casă... Sună telefonul, dar până când să ajungă la unul din telefoanele fixate pe perete acesta încetă, semn că răspunsese Trevor.

Oftând, își întoarse atenția asupra mâncării pregătite de Louise. Trevor sugerase c-ar prefera să ia masa mai devreme, așa că poate vor vorbi în timpul acesta.

Rămăsese cu ochii ațintiți pe fața de masă când auzi pașii lui Trevor.

– Harlan va sosi dintr-un moment în altul aici pe insulă. Te rog să pui masa în sufragerie.

Diana încercă să-și înăbușe oftatul. Trevor nu părea prea încântat.

– Probleme?

Trevor îi trecu o mână prin păr.

– Da; de aceea vine aici să discutăm.

– În acest caz, du-te să-l întâmpini, iar eu voi avea grijă să fie totul pregătit aici. Și pilotul?

Trevor o privi lung.

– Pilotul are o iubită aici pe insulă, așa că nu-l vom vedea decât la plecare. Mă bucur că-l vei cunoaște pe Harlan. Îmi este foarte apropiat și... întrucât vom petrece mai mult timp cu el, acum că știu de existența lui Crystal.... Diana avu brusc sentimentul că pierde ceva foarte drag. Nu asta voise să audă. Cu o zi în urmă împărtișeră mai mult decât dragostea pentru Crystal. Oare era un mod de a-i spune ce puțină importanță avusese pentru el faptul că făcuseră dragoste? Încercă să nu lase să se vadă că era dezamăgită.

– Abia aștept să-l cunosc pe Harlan.

Trevor o urmări cu privirea când Diana începu să aranjeze masa în sufragerie. Avea un aer controlat, părea stăpână pe sine dar acel ceva din priviri nu dispăruse. Oare credea că el îl invitase pe Harlan?

În ciuda resentimentelor pe care le avea față de Harlan, că-i stricase ultima seară cu Trevor, Dianei îi plăcu Harlan Cole. Nu era la fel de sexy ca Trevor, dar era atrăgător și fermecător, ca și prietenos. În timpul mesei ascultă problemele ei legate de găsirea unei slujbe și încercă să fie cooperant. Cu toate astea, la ora zece fu chiar fericită să se scuze și să se ducă la culcare. Deși cei doi se străduiseră s-o includă mereu în discuție, se simțise în

plus. Pe lângă asta, fusese tot timpul conștientă de prezența lui Trevor.

Ea și Trevor vor continua să se vadă pentru că îi lega Crystal, dar și asta i se părea o problemă. Simțea nevoia disperată de a ști pe ce teren se află, dar îi era foarte greu. Poate din acest punct de vedere vizita lui Harlan fusese o binecuvântare. Avuseseră o pauză în relația care abia se se înfiripase. Aveau acum timp să analizeze la rece; aveau timp să ajungă poate la concluzia că ceea ce fusese între ei era doar o iluzie.

Reuși să adoarmă într-un târziu, sigură acum că putea să-și protejeze inima de sentimentele pentru Trevor. Odată ce se va întoarce acasă își va relua viața obișnuită, va putea din nou să zâmbească, fără să se mai aștepte la altceva. La dragoste, de exemplu.

***

Lui Trevor îi plăcu zborul. Deși nu s-ar fi așteptat, îi făcu bine să reia frâiele companiei. Rarele ocazii când Harlan făcea referire la Amanda îi provocau aduceri aminte, dar atât. Iar faptul că acum era foarte ocupat îl ajuta să nu se mai gândească la Diana, să analizeze ce simte pentru ea.

În timpul zborului se gândi că poate era îngrijorată că urma să se vadă cu mama ei, să se confrunte cu problemele de acolo.

Sau poate se gândea la posibilitatea de a petrece împreună vacanța de Crăciun? Acest gând îl chinuia deja. Ea și mama ei nu aveau dreptul să influențeze deciziile lui Crystal. Dacă fiica lui voia să fie cu el....

Se apropiau de Denver. Reuși chiar să-i zâmbească Dianei când se așeză alături de ea. Trebuia să discute cu ea despre vacanță.

– Când aterizăm iei masa cu mine, Diana? o întrebă. Ți-am făcut deja rezervarea la hotel, așa că nu vor fi probleme.

– Ai făcut deja rezervare? Dar am spus deja că vreau să iau cursa de seară pentru Phoenix!

– Mi-am imaginat că vei fi foarte obosită și că ai prefera să te odihnești noaptea. Și avem de discutat multe probleme noi doi.

– Ai fost foarte amabil, dar dacă găsesc bilet aș prefera să...

Încăpățânarea ei începea să-l deranjeze. Se purta de parcă voia să scape de el mai repede. Se gândi că trebuia să-i dea un alt motiv mai puternic ca să rămână.

– Te rog, Diana, Harlan va începe imediat ce ajunge să se intereseze de o slujbă pentru tine. Am crezut c-ai vrea să discutăm asta la masă.

Diana trase aer în piept de câteva ori, apoi scutură din cap, de parcă ar fi vrut să spună:

– Vrei să spui că i-ai cerut lui Harlan să-mi găsească o slujbă la una din firmele tale?

Exact asta făcuse, dar după expresia chipului ei realiză că n-ar fi fost bine să admită.

– Chiar tu i-ai sus că ești în căutarea unei slujbe, așa că el va face imediat o ofertă. Poate va fi o slujbă intermediară, dar în același timp poate te vei hotărî să rămâi la ATS Industries.

– Îți mulțumesc foarte mult, dar îmi voi găsi singură o slujbă, imediat ce voi putea să plec din Denver.

Capitolul 10

Se apropiau de aeroportul Denver și Diana simți nevoia să urle de necaz, de frustrare. Cum putuse Trevor să creadă că va profita de disponibilitatea, de mila lui și va accepta prima lui ofertă? Considerase cumva că dacă îi ceruse s-o ajute pe Crystal va ajuta toată familia de– acum?

Oare și Trevor era la fel cum fusese Ken? O vedea ca pe a doua Amanda, dispusă să împartă cu el și munca și patul? Încercase din greu să-l mulțumească pe Ken și sfârșise prin a se pierde pe sine; nu trebuia să repeta asta cu Trevor. Cu nici un alt bărbat.

Dacă n-o voia așa cum este...

Durerea acestei realizări o făcu să se grăbească să coboare din avion, incapabilă de a-și stăvili lacrimile. Era sigură că ar fi cedat dacă i-ar fi cerut să rămână. Realiză că de fapt și-ar fi dorit

foarte mult să rămână; ceva din sufletul ei îi spunea că dacă ar mai putea discuta o dată cu el, lucrurile s-ar aranja.

Dar nu-i fu dat să scape. Trevor o prinse de braț.

– Diana, ce se întâmplă cu tine?

Când se întoarse cu fața spre el fu șocată de durerea pe care o citi pe chipul lui. Oare ei i se datora? Dar de ce? Tresări la gândul că poate chiar însemna ceva pentru el. Apoi se forță să-și alunge acest gând din minte. Nu îndrăznea să riște, să aibă încredere în el.

Reuși să păstreze un ton relativ indiferent, dar politicos.

– Nimic, Trevor mă grăbesc să ajung la Phoenix. Ai spus că vrei să-ți faci planuri cu Crystal pentru vacanța de Crăciun, și asta nu se poate până nu vorbesc cu mama.

– Indiferent cât de grăbești nu vrei să aștepți bagajele?

– O, am și uitat de ele... se fâstâci ea, neștiind ce să spună. Iar el o prinsese de braț și o zăpăcise și mai mult. Te voi conduce spre biroul de rezervări, poate vom găsi un loc pentru tine în seara asta. Apoi Sam îți va duce bagajele la avion. Sau vrei să le păstrez aici până te întorci? Diana, te rog să mă crezi, vreau să te ajut.

Dacă nu ești pregătită de o discuție, pot să aștept. Dar te rog să nu consideri că trebuie să fugi de mine. Și nu interpreta greșit rezervarea pe care am făcut-o la hotel, sau încercarea de a-ți găsi o slujbă. Așa îmi tratez prietenii.

Privindu-l, Diana observă că nu era furios; de fapt, nu putea citi nicio emoție în ochii lui și asta o afectă mai mult. Încă o dată,

Trevor Sinclair devenea un străin pentru ea, un străin de care se pare că se îndrăgostise.

Știind că trebuia să spună ceva, Diana trase aer în piept și făcând eforturi să nu lase să se vadă ce simțea, reuși un zâmbet stingher.

– Îmi pare rău că am reacționat exagerat. Tu ai fost bun cu mine, dar eu sunt obișnuită să-mi rezolv singură problemele.

Lui Trevor nu-i plăcea ce citea pe chipul ei, nu-i plăcea că Diana se închisese în sine. Nu voia s-o lase să-i scape. Îi schimbase lumea din clipa în care intrase în ea și voia să știe ce intervenise între ei.

Diana strânse din dinți, realizând că el nu va accepta scuzele ei vagi. Întrebarea era ce voia ea? Îi trebuiră două secunde să se decidă. Chiar dacă acum avea nevoie de o pauză de gândire, sigur voia să-l revadă.

– Cred că voi pleca spre casă direct de la Denver și mi-a putea lua cutiile cu cadorui pe drumul de întoarcere. Dacă nu te deranjează să mi le păstrezi câteva zile.

– Nu, Diana.

Dă-mi de știre când revii în oraș și ți le voi transfera. Până atunci să vedem cu ce poți ajunge la Phoenix.

***

Zborul n-a fost îndeajuns de lung pentru ca Diana să decidă ce să-i spună mamei. Din fericire, nu mai avusese timp să-și sune mătușa înainte de plecarea avionului, așa că nu știa nimeni de sosirea ei, fapt care-i dădu posibilitatea să se gândească singură într-un hotel din apropierea aeroportului. Nici nu luase o decizie, când mătușa Betty opri mașina în fața hotelului, iar mama coborî, venind spre ea.

– Ești bine, Diana? După ce o îmbrățișă, mama o privi îngrijorată.

– Mă simt bine, mamă. Am venit azi– noapte târziu și n-am vrut să vă deranjez la ora aceea.

– De ce nu ne-ai sunat de pe insulă? Răceala din glasul mamei îi spuse că nu-și schimbase opinia în privința lui Trevor.

– Am venit cu avionul companiei și n-am știut la ce oră va ajunge la Denver, nici când voi avea legătura spre Phoenix.

– Ai spus noi? întrebă mama.

Venise momentul ca Diana să-și înfrunte mama.

– Mamă, este o poveste lungă, dar poate aștepta. Deocamdată, vreau să știu cum te simți. Arăți mai bine. Ce-a spus doctorul?

Atenția mamei era ca de obicei încordată și nu se lăsă prea mult distrasă. După ce ascultă toate veștile bune pe care i le dădu despre sănătatea ei, Diana simți că era momentul să înceapă. Și ce avea să-i spună mamei erau vești minunate, indiferent dacă aceasta o credea sau nu.

***

Trevor măsura încăperea cu pași mari, plin de neastâmpăr. Nu putea să facă nimic. Nici măcar corespondența nu și-o deschisese. Cutiile Dianei cu daruri se aflau și acum în mijlocul încăperii, dar nu voia să le depoziteze nicăieri. Nici măcar prima pagină a raportului făcut de Harlan n-o citise.

Se uită la ceas. Era miezul zilei. Probabil, Diana discutase de acum cu mama ei. Dar de ce nu-l sunase? Simți o strângere de inimă. Nu făcuse bine c-o lăsase pe ea să se ducă înainte; nu avea nevoie de cineva să-i netezească drumul; adevărul va fi de-ajuns pentru a o cuceri pe doamna Johnson de partea lui. Fusese de-ajuns și în cazul Dianei și al lui Crystal.

Întinse mâna spre telefon să-și facă rezervare pentru Phoenix, dar apoi și-o retrase. Ce-ar face Diana, cum ar reacționa dacă l-ar vedea că apare? Nu era sigur, dar poate că nu i-ar plăcea. Se întrebă încă o dată cât de adânc o rănise fostul ei soț și ce putea să facă pentru ca ea să aibă încredere în el.

Numai dacă ar accepta una din slujbele propuse de Harlan! Dacă ar avea o slujbă la Denver ar putea s-o vadă în fiecare zi. Oare de asta refuzase? Trebuia să se discute cu ea își spuse încă o dată simțindu-se frustrat, dar acest lucru era imposibil dacă ea era în Phoenix, iar el în Denver.

***

– Mi se pare cam greu de crezut, spuse Sarah Johnson, Eileen nu mi-a spus niciodată de o carieră de model, sau că s-ar fi dus la New York.

– Ți-a spus vreodată unde a stat înainte de nașterea lui Crystal? o întrebă Diana cuprinsă brusc de un sentiment de inutilitate. N-o cunoscuse pe mama sub acest unghi: încăpățânată, împotrivindu-se realității.

– Nu prea. Mi-a spus c-a stat un timp în California. Crystal s-a născut acolo, dar...

– Știi unde se ducea când pleca din Pleasant Valley? insistă Diana.

Mama o privi lung, apoi scuturǎ din cap.

– N-a vrut niciodată să vorbească despre asta. Iar eu m-am temut să insist, s-o forțez să-mi spună. Mi-am închipuit că va pleca și nu se va mai întoarce vreodată. Eileen nu era ca tine: avea mereu o neliniște interioară, nu putea sta într-un loc. Era cu totul altfel.

– Poate un spirit mai liber?

– Poate. Sau nu știa ce vrea de la viață. N-a fost fericită niciodată, asta știu. De asta am fost atât de îngrijorată pentru Crystal. Dacă acest tată o va face nefericită?

Dacă se duce să stea cu el și nu mai vine aici?

– Trevor n-ar accepta asta. N-ar lăsa-o pe Crystal să ne rănească în vreun fel.

Cuvintele îi scăpaseră înainte de a le putea opri și știu imedat că greșise luându-i apărarea.

Suspiciunea reapăru în ochii mamei.

– Te-a cucerit și pe tine, nu? De asta ești așa de sigură că va fi un tată bun pentru Crystal? Te-a prins în mrejele lui, cum a făcut și cu Crystal.

– Nu sări așa de repede la concluzii, mamă, abia l-am cunoscut...

Mama întoarse capul dezgustată.

– Nu pot să te cred. La început, ai distrus o căsnicie care părea perfectă pentru tine, sub pretex că vrei să te regăsești, indiferent ce însemna asta pentru tine. Apoi ai nimerit în brațele celui care ți-a distrus sora.

Diana deschise gura să protesteze, dar o închise imediat la loc, fără să spună ceva. Mama nu putuse să înțeleagă că felul în care o controla Ken fusese pe punctul de a-i distruge viața, așa că nu se putea aștepta să înțeleagă nici acum. În plus, nu era nevoie să fii psiholog ca să observi că mama era mai mult speriată, decât supărată pe ea.

Luă o mină foarte calmă, sperând că mama va reuși să intuiască și îndoieile ei.

– Odată ce-l vei cunoaște pe Trevor, îți vei schimba convingerile în privința lui. Este un om foarte drăguț.

– Ce te face să crezi că am intenția de a-l cunoaște? replică mama, vrând să pară indiferentă, deși ea detectă curiozitate în ochii ei.

– Te privește, mamă, dar el va face parte din viața lui Crystal de– acum, așa că vei pierde foarte mult dacă nu-i vei da o șansă.

– Și asta datorită ție, Diana! izbucni mama.

Diana încuviință.

– Da, mamă, datorită mie se va duce Crystal la Wilding. Datorită mie nu-l va mai respinge și nu-l va mai urî pe bărbatul care nici nu știa de existența ei. Acum are un tată la care poate să apeleze, cineva care o va proteja și se va îngriji de ea. Cred că este foarte important. Eu l-am iubit mult pe tata și sunt fericită că și nepoata mea va simți acum că are un tată.

– Și dacă acest tată pe care-l preamărești o va răni în vreun fel?

– Și dacă n-o va face? Dacă-i va da toată dragostea după care a tânjit Crystal în anii aceștia? Dacă -i oferă o viață mai bună? Mai bună decât ceea ce a avut până acum?

– Te referi la ce-a urmat divorțului tău?

Diana oftă și-și dădu capul pe spate.

– N-am știut ce simțea Crystal față de Ken până am ajuns pe insulă. Eram atât de afectată n-am realizat că divorțul meu a rănit-o într-atât.

– Crystal crezuse atunci că în cele din urmă a ajuns să aibă familia pe care și-a dorit-o.

– Ți-a spus asta?

Sarah scutură din cap.

– Nu cred că era foarte conștientă de asta, dar am văzut cât era de apropiată de el la Crăciun și am mai observat că rămăsese uluită când ți-ai anunțat intenția de a divorța în primăvară.

– Sper c-a depășit momentul de acum. Îmi imaginez că imediat ce am plecat nici Ken n-a mai avut acea atitudine protectoare față de ea.

– Ce vrei să spui? Ken vă adora pe amândouă, era atât de evident! Tot ce voia...

Diana își opri mama cu un gest.

– Era foarte evident ori de câte ori se afla cineva de față să-l observe, în restul timpului nu făcea decât să mă corecteze sau să-mi dea sfaturi. Diana trase aer în piept încercând să se calmeze, imitându-l pe Ken: lumea nu așteaptă decât perfecțiune de la doamna Foster. Tu trebuie să-mi sprijini situația și postul în acest colegiu, tot ce faci trebuie să mă onoreze.

Dacă nu te înscrii în linia trasată de mine, nu ești importantă pentru mine.

Mama o privea cu ochii ușor măriți.

– Așa ți-a spus?

Diana recunoscu pentru că era prea târziu să mai ascundă adevărul. Hotărârea ei de a nu discuta motivele de divorț cu nimeni, îi afectase pe mulți.

– De multe ori.

– N-am știut.

– Nimeni n-a știut. Nici eu nu mi-am dat seama la început cât de gravă este situația. Am crezut că așa sunt toate căsniciile, unul dintre soți este mai autoritar. După o vreme n-am mai suportat. N-am vrut să devin o copie a primei lui soții. Voiam să am propria mea viață și...realiză că nu trebuia să mai mărturisească nimic. Mica ei confesiune o salvase de mânia mamei.

– De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

Pe moment, Diana vru să-i amintească mamei că încercase să-i vorbească, dar apoi realizase că nu avea sens s-o facă; Ken adusese multă nefericire în viața lor și nu avea rost s-o amplifice.

– Eu am intrat singură în această situație nefericită, singură trebuia să ies.

– Dacă te-a tratat așa, cred că ai luat o hotărâre bună. Mama o atinse ușor pe obraz cu mâna ei caldă.

Diana zâmbi revenind la subiectul discuției lor:

– Asta mă face să revin mai ușor la Trevor și la viitor.

Mama își retrase mâna.

– Care parte a viitorului?

– Vacanța de Crăciun.

– Vrea să ne-o ia pe Crystal, nu? Vrea s-o prezinte bogatei lui familii, prietenilor?

– Vrea să-și petreacă vacanța cu ea, este adevărat. Dar trebuie să înțelegi, mamă, el simte c-a fost privat de toate vacanțele pe care le-a avut Crystal până acum, ceea ce este de înțeles. Ar vrea ca măcar o parte din vacanță să și-o petreacă la Bellington Cay acum, dar și împreună cu noi, dacă ai vrea și tu.

– Poftim?

– Este un loc minunat, mamă, casa este mare cu multe camere. Imaginile de pe insulă îi reveniră pregnant în minte. O, cât își dorea să fie din nou la Hibiscus Cove, în brațele lui Trevor!

Numai gândul la el și la frumusețile acelui loc o ajută să reziste la șirul de întrebări puse de mama, care voia tot mai multe amănunte despre el și ce se întâmplase în acele zile cât stătuse pe insulă. Dianei îi era greu să-și ascundă sentimentele, dar nu îndrăzni să le lase să se vadă, mai ales pentru că ea însăși era destul de confuză.

Amândouă se simțiră ușurate când ajunseră la acea căsuță pe care Betty și Fred o cumpăraseră cu trei ani în urmă, unde stătea și mama. Diana fu chiar fericită când apăru Fred în întâmpinarea lor. Ar fi vrut să-i dea mamei timpul necesar să se gândească la tot ce-i spusese, s-o obișnuiască la gândul că Trevor va face parte din viața lor de acum.

Diana zâmbi. Mai exista un singur gând care-i dădea fiori, cum se întâmpla și cu mama, dar din alte motive. Ea era cea care trebuia să-și lămurească multe întrebări, odată ce depășea stadiul acelei clipe nebunești de pasiune de pe plajă.

***

Așteptase destul. Împinse nemulțumit actele cu care se chinuia fără rezultat de trei zile și întinse mâna spre telefon. Dacă Diana nu-l sunase, o va căuta el. Aveau de făcut planuri, iar Crystal îi punea mereu întrebări.

Lăsă receptorul jos, amintindu-și discuția lor de seara trecută. Crystal îl sunase să-i spună că o persoană de la Wilding luase legătura cu ea; apoi discutaseră aproape o oră pe diferite subiecte, care de care mai fascinante, numai despre problema lor nu vorbiseră. Atunci Crystal îi spusese că fusese invitată de colega ei de cameră să-și petreacă sărbătorile de Crăciun cu familia acesteia.

Trevor își trecuse degetele prin părul tuns de curând. Crystal nu păruse prea entuziasmată de invitația pe care i-o făcuse el, apoi îi sugerase să ia legătura cu Diana...

Oftă realizând că nu voia ca ea s-o sune pe Diana. Ar fi vrut să discute el cu Diana mai întâi. Faptul că nu mai vorbise cu ea îl scotea din minți. Încerca să-și imagineze ce face. la ce se gândește.

Ce mai simțea legat de cele întâmplate pe plajă. Luă iar receptorul și, strângând din dinți, formă numărul pe care-l știa pe dinafară.

Când ea răspunse în cele din urmă Trevor simți că nu mai are aer.

– Cum a mers vizita? o întrebă după ce schimbară formule de politețe. Mama este pregătită să mă cunoască?

Diana tresări, amintindu-și inflexiunile glasului lui.

Își aminti de câte ori avusese în gând să-l sune, de câte ori întinsese mâna spre telefon.

– Cred că este foarte pregătită, îi răspunse.

– Ce-ar fi să vin mâine dimineață? sugeră el. V-aș invita undeva la masă și am putea discuta.

Mâine. Se trezi tânjind după el.

-Nu ești prea ocupat acum cu firma?

– Nu voi fi niciodată de– ajuns de ocupat când sunt probleme de familie. Vocea lui suna cam dur, părea supărat. Trebuie să ne facem planurile de Crăciun. Crystal a început să se gândească deja că va petrece Crăciunul cu colega ei de cameră.

– Ai vorbit cu ea?

– De multe ori dar abia aseară mi-a spus ce planuri are.

Diana înghiți în sec. Ea vorbise o singură dată cu Crystal și asta după ce ajunsese aici și Crystal nu-i spusese nimic de invitație.

– Da, ar fi mai bine să lămurim lucrurile, recunoscu ea.

– În acest caz este bine să vin mâine?

-Mâine este bine. Dacă-mi spui la ce oră vii, pot împrumuta mașina mătușii ca să te iau de la aeroport.

– Voi închiria o mașină. Trebuie însă să-mi dai amănunte legate de locul unde stai și te voi lua de acolo. Trevor începu să-i vorbească despre afacerea sa, despre Harlan, pe un ton destul de distant cu toate că trebuia să recunoască : Diana îi lipsea teribil.

După ce stabiliră data el se mai relaxă puțin, relatându-i spusele lui Crystal despre felul în care fusese contactată de cei de la Wilding. Îi era foarte ușor să discute cu ea, poate prea ușor. N-ar fi vrut ca discuția lor să ia sfârșit. Nuami faptul că urma s-o vadă a doua zi le făcea despărțirea mai ușoară.

Diana lăsă receptorul ușor în furcă încercând să găsească o explicație pentru cei trei oameni care o așteptau în camera alăturată. Așteptase mult acest telefon, iar acum, când venise se întreba dacă pentru ea lucrurile se vor mai rezolva vreodată.

Mama nu fu foarte încântată de vizită. Diana își mușcă buzele, încercând să ignore lista motivelor pentru care nu voia să onoreze invitația lui Trevor. Diana știa că avea un singur motiv pe care mama nu-l putea ignora– posibilitatea ca nepoata ei să se ducă la Jennifer de Crăciun. I-l oferi și răsuflă ușurată când se încheie discuția.

***

Diana rămase cu sufletul încordat urmărind mașina care se depărta. Se sprijini de cadrul ușii epuizată cu picioarele tremurându-i, cu inima bătând puternic. Sau era mai mult dezamăgită?

Ea și Trevor nu fuseseră singuri nici un minut, din clipa în care venise să le ia până când își luase rămas– bun și plecase.

Trupul îi pulsa frustrat. Și-ar fi dorit mai mult. Și el. Citise în privirea lui că tânjea după ea.

Încercă să zâmbească. Ce făcuseră punând la cale amândoi o vacanță de zece zile pe insula Bellington? Cum vor putea supraviețui stând în aceeași casă, fără a se atinge? Închise ochii ; nu va trece prea ușor prin această experiență.

– Ei, la ce te gândești? auzi vocea mamei, crezi că nepoata ta va fi fericită cu aranjamentul făcut?

– Nu doar fericită, ci entuziasmată. Diana se întoarse încet, pentru ca mama să nu poată citi pe chipul ei că era măcinată de gânduri. I-a plăcut mult insula și mai ales, i-a plăcut mult tatăl ei. Tu ce crezi despre el acum?

– Pare să aibă gânduri bune în privința ei. Și cred că trebuie să acceptăm versiunea despre ce s-a petrecut între el și Eileen. Speram doar ca... totul s-a derulat prea repede pentru mine.

Diana încuviință. Își aminti că și ea simție la fel. Ar fi fost oricum mai bine să schimbe subiectul pentru ca să nu se trădeze.

– Mai ai câteva săptămni ca să te obișnuiești cu ideea. Între timp ar trebui să ne gândim la magazin. Ai mai primit vești de la familia Dahlmer?

Schimbarea subiectului avu un efect benefic asupra amândurora. Discuția despre acasă avea întotdeauna acest efect, poate pentru că se simțea întotdeauna sigură pe sine, când era acasă. Își făcu rezervare ca să plece acasă luni, să discute cu avocatul familiei.

Nici nu se gândi la cutiile cu daruri care o așteptau la Denver până când ajunse la aeroportul Phoenix luni dimineața. Conștientă că se purtase ca o lașă cu Trevor își trimise familia înainte apoi căută un telefon ca să-l sune pe Trevor la numărul pe care i-l lăsase, sperând că acesta nu se afla în birou și-i va lăsa un mesaj.

Desigur el îi răspunse la telefon și păru încântat să-i audă glasul, sau cel puțin până când îi explică pentru ce-l sunase.

– Ce ai spus, Diana? Ai doar o oră până la plecarea avionului? Nu poți găsi o altă cursă mai târziu?

Explicațiile ei că trebuia să ia chiar această cursă care ateriza lângă Pleasant Valley erau chiar adevărate. Ea își dorea să fi putut lua un alt avion mai târziu, sau să accepte ca el s-o trimită mai târziu cu avionul companiei, dar asta nu rezolva defel problema ei principală; nu știa cum să se descurce cu atracția pentru el.

– Foarte bine. Cineva va aduce cutiile cu daruri la aeroport. Doar asta doreai? o întrebă el furios.

– N-am vrut să te deranjez, dar...

– Faptul c-aș fi putut petrece câteva ore cu tine Diana ar fi fost cea mai mare bucurie. Am crezut că știi asta, de– acum.

– Am probleme de afaceri de rezolvat acasă, trebuie să-mi caut o slujbă și...Diana se opri luptând cu lacrimile. Simțise că-l afectaseră vorbele ei.

– Bine, dacă te grăbești atât de tare, nici nu are rost să-ți mai trimit cutiile cu daruri la aeroport, în timp util; ce-ai zice să ți le

aduc spre sfârșitul săptămânii, vineri să zicem, la Pleasant Valley? Cred că vei fi terminat totul până atunci. Ce zici?

– Eu..., da... cred că...îi veniră în minte o mie de motive pentru care n-ar fi trebuit să vină, dar nu se simțea capabilă să le enumere. Simți cum pulsul începe să o ia razna doar la ideea că îl va vedea la sfârșitul săptămânii.

– Abia aștept să văd unde a crescut Crystal, să văd albumele despre care vorbea mama ta și...

Ea simți că inima îi bate mai tare.

-Foarte bine. Sosirea ta la Pleasant Valley îmi va da ocazia să mă revanșez pentru ospitalitatea pe acre mi-ai oferit-o pe insulă.

– Abia aștept să ne vedem vineri.

Diana închise și se grăbi, pentru că urma să urce în avion.

Numai după ce își ocupă locul în avion simți impactul veștii date de Trevor.

Trevor Sinclair venea în Pleasant Valley? Nu putea să-l invite acasă, pentru că mama se afla la Phoenix. S-ar afla în câteva ore în tot orășelul.

Dar apoi se gândi că ar fi bine ca Trevor să vină la ele acasă, să vadă unde a trăit Eileen, unde a crescut Crystal, și astfel poate o va înțelege și pe ea mai bine. Iar ea l-ar vedea departe de paradisul de pe insulă.

Capitolul 11

Săptămâna a trecut repede cu toate pregătirile pentru vânzarea magazinului, sau cu curățirea temeinică a casei. Totul decurse bine, în afară de găsirea unei slujbe.

CV-urile pe care le trimisese nu-i aduseseră decât refuzuri. Se pare că nimeni nu era interesat să angajeze o profesoară cu experiență de librar. De fapt, nimeni nu se arată interesat s-o angajeze. Oare Ken își pusese amenințarea în aplicare? Încercă să creadă că nu era așa, dar acum începuse să se îndoiască. Ken era foarte cunoscut în lumea academică, iar ea lucrase doar la Clifton. Începu să considere că niciodată nu-și va găsi o slujbă de profesoară.

Dar nu putea fi acesta motivul, își spuse încurajându-se. Probabil școlile aveau restricții bugetare. Influența lui Ken nu putea să fi ajuns până la Pleasant Valley, iar aici nu erau slujbe în domeniul ei. Doar ziua de vineri îi aduse o bucurie când îmbrăcă hanoracul și porni prin ninsoare să-l întâmpine pe Trevor.

Diana arăta minunat. Văzând-o prin geamurile acelei clădiri mici care servea drept aeroport, își spuse că era o femeie frumoasă. Văzând cum îi zâmbește inima lui începu să bată mai tare, ca a unui adolescent la prima întâlnire. Abia reuși să aștepte până la ieșirea din aeroport ca să prindă în brațe. Abia aștepta s-o sărute... dar își aminti că nu mai trebuia să devanseze lucrurile cu ea. De data asta nu va mai ceda simțurilor.

Trevor mări pasul ca să traverseze mai repede zona dintre avion și clădire, luptând cu cutiile Dianei și cu servieta sa. Lunile petrecute pe insulă îl făcuseră mai conștient de vremea rece de aici, sau poate reacționa la propria sa stare de tensiune. Ziua petrecută în Phoenix îl făcuse să se simtă frustrat, mizerabil, îl umpluse de îndoieli; n-ar fi vrut ca și această vizită să aibă același efect.

Când îi deschise ușa, Diana nu realiză că-i tremurau mâinile. Văzându-l, simți din nou că tânjea după el. Trevor puse jos toate cutiile și servieta și întinse mâinile spre ea. Când mâinile li se atinseră, se produse un arc electric între ei.

– Îmi pare rău că n-am putut aranja o zi mai frumoasă pentru venirea ta, îi spuse ea.

– Sufăr din cauza frigului de când am plecat de pe insulă. Harlan râde mereu de mine, spune că mi-am pierdut antrenamentul. Trevor simțea căldura mâinilor ei. Buzele ei erau o invitație când îi zâmbi.

– Cum a fost zborul? N-au fost probleme din cauza vremii? Diana se forță să nu-l privească în ochi, pentru ca el să nu-i poată citi adevăratele sentimente. Apoi exclamă: avionul tău pleacă!

– Da, Sam se duce la la Chicago să-l lase acolo pe Harlan. Își petrece acolo weekendul cu niște posibili investitori.

– Oh! exclamă Diana neștiind cu ce veste rea să înceapă mai întâi: aceea că nu-și găsise o slujbă, sau că nu putea să-l găzduiască acasă la ele.

Trevor o privi lung, sesizând imediat că era ceva care o deranja. Oare se așteptase ca avionul să rămână aici pentru ca el să poată pleca în orice moment? Era cazul să-și lămurească poziția față de ea.

– Trebuie să închiriez o mașină?

– Mașină? Nu, o poți lua pe a mea, iar eu pe a mamei, dacă va fi cazul. Diana sera în imposibilitatea de a-i lămuri implicațiile vieții într-un orășel de provincie ca acesta.

– În acest caz, îmi voi lăsa lucrurile la hanul din Pleasant Valley, începu Trevor. Acolo mi-a făcut secretara rezervare. Sper că nu este prea departe de casa ta. Când văzu cum Diana răsuflă ușurată Trevor știu că a făcut alegerea corectă. Orict ar fi vrut să fie în preajma ei trebuia să-i lase spațiul de mișcare de care se pare că avea nevoie.

– Hanul este destul de bun. Mi-ar fi plăcut să te pot găzdui în casa noastră, dar vezi tu, suntem într-un orășel de provincie și ...

– N-aș vrea să te compromit cumva, Diana. Pe insulă, lucrurile sunt cu totul altfel, știu. Dar asta este casa ta și a lui Crystal. Voi face parte din viața voastră, așa că trebuie să punem lucrurile la punct de la început.

Căldură și tandrețea din ochii lui o făceau să dorească să se afle în brațele lui. Voia să fie sărutată mai mult ca orice pe lume,

să-i răspundă la sărut cu toată pasiunea... Se forță să-și alunge aceste imagini din minte; îi aștepta un weekend lung, chiar dacă el va locui la han.

Odată ce urcară în mașină, Trevor se întoarse spre ea:

– Diana, te-ai gândit ce le vei spune oamenilor despre mine?

Diana îl privi cu admirație.

– Nu va fi o problemă, întrucât le-am spus unora despre tine. Unii știau că Eileen n-a fost măritată, așa că mi s-a părut normal să afle toată povestea.

– Ce zice mama ta despre asta?

– Nu este prea entuziasmată, dar acceptă că așa trebuie să fie.

– Și tu?

– Vreau ca toată lumea să afle că nepoata mea are un tată grozav ca tine. Îi tremura vocea un pic când spunea aceste vorbe și simți nevoia să clipească repede ca să-și alunge lacrimile. Ce se petrecea cu ea în prezența acestui Trevor, că o impresiona mai mult ca oricare alt bărbat?

– Îmi pare bine că așa simți, Diana. Vocea lui era caldă, învăluitoare, iar el simțea nevoia s-o atingă. Dar întrucât așa ceva era imposibil, după o clipă ea își drese glasul și reuși să scape de lacrimi.

Nu era momentul să devină sentimentală; nu-și putea permite să fie din nou vulnerabilă în fața lui.

– Ești pregătit pentru un tur impresionant al acestei metropole numită Pleasant Valley?

– Abia aștept! Din aer părea o felicitare de Crăciun. Locul ideal în care să crească un copil, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Vorbele lui aveau pentru ea semnificația că el accepta efortul ei de a ignora starea specială în care se aflau.

– Da, sunt lucruri bune aici, te poți simți acasă. Împărțindu-se între dezamăgirea proprie și oarecare ușurare că problemele se rezolvaseră, Diana începu să-i povestească despre viața pe care o dusese Crystal aici, sperând că va putea să scape de propriile-i temeri, că se va relaxa și se va bucura de compania lui Trevor.

Spre uimirea ei și el îi răspunse cu sentimente de prietenie și timpul trecu foarte ușor. Deși se așteptase ca Trevor să se arate plictisit acesta păru fericit și mulțumit cu timpul petrecut aici, cu această viață foarte liniștită. Își petrecu ore în șir privind albumele de fotografii alcătuite de mama, fascinat de cutiile pe care le aduse Crystal din pod în care păstraseră amintirile lui Crystal.

Ieșiră doar ca să meargă la masă. De fiecare dată au fost înconjurați de oameni apropiați, prietenoși. După cum se așteptase Diana, Trevor i-a fermecat și a ascultat cu răbdare zeci de povestioare, care uneori nu o puneau pe Diana în cea mai bună lumină.

– N-am știut c-ai fost așa de poznașă, Diana! exclamă el. Te-ai scufundat și la copcă! Și asta alături de bieți, sunt impresionat.

– Dacă avem în vedere că aveam doar patru ani pe atunci, și că n-am putut să mă așez vreo câteva zile după ce a aflat tata, mă îndoiesc c-a fost chiar așa o aventură. Era doar o zi foarte caldă și știam că voi avea probleme dacă mă întorc acasă cu hainele ude. Dar de ce roșea Diana? Poate pentru că fusese prima și

ultima oară că sfidase convențiile, cel puțin până la sosirea la Bellington Bay.

– Cred că erai adorabilă.

– Cred că mă confunzi cu Eileen. Ea era frumoasa familiei; sau el puțin până când a apărut Crystal. Eu eram mai băieței...

– Greu de crezut...

Diana strânse tare volanul, simțind mâinile lui Trevor care-i dezmierdau părul, apoi obrazul. Simți că nu are aer. El o sărutase ușor cu o seară în urmă când venise la han , dar amândoi fuseseră conștienți de prezența domnului Henley la recepție, așa că sărutul fusese ceva ca între rude, fără acea scânteie între ei.

Conștientă de tensiunea existentă, Diana se forță să-i zâmbească.

– Poate că n-ai văzut albumele potrivite; eu sunt cea cu genunchii rupți și cozile acelea imposibile.

– Cu cei mai frumoși ochi albaștri și cel mai fermecător zâmbet, adăugă el.

Trevor o mângâie din nou, iar ea se retrase un pic speriată. Oare nu știa ce-i producea prin aceste mângâieri? Simțea și el aceleași scântei care-i aprindeau focul pe care se străduia din greu să-l păstreze mocnit? Venise la Pleasant Valley sperând să reaprindă focul izbucnit la Hibiscus Cove? Numai când își spuse că era ceva imposibil, palmele înncepură să-i ardă, simțurile s-o ia razna.

– Am crezut că vom lua masa împreună, începu ea, încercând să detensioneze atmosfera.

Am făcut friptura înainte de a pleca, mai am doar să adaug legumele.

– Este perfect.

O zi întreagă în casă cu Trevor i se părea cea mai grozavă experiență, își spuse ea pulsul luându-i-o razna din nou. Se crease acum între ei o intimitate pe care n-o simțise pe insula Bellington, poate pentru că zăpada și vântul păreau să-i izoleze de restul lumii. Sau senzația aceasta de intimitate izvora din locul acela secret din inima ei pe care Trevor i-l atinsese în acea noapte petrecută pe plajă?

Opri în fața garajului cu mâinile tremurând. Niciodată nu dorise un bărbat cu atâta pasiune. Dar ce puteau face cu această flacără dintre ei care anunța o dragoste interzisă? Dar ea cum putea s-o nege?

Trevor întinse mâinile spre ea, dorindu-și s-o strângă în brațe, să-i sărute buzele care tremurau. Dorința lui era evidentă, dar acea lumină ciudată din privirea ei îl oprea. Încet, cu un efort supraomenesc, se forță să se controleze.

Ce se întâmplă cu ea? se întrebă Trevor simțind, știind, că și ea îl prea la fel de mult. Oare câteva sărutări îi vor alunga toate îndoielile... Și apoi? El nu era un puștan care să accepte ce i se oferea, fără să-și pună întrebări.

Cunoscuse părerea de rău și regretul și nu voia să-i facă și pe alții să le simtă. Comportamentul Dianei îi semnalase foarte clar că fusese deranjată că făcuseră dragoste atunci, pe insulă, așa că indiferent din ce motive, nu avea dreptul s-o facă să sufere, de aceea hotărâse să profite de avantaj doar când va dori ea. Spera

doar să nu moară din cauza încordării înainte ca acest lucru să se întâmple.

Pentru a-și distrage atenția de la Diana se concentră asupra unor lucruri menționate de ea seara trecură.

– Vrei să mă uit pe contractele de vânzare pe care ți le-a adus avocatul? o întrebă.

Diana îi luă haina și o puse în dulapul de la intrare lângă a ei. Schimbarea bruscă a subiectului o șocase. Ce se întâmpla cu ei? Ce se întâmplase cu căldura pe care o simțea emanând dinspre el în mașină? Se juca oare cu emoțiile ei? Simți o durere acută de stomac la acest gând.

Îi trebuit un minut să revină la întrebarea lui.

– Nu ți-aș fi cerut asta dacă n-aș fi prea sigură în privința unor clauze.

N-am mai încheiat un contract de vânzare– cumpărare până acum și întrucât avocatul îl reprezintă pe cumpărător , m-am gândit...

– Ambele părți au același avocat? întrebă el. Privindu-l, Diana observă că în pofida faptului că-și tunsese barba și părul, avea același aer dur, de pirat, pe care-l observase pe insula Bellington.

– Este singurul în Pleasant Valley, răspunse ea.

– Atunci, este necesar să-l citesc. Nu sunt jurist, dar văzând atâtea contracte, știu unde să mă uit. Este foarte bine ca fiecare să-și demareze singur propriile afaceri, crede-mă. Învață multe și poate fi păcălit mai greu. Te pot ajuta cu pregătirea mesei, sau să mă ocup de contract?

Ea și-ar fi dorit să fie în brațele lui, dar întrucât el îi oferea acum ocazia să-și țină emoțiile sub control, decise să accepte.

– Aș vrea să aflu părerea ta despre contract; mâine trebuie să-l semnăm.

Gemând frustrat, Trevor luă contractul și îl privi fără a înțelege nimic; numai după ce Diana dispăru din preajmă începu să deslușească scrisul. Imediat obișnuința instalată în anii de muncă puse stăpânire pe el. Munca fusese refugiul lui din ziua în care se îmbolnăvise Amanda și continuase în zilele întunecate după moartea ei. Până când apăru Diana în cadrul ușii, făcuse deja câteva însemnări.

– Ceva rău? îl întrebă ea.

Trevor se ridică.

– Nu, nu sunt probleme deosebite. Am câteva sugestii pe care ai putea să i le faci avocatului, niște modificări care pot fi asigurări în plus, pentru ambele părți. Trevor puse contractul pe masă.

– În ce stadiu este mâncarea? Miroase foarte bine.

– Va fi gata în vreo oră. Vrei un pahar de vin până atunci?

– Bine, îl voi turna eu. Tu ești obosită de la bucătărie. Așază-te aici.

Diana se așeză pe canapea nu pentru că se simțea obosită, ci pentru că i se părea ciudat să-l vadă în sufrageria casei lor. Trevor părea că se simte ca acasă, pe insulă, sau în zborul cu avionul. Era evident Dianei că era un bărbat obișnuit să controleze și să domine totul. Nu se îndoia că ar fi controlat și viața ei, dacă l-ar fi lăsat. Lucru pe care nu era dispusă să-l facă!

Trevor îi aduse vinul, așezându-se lângă ea ceea ce o făcu să simtă fiori.

– N-am avut ocazia să te întreb ieri. Ți-ai găsit vreo slujbă?

Diana continua să privească paharul cu lichidul rubiniu, evitându-i privirea.

– Până acum, nici un rezultat. Fără o scrisoare de recomandare, este cam greu...

– Poate după Anul Nou se va ivi ceva. Apoi Trevor simțind-o tensionată își spuse că era mai bine să bată în retragere, să nu-i mai pună întrebări. Dar și-ar fi dorit să se fi lăsat ajutată; acum însă îi era teamă să mai facă vreo ofertă. Pentru a-i distrage atenția hotărî să schimbe subiectul.

– Până atunci, ai putea începe să faci planurile pentru Crăciun. Ce-ar fi s-o sunăm pe Crystal? Dacă i-am putea preciza și data am putea aranja totul cu ea, iar eu aș putea stabili cu Sam să vă aducă pe toate trei pe insulă.

– Să ne aducă pe insulă ? repetă Diana. Era conștientă că asta ar rezolva marea ei problemă: obținerea biletelor de avion, într-o perioadă atât de solicitată, dar și găsirea fondurilor cu care să le plătească.

– Sigur că da. Mama ta n-ar trebui să mai treacă prin stresul schimbării avioanelor. Vreau să ajungeți toate în același timp. Astfel mă pot pregăti cu tot ce trebuie. Trevor arăta ca un puștan entuziasmat.

Diana lăsă deoparte toate temerile toate îndoielile ascultându-i planurile. De acum nu mai aștepta decât toate bucuriile promise de el.

Mâncară iar Trevor continuă să facă planuri pentru toți, în cele zece zile cât vor sta acolo. Cu acestea, el îi înlătură și ultimele îndoieli, o făcu să uite tot ce-i dăduse de gândit. Când se ridică să strângă masa, îi spuse:

– Tot nu mi-o pot imagina pe mama făcând scuba diving, dar Crystal va fi pasionată.

– Poate mama ta are o latură aventuroasă pe care n-ai descoperit-o până acum, o necăji el ridicându-se s-o ajute, făcând asta ca pe ceva foarte firesc. Sunt sigur că-i va plăcea un safari, iar masa pe vasul de croazieră va fi foarte plăcută.

– Probabil vom avea nevoie de o vacanță ca să ne revenim de pe urma acestei vizite, zise Diana, iar el o prinse în brațe.

– Ți se pare prea mult?

Diana se fâstâci la privirea lui insistentă, dar îi răspunse din toată inima.

– Pare o vacanță de vis, petrecută în acea insulă ca un paradis.

– Asta și vreau să fie, Diana, atât pentru tine cât și pentru mama ta și pentru Crystal. Vreau să recuperăm acele sărbători pe care le-am petrecut singuri, departe unii de alții. Vreau ca totul să fie așa cum trebuie.

Pe moment, ea simți puțină teamă, amintindu-și că și Ken spusese ceva asemănător când îi sugerase să le aducă pe mama și pe Crystal să petreacă ultimul Crăciun împreună. Dar știa că situațiile sunt diferite. Ken voia să aibă familia de partea sa, pentru că așa făcea toată lumea; Trevor voia asta pentru că așa simțea. Voia ca toți cei pe care-i iubea să fie fericiți.

– Crezi că va ieși bine? Ridică o mână să-i îndepărteze o șuviță rebelă care-i căzuse pe frunte, apoi îi mângâie obrajii. Se făcu dintr-o dată liniște, atâta liniște încât li se auzea și bătaia inimilor.

Buzele lor erau atât de aproape, ochii lui căpui aruncau străluciri gălbui. O privi încărcat de dorință. Diana știa c-ar trebui să se depărteze de el dar nu făcu nicio mișcare. Încet, deliberat, începu să bată în retragere.

– Cum ar putea să iasă altcumva decât perfect când ai planificat totul cu atâta dragoste?

Trevor o sărută. Sărutul lui făcu să dispară lumea din jur. Își deschise inima pentru el, răspunzând cu înfocare la sărutările, mângâierile lui.

– Te doresc, Diana, murmură el. Te-am dorit în fiecare clipă care a trecut de când am făcut dragoste la Bellington Cove. Ești atât de frumoasă, de sexy!

Diana se lăsă pe spate, întâlnindu-i privirea, citind emoția adevărată din ochii lui, aceleași emoții care irumpeau în inima ei ca un vulcan. Trevor îi spunea acum că totul depindea de ea, ea era cea care putea face să continue relația dintre ei, sau să-i pună capăt printr-un singur cuvânt. Nu mai avea de ales, era prea târziu să-și nege sentimentele.

își simțea gâtul foarte uscat; îl prinse de mână și-l conduse spre scara interioară și de acolo spre camera ei, pe care n-o împărțise vreodată cu un bărbat. Odată ajunsă acolo începu să-și scoată cu mișcări lente hainele, deși mâinile îi tremurau de emoție.

Trevor o prinse în brațe. Când ajunseră în pat, făcură dragoste cu mai multă pasiune decât acolo pe insulă. Acum aveau timpul necesar să-și exploreze trupurile, să-și aprindă flăcările dorinței, până când explodară într-o uniune finală, care le uni nu numai trupurile, ci și inimile.

Păru o eternitate până când Diana deschise prima ochii. Cu toate că începuse să bată vântul și deschisese ferestrele încăperii, ea se simțea bine și îi era cald în brațele lui. Își frecă obrazul de părul moale de pe pieptul lui, se cuibări din nou la pieptul lui puternic, simțindu-i mirosul de mosc.

– Am crezut c-ai adormit, zise Trevor.

– Eram destul de aproape, recunoscu ea. N-am crezut că poate fi așa. Eram în nori și am crezut că nu voi mai reveni veodată pe pământ.

– Nici eu nu prefer pământul. Mă simt grozav aici cu tine, în nori. M-ai făcut să revin la viață, Diana, m-ai făcut să simt din nou, este minunat...

– Perfect, confirmă ea. Cred c-ar trebui să...

Dar sunetul telefnului întrerupse visele lor; Diana se ridică să răspundă.

– Te rog, nu te duce, o rugă Trevor, lasă-i să mai sune. Vor reveni.

– Ar putea fi mama sau Crystal.

El oftă, își trase brațele, eliberând-o. Diana luă un capot apoi se îndreptă spre telefonul aflat în camera mamei.

Se întoarse înfrigurată să-i spună că telefonul era pentru el.

– Puneți capotul ăsta pe umeri, o să înghețI acolo, e rece.

Diana își strânse mâinile în jurul trupului simțind curentul care deschisese pe fereastră ducând la răcirea întregii case. Brusc se simți abandonată , simți nevoia să verse lacrimile adunate în spatele pleoapelor.

De ce se simțea așa? Auzea vocea lui Trevor dincolo de hol deși nu auzea ce spunea. Apoi realiză ce se întâmpla. Era Harlan care îi reamintea probabil că viața lui nu este aici, că viața reală îl chema în altă parte, o viață în care ea nu avea un rol.

Oftă adânc, se îmbrăcă, apoi se așeză la măsuța de toaletă să încerce să-și controleze lacrimile, să-și domolească părul.

– A, te-ai și îmbrăcat, îl auzi pe Trevor care părea dezamăgit.

– Mi-era rece. Era adevărat, dar când li se întâlniră privirile ea știu că dincolo de ce voia ea să se vadă, el înțelesese că se temea că avea îndoieli.

– Îmi pare rău că ne-am întrerupt.

– A fost ceva deosebit? Diana nu putea suporta tristețea de pe chipul lui, dar nevoia de a se proteja o opri să se arunce din nou în brațele lui. Îi dăruise deja inima ei: nu-i mai putea dărui nimic fără să se piardă complet pe sine.

– Mă tem că da. De aceea a sunat astăzi. Vine mine dimineață la prima oră să mă ia, împreună cu Sam. Dacă nu iua o măsură drastică ATS ar putea suferi o lovitură care s-o cam dezechlibreze. Nu pot lăsa să se întâmpla asta.

Diana simți că i se face și mai frig, urmărindu-l cum se îmbracă. Acel pirat îndrăgostit dispăru, locul lui fiind luat de un orășean care nu mai avea nevoie de tandrețea, de mângâierile ei. Nemaiputând suporta atmosfera, lăsă ochii în jos concentrându-se

asupra periei cu care-și aranjase părul, căreia nu știa dacă-i mai putea da drumul din mână.

– Îmi pare rău, Diana, am crezut că mai avem o zi împreună. Am mai crezut că voi putea merge cu tine la avocat și vom rezolva orice altă problemă ai aici. Chiar voiam să stau mai mult timp aici cu tine.

Diana simți tristețea din glasul lui. Se pierdu la amintirea scenei de dragoste care abia se terminase.

– Și mie îmi pare rău.

Ea ar fi vrut să spună mai mult, dar simțea că îi este greu să vorbească. Îi fu mai ușor s-o facă atunci când el o prinse în brațe. Se agăță de el, căutându-i sărutările.

– De ce nu vii cu mine, Diana? Ai putea să-l suni pe avocat de la Denver, să stabiliți detaliile vânzării la telefon. Nu vreau să ne despărțim. Am nevoie de tine, te vreau în viața mea.

Ea își îngropă fața la pieptul lui, simțindu-i bătaia puternică a inimii. O parte din ea accepta invitația; dar o alta o prevenea s-o considere o invitație oarecare.Trevor o dorea, poate chiar avea nevoie de ea, dar asta n-ar fi niciodată de ajuns. Fără dragoste, faptul c-ar fi cu el n-ar fi decât o dulce tortură.

– Diana, te rog , acceptă. Am putea fi fericiți acolo, la Denver. Nici nu ai prea multe de făcut aici, nu?

– Nu pot să merg, Trevor, am multe de rezolvat pentru mama. Și pentru mine. Iar tu vei fi ocupat cu firma. Eu cred că te-aș încurca.... mai găsi și alte scuze căci nu-i putea spune adevăratul motiv. Nu putea admite că este vulnerabilă, nu până în clipa în care se va asigura că el nu-i va frânge inima.

– Poate dacă vei trăi în lumea aceea vei descoperi că-ți place. Poate fi interesantă uneori. Când am pornit ATS Industries, obișnuiam să... Trevor se opri, observând în ochii ei că era afectată de faptul că el în tot acest timp se gândise la Amanda.

Pentru un moment care păru lung, ca o eternitate, se făcu tăcere. Apoi Trevor scutură din cap, înainte de a continua:

– Îmi pare rău, nu trebuie să te forțez, astfel Diana. Trebuie să faci ce este bine pentru tine. Între timp, de ce nu termini planurile de vacanță, ca s-o putem suna pe Crystal?

Schimbarea de subiect fu ca o lovitură pentru ea.

Diana rămase urmărind cu privirea avionul companiei ATS care-și luase zborul. Bucuria și fericirea pe care o aflase cu o zi în urmă în brațele acestui bărbat dispărură ca prin farmec.

Dar la ce se așteptase? Trevor nu mai fusese același bărbat după telefonul lui Harlan.

Apoi sunase Crystal, a cărei voce căpătase o răceală foarte ciudată când îi spusese că tatăl ei se afla la Pleasant Valley.

Trevor mai făcu un tur al casei din Bellington Cove, verificând fiecare încăpere.

– N-am uitat nimic, îl asigură Louise. Arată ca un bazar de Crăciun.

– Crezi c-am exagerat? o întrebă el. Vreau doar ca totul să fie perfcet.

Spre uimirea lui, Louise îi spuse:

– Nimic nu este perfect, Trevor. Vor fi și zile cu ploaie. Fii fericit că vor veni și ajută-le să se simtă foarte bine aici. Mă întreb ce-o să-ți spună Diana acum.

Trevor se întrebă imediat dacă Diana venea și de data asta tot în vizită. Poate venea doar de dragul lui Crystal. Sau dorea și ea să fie cu el tot așa cum și el dorea asta? Își aminti ziua în care făcuseră dragoste, fiind sigur că Dianei nu-i era indiferent ce se întâmpla cu ei.

Oare Dianei îi era teamă să se apropie prea mult de el din cauză că mariajul ei se terminase din motive neștiute de el? O va cuceri, era doar o chestiune de timp. El care reușise s-o convingă până și pe mama Dianei să-l vadă cu alți ochi.

Zâmbi, așezându-se într-un fotoliu. Se oprise împreună cu ea la Clifton, unde Crystal le anunțase pe toate colegele că venise " tatăl ei'. Vizita asta dăruise relației lor legimititatea care-i lipsea.

Nu voia s-o lase pe Diana să iasă din viața lui după această vacanță de iarnă, iar ea va trebui să găsească o cale să se convingă că el nu-i va face rău, ca fostul ei soț. Poate dacă ar putea s-o convingă să mai rămână, după ce mama și Crystal plecau...

Soneria telefonului îi întrerupse gândurile și oftă când Harlan începu să-i explice ultimele evenimente legate de problemele firmei ATS. Deși încă se mai putea bucura de provocările din lumea afacerilor, complexitatea vieții sale personale solicita multă atenție și mai ales timp. Nu i se întâmplase asta cât fusese căsătorit cu Amanda, pentru că ea făcuse parte din ambele lui lumi.

– Ar mai fi ceva de menționat, zise Harlan la un moment dat: un lanț de librării care a fost prost administrat. Cred că dacă ar

exista persoana potrivită, ar putea fi revitalizate. Poate un manager cu pregătire în domeniu și care să știe ce vrea să citească tânăra generație?

Trevor simți că inima începe să-i bată mai tare.

– Cred că spera la un post de profesoară, dar și asta ar putea constitui o provocare.

– Nu cred nimic din toate astea, zise mama. Eu să zbor până în Caraibe, cu un avion personal,

de parcă aș fi vreo celebritate.

– Eu m-aș obișnuit foarte repede cu asta, zise Crystal. Colega mea de cameră s-a înverzit când a auzit de avionul personal.

Diana se îndreptă spre fereastră. Nu vedea nimic afară de fulgii mari care cădeau din cer, dar îi era tot mai greu să suporte privirile curioase ale membrilor familiei. Se duse să-și mai toarne o ceașcă de cafea. Oare acest bărbat ar putea să aibă sentimente pentru ea? Sau încerca doar să recreeze femeia pierdută?

Închise ochii pierzându-se în detalii de pe insulă, sub razele lunii, cu sărutările lui magice. Ea și Trevor în lumina lunii, în barcă, scene în care își pierduse inima.

Altă aterizare perfectă a lui Sam și pasagerii avionului coborâră. Doar Trevor, a cărui inimă bătea de nerăbdare nu aștepta decât s-o vadă coborând pe Diana. Când o văzu și vântul care bătea îi ridică puțin fusta expunându-i picioarele perfecte, realiză că nimic nu se schimbase în sentimentele lui pentru ea. Era atât de frumoasă, de specială, că ar fi vrut s-o prindă în brațe chiar aici. Se grăbi spre ea și spre mama ei, care adusese câteva

cutii viu colorate. Îi atinse ușor brațul, dar asta nu fu de-ajuns să calmeze acea dorință puternică, ci doar s-o mai domolească pe moment.

Pentru Diana, zilele dinaintea plecării au fost mai bune decât ar fi îndrăznit să spere, datorită planificării atente făcute de Trevor. După ce ajunse pe insulă, Diana realiză că Trevor nu mai avea nevoie de ea. Mama acceptase de acum dreptul lui să facă parte din viața lui Crystal, iar aceasta se bucura de toată dragostea unui tată special, ca el.

Diana se afla acum în bucătărie unde o ajuta pe Louise cu ultimle pregătiri pentru ajunul Crăciunului. Trevor și Crystal se așezase pe podea lângă bradul imens, aflat într-un colț al încăperii. Crystal începuse să ghicească conținutul diferitelor pachete, făcându-l pe Trevor să râdă.

– De asta avea nevoie, spuse Louise. Este un familist, deși viața i-a jucat o festă prin moartea timpurie a soției sale. I-ai făcut cel mai frumos dar, Diana.

– Aveau nevoie unul de celălalt, răspunse Diana întorcând capul pentru ca femeia să nu-i vadă lacrimile. Dar pentru că-i era cam greu să și le stăvilească, preferă să se retragă într-o altă încăpere, să-și înăbușe amarul. Strânse din ochi luptându-se cu lacrimile.

– Diana. Vocea lui era atât de blândă de calmă că pentru moment ei i se păru că și-a imaginat-o, dacă n-ar fi simțit mâinile lui pe umeri. De ce te ascunzi aici?

Trevor îi întoarse fața încet spre el. Diana și-ar fi dorit să-i răspundă, dar îi era imposibil.

– Ce s-a întâmplat, Diana? De ce tremuri? S-a întâmplat ceva? Spune-mi, te rog. Vreau ca acest Crăciun să fie cel mai fericit din viața ta.

Pe moment ar fi vrut să-i spună ce simte, cât de mult îl iubește, dar nu putu s-o facă. Dacă i-ar fi mărturisit acum, ar fi înrăutățit lucrurile și mai mult, pentru că el nu simțea la fel pentru ea. Nu-i putea strica vacanța, făcându-l să se simtă vinovat.

Totuși, reuși să-i zâmbească, printre lacrimi.

– Este doar melancolia sărbătorilor. Tot ce s-a întâmplat astăzi mi-a amintit de altă sărbători de Crăciun, la care erau și tata și Eileen. Mi-aș dori să fie aici, să vadă cât de fericite suntem datorită ție.

– Sunteți familia mea, Diana. Îți înțeleg sentimentele. Crede-mă, și ultimele mele sărbători de Crăciun au fost cam întunecate. Când ai familie, lucrurile sunt cu totul altfel. Îi cuprinse încet fața în palmele sale mari, apoi o prinse în brațe și o sărută.

– Ei, Louise, când este gata masa? se auzi voca lui Crystal.

Diana se retrase din brațele lui Trevor, netezindu-și părul. Și el părea la fel de descumpănit ca ea.

– Unde sunteți cu toții? întrebă Crystal, ieșind din bucătărie. Dacă nu mâncăm mai repede nu mai am răbdare și încep să deschid darurile.

Trevor îi făcu semn Dianei să rămână pe loc, în timp ce el se îndreptă spre fiica sa pe care o luă după umeri și porniră împreună spre pomul de Crăciun.

Diana se rezemă de perete cu genunchii tremurând. Oare sărutul lui însemna că și pe ea o considera ca făcând parte din familie?

Datorită prezenței mamei și a lui Crystal, ei doi nu vor putea decât să-și fure câte un sărut, nimic altceva. Speranța înflori din nou, alimentându-i visurile trăite zi și noapte. Poate șansa îi va surâde de data asta. Dacă o iubea Trevor, nimic nu mai conta.

Din acel moment, viața ei căpătă o altă dimensiune. Fiecare privire, fiecare atingere înfloreau când aveau un minut singuri. Era atât de emoționant să se strecoare nevăzuți, să-și fure câteva sărutări grăbite, să fie forțați să se despartă când auzeau pași.

Zilele și nopțile treceau repede. Diana se bucură de îmbrățișarea lui Trevor, dansând cu el. Chiar și când se uita în ochii lui, inima Dianei începea să bată mai repede, pentru că vedea flacăra care ardea în ei.

Mai erau doar trei zile înainte de Anul Nou, când sună telefonul. Diana ridică receptorul și inima începu să-i facă probleme când auzi vocea mătușii, care cerea să vorbească cu Sarah.

Mama se încruntă în timp ce vorbea, dar îl privea pe Trevor și nu pe Diana.

– Aș putea face o rezervare pentru mâine la Phoenix?

– Pot să sun ca să aflu. S-a întâmplat ceva? o întrebă Trevor.

– Am programare la doctor. Am uitat s-o anulez, iar când a sunat sora mea Betty, să-i spună c-am plecat , doctorul i-a spus că va lipsi o lună întreagă. A fost singurul medic care m-a ajutat să mă simt mai bine, oftă ea.

Ar fi foarte bine dacă aș putea să ajung acolo poimâine.

– În acest caz, vei ajunge, zise Trevor. Voi verifica acum la agenție. Aș fi folosit avionul companiei, dar Sam, pilotul, a plecat deja în California.

Diana nu se miră când după câteva minute Trevor el anunță că rezolvase problema. le spuse că o vor conduce pe mama până la Nassau de unde ea va lua avionul spre Phoenix.

Dianei îi bătu inima și mai tare la gândul că va avea câteva ore doar cu Trevor, pe drumul de întoarcere la Bellington Cay.

Ce-i va spune Trevor? Vor avea cumva o discuție despre viitor, despre sentimentele lor? Sau ea trăia tot într-o lume a viselor făcându-și planuri care nu se vor transforma în realitate? Totul fusese minunat din clipa în care se sărutaseră, deși ea nu știa cum să interpreteze acel sărut.

Trevor o dorea era adevărat, dar dacă asta era totul?

Dacă ar fi făcut dragoste din nou iar el i-ar spune că era pentru ultima oară pentru că nu se puteau implica mai mult din cauza lui Crystal? Sau pentru că el mai regreta moartea Amandei? Sau pentru că nu i se părea că ea ar fi femeia potrivită? Existau multe posibilități și se temea să se gândească la ele.

Veni și clipa în care Diana își ocupă locul de lângă mama sa cu fața spre Trevor.

– Nu trebuie să mai veniți cu mine, le spuse mama. Pot să iau avionul următor, spre Phoenix, fără probleme.

– Mamă, Trevor deja își face probleme că n-a putut să te trimită cu avionul companiei. Iar în zilele acestea cred că este foarte multă lume.

– Mă gândeam că e bine să aveți puțin timp pentru voi, spuse mama, ridicând din sprâncene. Familia este minunată, dar eu am petrecut destul timp în casa lui Betty și Max ca să știu că este bine să fii și singur. Nu vreau să discut inutil, Diana, dar nu pot să nu-ți amintesc ce i s-a întâmplat lui Eileen după ce s-a îndrăgostit de Trevor. Este un bărbat încântător, nu neg asta, dar așa a fost și Ken Foster. Fii foarte atentă, atât!

După plecarea mamei, Trevor și Diana închiriară o mașină pentru a se întoarce spre casă. Pe drum, se opriră într-un loc foarte intim, făcură dragoste și toate îndoielile ei se spulberară.

Trevor nu se mai gândea acum decât cum s-o determine pe Diana să nu mai plece de lângă el. Dar cum s-o facă? În clipa în care ieșiră din hotel, văzură că pe lângă ninsoarea abundentă, începuse să bată vântul necruțător.

– Sper că nu vom avea probleme, murmură el.

– Am putea pierde avionul?

– S-ar putea ca avionele să nu mai zboare, spuse Trevor cam încruntat. Oricum vom opri la o cafenea și voi da niște telefoane.

Diana nu mai spuse nimic, simțindu-se cuprinsă de vină. Ce făcuseră? Cum să-i explice lui Crystal?

Rămase la masa aflată într-un colț al cafenelei, așteptându-l pe Trevor. Se uită la ceas și realiză că mai erau cincisprezece minute până la plecarea avionului spre Bellington Cay.

Se ridică de pe scaun. Unde era Trevor?Avusese timp de- ajuns să sune la aeroport.

Curând, Trevor apăru.

– A fost amânat zborul din cauza furtunii de zăpadă? îl întrebă.

– A fost anulat; de fapt, în ultima oră și jumătate n-a mai decolat nici un avion. Suntem blocați aici. Am sunat-o pe Louise și am rugat-o să rămână în noaptea asta cu Crystal. Se pare că vom fi singuri tot restul zilei și... al nopții.

– Oh! exclamă Diana. Dar unde...?

– De asta am întârziat atât. Hotelurile sunt pline, așa că am luat legătura cu Floyd McMurtry care mi-a oferit casa de vacanță.

Reușiră cu greu să ajungă la casa respectivă.

– Rămâi în mașină până descui eu, îi spuse Trevor.

O dată ce intrară, Trevor îi oferi și alte explicații:

– Floyd mi-a spus că putem lua haine uscate de aici. Le ține pentru cei care apelează la el în situații de urgență.

Diana căută în dulapul indicat de Trevor și găsi acolo un trening albastru cam de mărimea ei. Un pahar de vin i-ar fi de folos.

Îl găsi pe Trevor în fața șemineului.

– Te simți bine? o întrebă el.

– Da, acum mă simt ceva mai bine.

– Destul de bine ca să vorbim?

– Despre ce? Dianei nu-i păsa dacă discutau; se simțea fericită oricum pentru că era cu el.

– Despre viitor.

Diana se crispă, uitând pe moment să și respire. Speranța dar și îndoiala puseră stăpânire pe ea, făcând-o să se teamă să vorbească, să-l privească.

– Ce să discutăm despre viitor?

– Știu că ai încă probleme că nu-ți găsești slujbă și se întâmplă ca eu să găsesc ceva care te-ar putea interesa. Prin afacerea pe care tocmai am pus-o la punct cu Harlan am preluat un lanț de librării, din Denver. Sunt trei în locații foarte bune. N-au fost administrate cu înțelepciune însă. Aici intri tu în scenă; cu pregătirea ta, sunt sigur că le vei pune pe picioare.

El se opri, așteptând reacția Dianei, dar aceasta întârzia. Librării la Denver? Deși jurase că va fi independentă, ideea îi surâdea, mai ales că în orașul ei nu avea șansa să-și găsească o slujbă. Iar la Denver va fi aproape de Trevor!

Trevor se muta de pe un picior pe altul, cam încurcat.

– Știu că nu este tocmai ce ți-ai dorit, Diana, dar este o afacere bună. Ai putea să te ocupi de ea o vreme. Te voi ajuta și eu dacă vor fi probbleme. Și dacă te gândești bine, am putea fi împreună tot timpul.

Trevor făcu din nou o pauză. Diana se încruntă. Trebuia să spună ceva, dar ce anume? Cu toate că ar fi vrut din toată inima să accepte oferta, simțea că ar fi o greșeală. Dacă va accepta, nu va mai fi niciodată liberă. Trevor era un bărbat puternic, atât de sigur de sine, iar ea îl iubea prea mult... cu toate acestea trebuia să se protejeze.

– Spune ceva, Diana. Nu crezi că este o idee grozavă? Și pentryu Crystal ar fi minunat. Am putea să...

În clipa în care Trevor pronunță numele lui Crystal, Dianei i se aprinse un beculeț. Acesta era motivul pentru care îi găsise slujba! De aceea o voia aproape!

Durerea era mai puternică decât putea să suporte!

Sări în picioare, depărtându-se de el. Cu toate acestea nu putu să nu observe confuzia din ochii lui. Ar fi vrut să-i ofere o explicație dar nu putea. Ar fi însemnat să-și expună în fața lui sufletul vulnerabil.

– Diana, ce este?

– Nu pot, Trevor. Nu vreau Denverul, nici librăriile, vreau să predau, sunt profesoară. Și mai presus de toate vreau să fiu liberă.

El părea să n-o audă.

– Ai nevoie de mine, Diana. Ultimele zile au dovedit asta. Suntem fericiți și nu te voi lăsa să pleci din nou. Dacă nu vrei să te ocupi de librării, voi găsi altceva, dar...

Diana simți nevoia să fugă de el, dar Trevor o prinse de umeri .

– De ce fugi de mine, Diana? N-am vrut decât să te ajut să depășești o perioadă grea din viața ta. Te porți de parcă aș vrea să ... să pun stăpânire pe tine...

Pe moment, ea ar fi vrut să nege, dar nu-l putea minți și nici nu se putea minți.

– Nu crezi că încerci să mă transformi în altcineva care ți s-ar potrivi mai bine, cum ar fi profesoară dintr-un orășel de provincie?

– Nu înțeleg. Asta ai crezut tu că vreau să fac? Dar de ce? De ce crezi c-aș vrea să te schimb?

– De fiecare dată când mi-ai oferit o slujbă, a fost legată de domeniul afacerilor.

Ca și cum ai vrea să fac parte din viața ta ca... nu putu să-și termine fraza.

Se lăsă o tăcere apăsătoare fiecare așteptând continuarea de la celălalt.

– Nu te-ai gândit nici un moment că ofertele pe care le-am făcut au fost doar din întâmplare din lumea afacerilor, în care sunt implicat?

Era evident că Trevor se simțea afectat de spusele ei.

Diana se simți brusc cuprinsă de rușine. Cum putuse să creadă că el era la fel ca fostul ei soț Ken?

– De ce nu ai încredere în mine, Diana?

Diana nu putea lăsa ca el să se simtă afectat; îl iubea prea mult. Începu să-i descrie viața ei alături de Ken Foster, fără să ascundă nimic. Povestirea ei părea că va dura foarte mult, dar când termină realiză că între ei se afla o poveste foarte urâtă. Se înfioră dorindu-și ca el să fi lăsat lampa aprinsă ca să-i poată vedea fața. Chipul lui era întunecat.

Trevor, surprins de cât de tare fusese afectată Diana în fosta ei căsnicie căută vorbele potrivite. Știa că trebuia să încerce.

– Nu vreau o altă Amanda în viața mea, Diana. Ce am împărțit noi a fost nemaipomenit, dar acum sunt alt bărbat. Bărbatul acela tânăr care a iubit-o nu mai există, așa cum nici ea nu mai este. Când am pierdut-o, am crezut că nu voi mai putea să iubesc vreodată. Nici măcar nu mai voiam să încerc. Totul s-a schimbat în seara în care ai apărut tu la Jolly Roger. Trevor făcu o pauză, vrând să vadă dacă ea îl urmărea. M-ai readus la viață spunându-mi că aveam pentru cine să trăiesc– o fiică. Dar am

realizat că nu-mi era de– ajuns. O iubesc pe Crystal dar ea este o tânără femeie de acum și nu va mai avea prea multă nevoie de mine. Crystal nu-mi poate umple golul din inimă. Când te-am ținut în brațe, când te-am sărutat acolo la Hibiscus Cove am știut că te vreau doar pentru mine. După noaptea aceea de la Hibiscus Cove am știut că vreau să fiu mereu cu tine, dar asta nu avea legătură cu Crystal sau cu singurătatea. Nu m-am gândit decât că risc foarte mult, că aș putea fi rănit... de multe ori dragostea aduce și durere.

Dragostea! Dianei îi era teamă să creadă că auzise aceste cuvinte.

– Am încercat să-mi neg sentimentele. De ce ai crezut c-aș vrea să te schimbi? Am spus vreodată ceva care să te facă să crezi asta? N-am vrut să te forțez în vreun fel. Știam că suferi din cauza primei tale căsnicii și că ai nevoie de timp. M-am gândit c-ar fi bine să petrecem mai mult timp împreună, aducându-te aici, la Denver.

Trevor o trase spre el și o prinse în brațe. Am vrut să te protejez în timp ce rănile tale se vindecau, dar văd că n-am reușit decât să-ți răsucesc cuțitul în rană.

Diana ridică încet capul.

– Poți să mă ierți că n-am avut încredere în tine, Trevor? Nu mi-ai dat decât bunătate și atenție, dar eu am continuat să fug de tine am temut mult că te voi dezamăgi și pe tine așa cum l-am dezamăgit de Ken.

Trevor o opri cu un sărut.

– Te iubesc, Diana Foster, ești femeia perfectă pentru mine.

M-ai putea dezamăgi doar dacă nu m-ai iubi. Vreau să-mi împart viața cu tine, accepți?

– Niciodată nu mi-am dorit altceva.

Trevor o sărută din nou. Sărutările lui aprinseră flăcările dorinței și Diana realiză că până acum nu făcuse dragoste niciodată cu adevărat. De data asta, mângâierile lui își găseau ecou în adâncul sufletului ei, îndoielile și temerile ei dispărură, alungând tot ce fusese urât în trecut în viața ei.

Mult mai târziu când reveni la realitate, Trevor oftă și se ridică.

– Se pare că furtuna a trecut. Cred c-ar fi bine să mergem cumva spre casă. Vreau să-ți cumpăr inelul de logodnă și să începem să ne facem planurile de nuntă.

– Ai mai putea păstra secretul câteva zile?

– Ce vrei să spui?

– Poate c-o să par egoistă dar nu sunt gata să împart această veste cu nimeni deocamdată, iar Crystal s-ar putea simți neglijată, așa că...

– Nu cred că va fi afectată de vestea pe care i-o vom da.

– De ce spui asta?

– Ori am fost neatenți, ori Crystal înțelege prea multe. Oricum m-a întrebat seara trecută dacă ne iubim, iar eu i-am răspuns că este posibil...

– A părut afectată?

– Nu, dar m-a prevenit că m-ai putea răni. Abia atunci am realizat cât a afectat-o divorțul tău.

– Da, m-a învinuit doar pe mine; pe Ken îl adora.

– Situația s-a mai schimbat, am discutat cu ea despre unele căsnicii care par perfecte la prima vedere. Am fost uimit cât de bine m-a înțeles. A recunoscut că de la divorțul tău Ken Foster a tratat-o cu totul altfel.

– Cred că abia când va înțelege perfect, va trebui să se ducă la școală.

– Sunt de acord cu planul tău, am obosit să tot aștept și să-mi ascund sentimentele.

– Iar eu am propriile mele planuri, spuse ea.

– Ce fel de planuri?

– Cineva mi-a vorbit despre o slujbă la Denver și m-m gândit să accept.

Trevor o sărută. Nu mai erau necesare alte cuvinte.

Sfârșit